

6

Piese de teatru într-un act

**Laureații Festivalului - Concurs de Creație și
Interpretare a Piese de Teatru într-un Act
„Mihail Sorbul”**

Ediția a XXVIII-a, 17 - 18 noiembrie 2022

Centrul Județean pentru Conservarea
și Promovarea Culturii Tradiționale Botoșani
2024

6 Piese de Teatru într-un Act

**Festivalul - Concurs de Creație și Interpretare a
Pieseii de Teatru într-un Act
„Mihail Sorbul”**

Cartea apare cu sprijinul
Consiliului Județean Botoșani

Președinte:

Doina - Elena FEDEROVICI

Supliment al revistei „Țara de Sus”
ISSN: 2285-0937

Editor:

Centrul Județean pentru Conservarea și
Promovarea Culturii Tradiționale Botoșani

Manager:

Iustina IRIMIA - CENUȘĂ

Telefon: 0231 536 322

Fax: 0231 515 448

Coperta 1:

Grafică de Liliana Grecu

Tehnoredactare și design de copertă:

Alexandru IORDACHE

6

Piese de Teatru într-un Act

Laureații Festivalului - Concurs de
Creație și Interpretare a Piese de Teatru într-un Act
„Mihail Sorbul” | Ediția a XXVIII-a

17-18 noiembrie 2022

Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea
Culturii Tradiționale Botoșani
2024

**Festivalul - Concurs de Creație și
Interpretare a Pieseii de Teatru într-un Act
„Mihail Sorbul”
Ediția a XXVIII-a, 17-18 noiembrie 2022**

Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Botoșani, cu sprijinul Consiliului Județean Botoșani, și în parteneriat cu Primăria Orașului Săveni, a organizat cea de a XXVIII-a ediție a Festivalului-Concurs de Creație și Interpretare a Pieseii de Teatru într-un Act „Mihail Sorbul”. Desfășurat o dată la doi ani, festivalul își propune prin ambele secțiuni – creație și interpretare – descoperirea și promovarea talentelor dramatice în rândul amatorilor.

Membrii juriului secțiunii de creație a Concursului de Creație și Interpretare a Pieseii de Teatru într-un Act „Mihail Sorbul”, ediția a XXVIII-a au fost:

TRAIAN APETREI – președintele juriului
Jurnalist și fost manager al Teatrului „Mihai Eminescu” Botoșani;

FLORENTINA TONIȚĂ – membru al juriului
scriitor, jurnalist, redactor șef;

LIDIA UJA – membru al juriului
actriță a Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani.

În urma lecturării celor 22 de piese de teatru sosite în concurs, conform regulamentului, s-a decis acordarea următoarelor premii:

DALIAN FLORENTINA-LOREDANA - Premiul I
Slobozia, Ialomița

DINICĂ MARIA-ANTONIA - Premiul al II-lea
Curtea de Argeș, Argeș

HORONCEANU BERNEVIC TINCUȚA - Premiul al III-lea
Bacău

ABABEI PETRU - Premiu special
Drochia, Rep. Moldova

ADAM RAREȘ-ANDREI - Premiu special
Brăila

IONESCU DORIN-EUGEN - Premiu special
București

MADAM CEHOVA

DALIAN FLORENTINA-LOREDANA

Premiul I

PERSONAJE:
SCRIITOAREA
RUSUL
AMERICANUL
MENAJERA

.....

Acțiunea se petrece într-o casă de vacanță, la munte, unde Scriitoarea s-a izolat pe vreme de pandemie, pentru a scrie o piesă de teatru. Decorul e simplu, o încăpere cu mobilierul necesar atât pentru pentru scris (*birou, laptop*), cât și pentru dormit (*canapea*), fotolii-balansoar, un aparat de radio.

- Scena 1 -

Scriitoarea se află la birou, scrie la laptop, concentrată. La un moment dat, încheie, recitește și se ridică, mulțumită. Face vreo două piruete în drumul spre bar, își toarnă puțin vin și ciocnește singură, în oglindă.

SCRIITOAREA: Meriți! Bravo!

la telefonul mobil, îl pornește, dă să sune pe cineva, se răzgândește, caută în agendă, apoi aruncă telefonul, dezamăgită. Revine la paharul cu vin, apoi ia un reportofon (poate fi și telefonul) și se înregistrează.

SCRIITOAREA: Jurnal de pandemie, ziua 30. Astăzi am terminat piesa de teatru pe care îmi doream atât de mult și de atâta vreme s-o scriu. A fost nevoie de pandemia asta, ca eu să-mi găsesc răgazul necesar? În orice caz, tot a ieșit un lucru bun din faptul că ne-au trimis acasă de la serviciu. Am luat decizia corectă, de a veni aici, la munte, unde nu m-a deranjat nimeni, în afară de menajera (mai bine zis, vecina de-alături) care vine o dată pe săptămână. Dacă aș fi rămas în București, m-ar fi distras o mulțime de alte lucruri, de oameni, de gânduri. Nici măcar telefonul nu l-am deschis. De-abia astăzi, după ce am pus punct... Și totuși, e ceva ce mă neliniștește, uneori parcă mă sufocă. Și peste toate, un dram de tristețe. Mai devreme, după ce am terminat piesa, am simțit acut nevoia de a împărtăși această bucurie cuiva. 213 numere de telefon! 1.417 de prieteni pe facebook! Ce fel de viață ducem? Atât de singuri, Doamne, atât de singuri! În fine! Măine sper să fiu mai optimistă în jurnal. Acum îmi e somn și, pentru prima dată, cred că voi dormi fără grija că mâine trebuie să mă trezesc să continui scriitura, pot să dorm cât vreau, și două zile, fără să pun ceasul. Asta da bucurie!

*Închide telefonul, stinge lumina și se întinde pe canapea, pentru somn.
Ceea ce va urma reprezintă visul Scriitoarei.*

Scriitoarea doarme, întinsă pe canapea. Se aude un zgomot și sare speriată. Menajera trebăluiește prin casă.

SCRIITOAREA (confuză): Oh, doamna Gina! Mă scuzați... ce... azi e joi? Înseamnă că am dormit două zile? Parcă joia veneați...

MENAJERA (trântind, bufnind): Poate să fie joi, poate să fie duminică. Contează?

SCRIITOAREA: Bine, dar, pe unde ați intrat? Cred că ușa era încuiată. (Nesigură) Era?

MENAJERA: Era sau nu era. Contează?

SCRIITOAREA: Stați puțin, că nu înțeleg... și de ce sunteți supărată? V-am... greșit cu ceva?

Menajera ia o vază în mâini și face gestul de parcă ar trânti-o. Scriitoarea sare:

SCRIITOAREA: Nu, nu, vă rog! E amintire de la bunica. Vă rog să luați loc și să-mi spuneți de ce sunteți supărată și cum aș putea...

MENAJERA: Mai și întrebați, domniță! De parcă n-ați ști!

SCRIITOAREA: Chiar nu știu, credeți-mă! Din câte îmi amintesc, joia trecută ne-am despărțit în relații bune. Chiar ați făcut o glumă la plecare și am râs, dar acum...

MENAJERA: Asta era joia trecută!

SCRIITOAREA: Ce s-a schimbat de atunci?

MENAJERA: De atunci, s-a schimbat modificarea. Ați scris o carte sau o pesă în care m-ați băgat fără să mă întrebați. Vă raportează la gedeutereu!

SCRIITOAREA (oarecum ușurată, amuzându-se, dar tot uimită): Asta era? Dar de unde știți că am scris?! N-am spus la nimeni...

MENAJERA: S-a dat la radio. Radio-șant. Ce contează de unde știu? Știu! Și mai știu că mi-ați pocit numele. Auzi, Lina! Pe mine mă cheamă Gina, de la Sfântul Gheorghe. De ce l-ați schimbat?!

SCRIITOAREA: Păi, ca să nu mă raportați la ... „gedeutereu”.

MENAJERA: Atunci vă raportează la Sfântul Gheorghe! Sfiiinte Gheorghe!

SCRIITOAREA: Stați, stați, lăsați-l pe Sfântul Gheorghe, că are lupte mai importante de dat.

MENAJERA: Cum ar fi?

SCRIITOAREA: Cum ar fi să omoare balaurul.

MENAJERA: Balaurul! Ăla era mic copil, pe lângă ce balauri sunteți voi, scriitorii! Balauri cu șaptezeci de capete, cine să vi le taie pe toate!?

SCRIITOAREA: Doamna Lina, aaa, Gina, să zicem că ar fi așa, că aș fi scris o carte, sau o piesă... de ce vă deranjează atât de mult că v-am făcut personaj în ea? Presupunând că sunteți dumneavoastră...

MENAJERA: Mă deranjează! Aia vorbește ca mine, face treburile ca mine, adică bine, ba nu, foarte bine, dar face fapte pe care eu nu le-aș fi făcut și cu care mi-ați făcut familia de râs. Na! Nu-i posibil așa ceva!

SCRIITOAREA: Ce... fapte?

MENAJERA: Păi, iaca na, ce fapte?! Când ați, când am, când m-a... hai că eu roșesc numai dacă zic, dar dumneavoastră nu v-ați înroșit când le-ați scris. Cum, ce fapte?! Cu ăla, cu...

SCRIITOAREA: Lăsați, nu mai fiți supărată! Așa se întâmplă în literatură. Literatura deformează viața, de fapt, e viață transfigurată prin imaginația scriitorului; nimeni nu trebuie să se supere pentru asta.

MENAJERA: Ba da! Că măcar dacă mi-ar fi plăcut și mie de el! Da' mie nu-mi place! Așa faceți, vă scrieți prostiile pe care oricum nu le citește nimeni și vă băgați în viața noastră, zicând că aveți dreptul să faceți ce vreți cu noi, personajele, de parcă noi am fi luate de pe variantă sau mai știu de pe unde, de la coada vacii nebune. Nu vă puneți întrebarea dacă avem și noi preferințe, sentimente, dacă ne place de noi așa cum ne descrieți, nuuu! Măcar să mă fi întrebat și pe mine: „Măi, doamna Lina, ă, asta, Gina, sunteți de acord să vă, să vă... expuneți literar cu fusta-n cap în relația cu numitul personaj lcsulică, zis și Americanul?” Și-atunci, poate negociam.

SCRIITOAREA: Păi, dacă tot nu le citește nimeni, care-i problema?

MENAJERA: Dar dacă le citește?!

SCRIITOAREA (plictisită): Această discuție nu se va termina niciodată. Dacă v-am greșit, vă rog să mă iertați. Nu e ceva ce nu poate fi schimbat. Până la urmă, e încă în fază de manuscris, se mai poate modifica, la corectură, pe ici pe colo, că n-am să mă apuc să rescriu.

MENAJERA: Așa mai merge! Și când rescrieți, să mă întrebați și pe mine cum vreau să fie ăla: înalt, cu mușchi, cu... tot ce-i trebuie. Americanul apare și el în decor, parcă întrupat, proaspăt teleportat, adresându-se menajerei.

AMERICANUL: Stai liniștită, cucoană, că nici mie nu mi-a plăcut! (Privește cu reproș spre scriitoare.)

Scriitoarea se sperie și reacționează în consecință.

SCRIITOAREA: Aaaa! Dumneata cine ești și de unde ai apărut?

AMERICANUL: De unde m-ai făcut! (râde) Din carte, din laptop, din capul tău, cu alte cuvinte din marea piesă cu care o să rupi gura târgului! Ha, ha! Big deal, ce să zic!

SCRIITOAREA: Sunteți, ești.. Americanul?!

AMERICANUL: Că doar n-oi fi Rusul! Vine și el mai încolo, călare pe tanc, atunci să te vâd!

SCRIITOAREA: Și ce... căutați în casa mea?

AMERICANUL: The question is... ce-ai căutat tu în viața mea! Ce-ai căutat în fizicul meu, în psihologia mea, de-ai scormonit și ai găsit pe acolo ceea ce nici eu nu știam că am. The second question is... cum de ți-ai permis să mă pui să mă... să o... călare pe această femeie, fără să te întrebi nu dacă-mi place și mie, ci dacă mi-or fi plăcând femeile, în general, dacă nu cumva am alte preferințe. Te raportează la LGBT!

SCRIITOAREA: Ce să... cum să...

AMERICANUL: Hei, Șekspirito, când mai ai de gând să scrii despre americani, ar trebui

să ai în vedere că noi, în America, respectăm drepturile fiecărei omizi de a fi hienă, dacă asta-i place ei. Nu merge așa, cum îți dictează ție imaginația, să faci din țânțar, armăsar, și din american, taur de prăsilă. Asta ar fi trebuit s-o știi deja, că doar sunteți de ceva vreme în NATO. Și acolo am să te raportezi!

SCRIITOAREA: Bine, bine! Domnule... American, n-o luați chiar așa. Și asta se poate rezolva. O să scriem scenariul împreună, dacă nu se poate altfel. Dar, dacă voi, în America, respectați dreptul fiecărui rahat de a se crede bici, atunci ar trebui să respectați și dreptul fiecărui scriitor de a face ce pofteste cu personajele sale, de a le pune în ce situații vrea imaginația lui. „Profesia” de scriitor, domnule, - dacă o pot numi așa - este cea mai liberă din câte există!

AMERICANUL: Bullshit! Liberă pe naiba! De Big Brother ai auzit?! Eu sunt bigbrother-ul tău, sper că e clar!

MENAJERA: Big pe naiba! Mie-mi spui?!

Apare și Rusul, tot așa, de nicăieri, și intră în vorbă.

RUSUL (râzând): Zdravite! Ce glumă bună! Când ați fost voi mari vreodată, în afară de cazul când v-ați dat mari la apă mică?! Dacă vrei să vorbim de măreție (sau de mărime, cum preferi), uite colea! Hai să vorbim de maica Rusia, cea mai mare Big Sister din câte sunt! Cât despre altele... (către menajeră): Îmi pare rău, jenscina, că n-am fost eu! Nu cred că ai mai fi avut atunci motive de reclamație. Doar că... madam Cehova asta a încurcat de tot itele și fițele.

AMERICANUL: Cu cine am onoarea?

RUSUL: Ivan! Dar nu cel groaznic, cel înțelept. Cu toate că Cehova m-a botezat Serghei. (Către Scriitoare): Ce tot ai cu Serghei asta, cucoană, de l-ai tot băgat și în poezii și în teatru? Crezi că noi, în Rusia, nu mai avem și alte nume? De ce nu mi-ai spus Ivan, bunăoară? Am să te reclam la KGB!

SCRIITOAREA: Destul! Ajunge! M-am săturat de pretențiile și de reclamațiile voastre! Afară din casa mea!

RUSUL: He, he! Să vedem pe ce ușă ai să ne dai afară! Și-apoi, tu ne-ai făcut așa, cu personalitate. Nu-ți plac personajele molăi, așa-i? Acum să te vād pe unde scoți cămașa! Te-ai încurcat în personaje, le tot scoți ca dintr-o Matrioșcă și nu se mai termină. (Privind în jur): N-ai și tu niște vodcă pe-aici?

SCRIITOAREA (face semn cu capul, către bar): Găsiți acolo ce vă trebuie, și vodcă, și whiskey, mai puneți-mi și mie niște vin și să ne așezăm la masa tratativelor, să depănăm povești, dacă tot nu plecați.

(Pentru sine): Doamne, sper că n-am luat-o razna! Vorbesc cu personajele mele. O fi din vina faptului că n-am mai vorbit cu nimeni de mult, ori poate e doar subconștientul meu, poate că, în realitate, fără să știu, nu sunt mulțumită de piesa pe care am scris-o și toate aceste... arătări nu sunt decât gândurile mele întrupate. Întrupate? Turbez! Dar cred că merită să le ascult, să vedem ce au de spus, poate-mi vine inspirația de la ele. Poate...

- Scena 3 -

Scriitoarea, Rusul, Americanul, manajera...

Menajera umple pahare cu băuturi, le pune în față fiecăruia, apoi face semne din mâini către ei, sugerându-le distanțarea.

MENAJERA: Minim doi metri între fiecare, pandemia încă nu s-a terminat!

AMERICANUL: În chichineata asta, nu poți păstra doi metri nici față de perete, dacă ești singur în cameră. (Către Scriitoare): Așa prăpădiți sunteți voi, scriitorii români?

SCRIITOAREA: După cum vezi...

AMERICANUL: Hai, hai, nu te da lovită! Eu, de fapt, venisem să-ți cer drepturi de autor!

SCRIITOAREA: Ce... drepturi?!

AMERICANUL: Alea pe care o să le câștigi după ce se va juca piesa. Având în vedere că sunt unul dintre personajele principale, că te-ai folosit de identitatea mea, o să-ți cer... să mă gândesc... 50%. Mă rog, dacă scad paharul ăsta de whiskey... să zicem 45. Azi sunt generos.

SCRIITOAREA: Poți să le iei pe toate! Cu tot atât te vei alege, adică nimic. (Râde)

MENAJERA: Adevărul e că și eu speram la ceva. Și personajele secundare au drepturi, nu-i așa?

SCRIITOAREA: Desigur, doamna Gina, aveți dreptul să plecați, vă mulțumim pentru ajutor!

MENAJERA: Eu n-am venit ca să plec!

AMERICANUL și RUSUL (în același timp): Nici noi!

RUSUL: Chiar așa, mie ce-mi revine, madam Cehova?

SCRIITOAREA: Cât vrei?

RUSUL: Cealaltă jumătate, având în vedere că eu sunt personajul și mai principal.

SCRIITOAREA: S-a făcut! Oprește-ți-i din Tezaur!

RUSUL: Extraordinar! Sunteți obsedați de tezaurul ăla! Tot n-ați înțeles că v-ați luat adio de la el demult? De pe vremea când, de bună voie și nesiliți de nimeni, ni l-ați dat spre păstrare. Oricum, ar fi încăput pe alte mâini, așa că...

AMERICANUL: Așa că mai bine l-ați luat voi, ciorditorilor!

RUSUL: Tu ce te bagi?

AMERICANUL: Din simț patriotic. Noi, americanii, ne băgăm peste tot.

RUSUL: Și când nu vă băgați voi, vă bagă alții.

AMERICANUL: Ce vrei să spui?

RUSUL: Nimic. Subtilități lingvistice. Prea complicat pentru mintea ta!

AMERICANUL (se duce către Rus și îl înhață de guler): Ascultă, băi, Ivan Turbincă...

RUSUL: Cel Groaznic!

AMERICANUL: Vai, ce mi-e frică! Dacă tot ai adus vorba despre minte, sper că ești de acord că mințile cele mai luminate sunt la noi.

RUSUL: De-aia noi am cucerit spațiul cosmic înaintea voastră!

RUSUL și AMERICANUL fac gesturi care sugerează că sunt gata să se încaiere.

SCRIITOAREA: Terminați!

AMERICANUL și RUSUL: Tu ce te bagi?!

SCRIITOAREA: N-ai venit aici să vă încălărați. Chiar așa, de ce ai venit?

AMERICANUL: Se vede că nu știi istorie! Americanii și rușii...

RUSUL: Rușii și americanii...

AMERICANUL: Au fost în conflict de când e lumea și pământul!

RUSUL: Ei, nici chiar așa, că voi n-ați existat chiar de așa multă vreme. Sunteți încă la grădiniță.

AMERICANUL: Și, după cum vezi, se află într-un permanent război rece...

RUSUL: Care în orice clipă ar putea deveni fierbinte.

SCRIITOAREA: Dacă ai avea un dram de minte, ai înțelege că războiul vostru - rece sau cald - e inutil. Aveți măcar un minim respect față de două femei!

RUSUL: Care-s alea?! Femeile, madam Cehova, stau la cratiță și la pat, nu poartă discuții filosofice cu bărbații. Și nu scriu tâmpenii inventate despre alții!

AMERICANUL (către Rus): Tot așa cocliți ai rămas? Cu idei retrograde, de când era bunica fată mare, rupți de lume și de prezent... Dacă tot... ai cucerit spațiul cosmic! Big deal, ce să zic! De parcă noi am stat cu mâinile-n sân în timpu-ăsta!

RUSUL: Cocliți, necocliți, noi, măcar, avem o religie, veche de mii de ani, pe când voi aveți un singur „dumnezeu” la care vă închinați: banul. Și, în numele lui, ai fi în stare să vă ucideți părinții.

AMERICANUL: Uite cine vorbește! Voi, în numele cărui Dumnezeu, ai ucis atâția oameni nevinovați, chiar și din propria voastră țară?

SCRIITOAREA: Destul! Nu știu de ce sunteți aici, dar cu siguranță nu ca să începeți un nou război mondial.

Menajera îi amenință cu coada măturii și îi așază pe fiecare la locul său.

SCRIITOAREA: Dacă tot sunteți decisi să nu plecați, vă propun să vorbim despre lucruri frumoase.

AMERICANUL: Cum ar fi?

SCRIITOAREA: Cum ar fi... muzica, literatura...

RUSUL: Păi atunci va trebui să vorbesc numai eu! O mie de ani dacă aș vorbi, tot n-aș cuprinde toată grandoarea artei rusești, pe când voi...

MENAJERA (cântă): „Noi suntem români, noi suntem români, noi suntem aici în veci stăpâni!”

RUSUL râde cu poftă.

AMERICANUL: S-o credeți voi!

RUSUL: Sunteți amuzanți voi, românii, cu gonflarea asta patriotică. Dar ia spuneți, când ai fost voi stăpâni pe propria țară? Până nu de mult, v-ați aflat în umbra Marelui Urs. Acum, n-ați făcut decât să schimbați stăpânii. Dar nu pentru multă vreme, sper...

AMERICANUL: Cât despre noi și ai noștri...

MENAJERA: Voi să vă țineți gura! V-am așteptat toată viața și n-ați venit. Rușine!

AMERICANUL: Cum n-am venit? Eu am venit. Adu-ți aminte, în piesa șekspiriței... eu am venit la tine...

MENAJERA: Și-ai plecat mai repede decât ai venit. Te-ai dus înapoi la nevastă!

AMERICANUL: Eh, datoria înainte de toate. Noi, americanii, suntem familisti convinși. Și-apoi, nu eu sunt de vină, șekspirița a vrut așa, făcătoarea de destine... literare. Și uite cum revenim la ale noastre! Ziceai că ești dispusă să rescree piesa aia?

SCRIITOAREA: Am de ales? Văd că știți bine să vă cereți drepturile.

AMERICANUL: Ai de ales între a o rescree și a o azvârli la coș. În recycle bin. So, wich is your choice?

SCRIITOAREA (după un moment de gândire): Bine, o vom rescree împreună. Literatură experimentală.

AMERICANUL: N-ai înțeles, șekspirițo! Noi o scriem și tu o semnezi.

SCRIITOAREA: Cum așa?

AMERICANUL: Experiment literar! Tu ai zis! Facem revoluție! Revoluția Personajelor. Va rămâne în istorie. Istoria dramaturgiei, desigur.

RUSUL: Aș vrea dacă se poate, să încep eu primul. Dar aș dori o întrevvedere între patru ochi cu madam Cehova. *(Către American și Menajeră):* Se poate?

AMERICANUL:

Avem de ales?

RUSUL: Păi, nu prea. Nimeni, niciodată, nu prea are de ales în fața unui rus. Nu-i așa, madam Cehova? Sau, dacă vreți, aveți de ales dacă ieșiți afară pe ușă sau pe geam.

SCRIITOAREA: Nu înțeleg la ce te referi!

RUSUL: Ba înțelegi foarte bine, dovadă că te-ai înroșit precum cravata de pionier. E o replică pe care ai folosit-o chiar tu în piesă, pentru a-ți justifica o anumită atitudine. Adică nu tu, personajul...

AMERICANUL: Vorbiți criptat, și asta mă enervează.

RUSUL: De fapt, te enervează faptul că ești prea tâmpit ca să pricepi anumite subtilități. Doamna Gina, te rog fă-mi plăcerea și arată-i acestui domn primăvara dincolo de ușă! Faceți și voi o plimbare în natură, socializați, poate cu timpul n-o să vi se mai pară atât de catastrofal... știți voi ce!

Menajera îl ia de braț pe American și dispar împreună pe ușă.

- Scena 4 -

Rusul, Scriitoarea

RUSUL, așezat în fața Scriitoarei, devine parcă alt om, cald și tandru, un bărbat curtenitor. Între cei doi se simte o emoție specială, ca între îndrăgostiți.

RUSUL: Așadar, acum e numai între noi.

SCRIITOAREA: De ce-ai venit?

RUSUL: De ce nu? Te rog să nu fii ipocrită, nu asta voiai, să vin? Dar, sigur că ai dreptul la un răspuns. Am venit ca să înțeleg. O privește intens câteva clipe.

RUSUL: Misterioasa Doamnă V... tu ești?

SCRIITOAREA: Da! Adică nu! Da și nu...

RUSUL: Alter ego-ul scriitorului. Știu balivernele astea! Cât de mult are din tine?

SCRIITOAREA: Destul de mult.

RUSUL: Ce-i lipsește?

SCRIITOAREA: Latura negativă. E varianta mea îmbunătățită.

RUSUL (râde): Voi, scriitorii, sunteți amuzanți. De ce simțiți mereu nevoia să vă puneți într-o lumină favorabilă prin intermediul personajelor pe care le zămisliți? Și mai ales, voi, scriitoarele! De ce naiba faceți ce faceți și aduceți vorba despre dragoste? De parcă alte subiecte n-ar mai exista pe lumea asta! Cum ar fi... războiul, bunăoară.

SCRIITOAREA: Ai cunoscut mai mulți scriitori? Și mai ales scriitoare?

RUSUL: Sunt un personaj citit, amintește-ți! Tu m-ai creat așa!

O studiază o vreme, părând să caute un răspuns.

RUSUL: Misterioasa Domană V. De unde „V”? Valentina, Viola, Vlada, Viorica, Viviana, Vasilica...?

SCRIITOAREA: Nici vorbă! Nici una dintre astea! V - de la visătoare.

RUSUL: O, ce romantic! Aproape siropos, aș zice, dacă nu te-aș cunoaște.

SCRIITOAREA: Mă cunoști?

RUSUL: Desigur! Ne-am intersectat de câteva ori în piesa ta, cât să-mi fac o idee. Și cât să mă intrigue personajul îndeajuns de mult.

SCRIITOAREA: Ce-ai înțeles?

RUSUL: Mai nimic. Știu doar că între noi a fost o dragoste ciudată, o dragoste-nedragoste, o iubire care nu s-a consumat, dar care ne-a curentat.

SCRIITOAREA: A fost?

RUSUL: Asta-i bună! Pe mine mă întrebi? N-ai inventat-o tu? Dar am simțit-o așa, ca și cum ar fi fost trăită. Asta nu poate avea decât o singură explicație: acest sentiment l-ai trăit cândva, cu cineva care-mi seamănă. Adică m-ai făcut după chipul și asemănarea lui. Spune drept, a cui?

SCRIITOAREA: Scriitorii nu-și divulgă niciodată sursele de inspirație.

RUSUL: Ai vorbit ca o jurnalistă! Ce naiba, măcar mie ai putea să-mi spui a cui caricatură sunt?

Scriitoarea clatină din cap, rămânând fermă pe poziție.

RUSUL: Nu vrei?

SCRIITOAREA: Nu! Ce importanță are?

RUSUL: Are! Vreau și eu să știu dacă așa ceva există, dacă se poate trăi sau se află doar în capul tău de ... visătoare, de inventatoare, de...

SCRIITOAREA: Atâta timp cât un sentiment se află în mintea cuiva, în sufletul lui, înseamnă că există.

RUSUL: Turbez! Atunci, ai să-mi răspunzi la fiecare întrebare, să pricep și eu ceva din lumea asta, din cele ce mi s-au întâmplat.

SCRIITOAREA: De ce aș face asta?

RUSUL: Ca să ai un personaj mulțumit, lămurit, veridic. Literatura nu poate să fie, în niciun caz, o aiureală din care nimeni nu înțelege nimic.

SCRIITOAREA: Cine spune asta?

RUSUL: Eu, personajul tău, o spun. Ce n-ai înțeles? Mă preocupă să rămân în istorie, să fiu un reper.

SCRIITOAREA: Personajele nu rămân în istorie, scriitorii o fac.

RUSUL: Te înșeli amarnic, te autoiluzionezi, și poate nu ești singura. Anna Karenina trăiește, chiar și așa cum a sfârșit, tăiată de tren, pe când asasinul de Tolstoi cine ar fi fost fără ea? Dostoievski a murit, dar Alioșa Karamazov trăiește! Shakespeare a murit, Hamlet însă nu. Așa că nu mă aburi! Doar personajele trăiesc, însă numai acelea cu adevărat puternice, care au ceva de spus omenirii de-a lungul mai multor generații. Voi, scriitorii, sunteți doar instrumentul prin care ele sunt aduse la viață și, în cazurile ferice, la nemurire. Eu, personajul tău, Serghei Vasilievici, vreau să devin nemuritor! Dar nu pot fi astfel, în felul în care m-ai construit. Trebuie să rescriem piesa, trebuie să schimbăm personajul! Începând chiar cu acest nume, care nu spune nimic nimănui.

SCRIITOAREA: Înțeleg. Totuși, n-am putea să schimbăm numai personajul, adică pe tine? Am oroare să rescriu. Nu pot să rescriu.

RUSUL: Asta nu se poate. Ca să dai forță unui personaj, trebuie să îi asiguri, mai întâi, contextul în care se desfășoară. Contextul trebuie să fie unul de excepție, pentru ca personajul să aibă strălucirea cuvenită. Rescriem!

SCRIITOAREA: Nu rescriem nimic!

RUSUL: Îți promit că se va scrie de la sine, dacă vom încerca să înțelegem.

SCRIITOAREA: Ce?

RUSUL: Totul. Să începem prin a încerca să înțelegem cum ne-am îndrăgostit.

SCRIITOAREA: Asta nu se poate explica.

RUSUL: Dar ne vom aminti. La mine a început înainte să te văd, propriu zis, citindu-ți o proză.

SCRIITOAREA face un gest aprobator din cap.

RUSUL: Apoi a venit ziua cea mare, când viața ne-a pus față în față. Sentimentul pe care l-am avut întâlnindu-te a dărâmat tot ce știam, tot ce mi se întâmplase vreodată. Aproape m-a speriat, deși cred că știi că nu sunt ușor de speriat.

SCRIITOAREA: Și asta a fost motivul pentru care data viitoare ai fost mult mai reținut, atât de distant...

RUSUL: Cam da. Încercam să gestionez situația.

SCRIITOAREA: În defavoarea mea! A noastră!

RUSUL: Ce faci, îmi reproșezi? Tu ai scris piesa, tu ai ales...

SCRIITOAREA: Ba nu! Piesa s-a scris singură, de la un moment dat...

RUSUL: Singură pe naiba! Nimic nu se întâmplă în afara noastră, în afara conștiinței noastre și a voinței, fie ea și subconștientă! Vezi, tocmai asta îți spuneam, că am venit să înțeleg: de ce naiba, dacă eram atât de îndrăgostit de tine, am fugit mâncând pământul?

SCRIITOAREA: Tu să-mi spui!

RUSUL: Ba nu, tu să-mi spui! Tu m-ai pus să fac toate tâmpeniile alea, mai întâi să mă îndrăgostesc, să devin un caraghios în ochii mei, dar și în ai prietenilor, ce știi tu? Apoi, să devin rece, distant, ditamai Luceafărul! Ya ne ponimayu, madam Cehova, să mă pici cu ceară și nu înțeleg!

SCRIITOAREA: Nici eu! Acum nu-ți vorbesc eu, cea care am scris, ci îți vorbește misterioasa doamnă...

SCRIITOAREA: Bine! Înțeleg că vrei să rescriem piesa. S-o rescriem, deci! Vom face cum vrei tu. Mă vei iubi așa cum numai tu știi și cum îți dorești. Și-ai să mi-o declari negreșit și de îndată. Motor!

RUSUL: Ai înnebunit, ce, acum?! Stai, nu sunt pregătit, eu...

SCRIITOAREA (*după o pauză, privindu-l cu semnificație*): Aha! Nu ești pregătit! Există vreun moment în care voi, bărbatii, sunteți pregătiți?

Să recapitulăm, așadar: Dai năvală peste mine fără să-ți anunți vizita, buuun! Mi te cerți cu Americanul ca la ușa cortului - vă rabd, că - vezi, Doamne - eu v-am creat. Buuun! Mi-i dai pe ăia doi afară și-mi ceri o audiență. Ți-o acord! Inșiști să schimbăm piesa, te dai victimă de personaj în mizerie, care duce greul acestei lumi, care nu e lăsat să iubească... Accept să rescriem, schimbăm condițiile! Și tu, Serghei, sau Ivan sau cum mama zmeilor te-o fi chemând, ce faci tu ca să devii personaj nemuritor? Nu ești pregătit! Nu ești pregătit, nu-i așa? De parcă eu am fost extrem de pregătită pentru această intruziune, de parcă viața ne prinde mereu pregătiți, ca să nu mai vorbim de dragoste!

RUSUL se repede la ea și o sărută. Scena se petrece pe acorduri dintr-o romanță ru-sească.

RUSUL: N-ai înțeles nimic! Iubirea există, e acolo, doar că nu știu ce nu mă lasă să mă pot bucura de ea, să vin și să-ți spun simplu „te iubesc!”, fără niciun fel de frământare, fără complicații.

SCRIITOAREA: Mă iubești?

RUSUL: Asta nu te privește!

SCRIITOAREA: Cum să nu mă privească, dacă e vorba despre mine?!

RUSUL: Madam Cehova, înțelege-mă, la mine, iubirea nu-i doar o vorbă, înseamnă asumare...

SCRIITOAREA: Păi atunci e simplu: înseamnă că nu e iubire.

RUSUL: Nu-i adevărat! Ah, ești atât de superficială, de ce naiba te-ai apucat să scrii?

SCRIITOAREA: Poate pentru că vreau și eu să înțeleg... Totul e atât de complicat! Ține-mă-n brațe și să lăsăm vorbele pe altădată!

RUSUL o ia în brațe, o leagănă, îi adușmeacă părul, i-l mângâie...

SCRIITOAREA: Crezi că aceste momente de tandrețe ne vor „ține de cald” atunci când ne vom aminti?

RUSUL: Nu ne vom aminti! Totul e o iluzie. Iubirea însăși este iluzia unei alte lumi, una mai frumoasă, departe de grijile zilnice, de chestiunile pămâtenene... Iubirea nu-i din lumea asta, madam Cehova! Iar noi recunoaștem, cumva, acest adevăr. (Îi dă drumul din brațe)

SCRIITOAREA: Soluția ar fi să revenim cu picioarele pe pământ.

RUSUL: Tu vorbești? Cărțile tale sunt pline de „alergători de cursă lungă” fugind în căutarea iubirii, făcând tot soiul de nebunii în numele acesteia. Numai pe mine m-ai făcut extrem de lucid...

SCRIITOAREA (*îl privește câteva clipe, îngândurată*): Din momentul acesta, ești liber să faci ce vrei, nu mai ești personajul creat de mine...

- Scena 6 -

Scriitoarea, Menajera

Același decor, Scriitoarea doarme pe canapea. Se aude un zgomot de ușa trântită. Intră menajera. Scriitoarea se trezește, buimacă, e încă transpusă în visul ei, nu înțelege ce se petrece.

SCRIITOAREA: Doamna Gina? Ați venit... Ce zi e azi?

MENAJERA: Joi, doamnă. Nu trebuia să vin?

SCRIITOAREA: Ba da, cred că da... Ușa...era descuiată?

MENAJERA (*din ce în ce mai confuză*): Nu, doamnă, era încuiată. Dar mi-ați dat cheie, ați uitat? Ca să nu vă deranjez în timp ce... scrieți. Sau dormiți, mă rog! Dar cum se face că dormiți la ora asta? Nu v-am găsit niciodată decât în fața laptopului, scriind. Sunteți bine?

SCRIITOAREA: Da. Adică, nu știu... Spuneți-mi, ați mai fost aici puțin mai devreme?

MENAJERA: Nu, de ce să fiu? Am mai fost joia trecută.

SCRIITOAREA: Îhm... Și... Americanul? Adică, n-ați ieșit mai devreme cu un bărbat pe ușa?

MENAJERA: Doamnă, delirați! Chem Salvarea! Aoleu, v-ați îmbolnăvit de Covid!

SCRIITOAREA: Nu, nu, nu chemați nicio Salvare! Sunt bine, adică nu știu... Dar n-am Covid, cine să mi-l fi dat, stau aici închisă singură de o lună și, în afară de dumneavoastră, o dată pe săptămână, nu văd pe nimeni.

MENAJERA: Așa știam și eu. Dar mai știu eu cine vă vizitează între timp? (*O privește cu suspiciune*) Mai devreme ziceați ceva de-un american...

SCRIITOAREA: Da, un american și un rus... cred că au fost aici...

MENAJERA: Doamnă, e pandemie! Granițele sunt închise. Chem Salvarea!

SCRIITOAREA: Nu, n-o chemați! Sunt bine, adică nu știu...

MENAJERA: Atunci chem Poliția!

SCRIITOAREA: Doamne păzește! De ce să chemați Poliția?!

MENAJERA: Poliția de Frontieră, să vedem noi cum și pe unde au pătruns străinii ăia la dumneavoastră în casă?! (*Conspirativ*): Mie puteți să-mi spuneți! V-au făcut ceva rău?

SCRIITOAREA: Nu, nu, nici vorbă...

MENAJERA: Înseamnă că v-au făcut ceva bun. Aoleu, v-au violat! Chem Justiția!

SCRIITOAREA: Nu chemați pe nimeni! Instituțiile Statului au treburi mai importante.

MENAJERA: Deci, până la urmă, au fost sau n-au fost dușmanii poporului la dumneavoastră în casă?

SCRIITOAREA: Nu, liniștiți-vă, n-a fost nimeni. Cred că am visat...

MENAJERA: Păi așa spuneți, doamnă, că ați visat! Nu mă faceți pe mine să-mi sară inima de-un cot!

SCRIITOAREA: Și totuși, părea atât de real...

MENAJERA: Hîu! Ați consumat substanțe halucinogene! Chem Antidrogă!

SCRIITOAREA: Chemați mai bine o cafea! Una tare, să-mi revin din somnul ăsta...

MENAJERA: Am înțeles! Să fie cu... prafuri?

SCRIITOAREA: Nu, cu miere!

MENAJERA: Bine, atunci, eu mă duc să fac cafeaua. Dacă vă deranjează cineva, mă strigați. Îl iau eu cu coada măturii de nu se vede!
(*Bombăne, în timp ce dispare la bucătărie.*)

- Scena 7 -

Același decor. Scriitoarea. Mai târziu, și Menajera.

Scriitoarea se așază în fața laptopului, îl deschide, citește... După un timp îi închide calculatorul.

SCRIITOAREA: Gata, am șters tot! Am lăsat, totuși, piesa, în Recycle Bin, pentru cazul în care mă răzgândesc. Ce nebunie, să încerci să creezi „vieti”, să trasezi destine, să crezi că stăpânești adevăruri pe care să mai ai pretenția să le bagi și altora pe gât. Serghei avea dreptate, am creat personaje palide, care nu vor rezista timpului, poate nici măcar timpului lor. Menajera mă crede și ea dusă cu pluta, și încă nu știe totul. Ce am obținut cu această izolare de lume, de oameni și de tot ce înseamnă viață? Mi-am dat ființa peste cap, am început să vorbesc cu personaje, să le combat, adică să mă combat. Într-un cuvânt, s-o iau pe arătură (*Își aprinde o țigară*).

Și dragostea lui Serghei care părea atât de reală! Unde e? Nu-i! (*Caută prin casă, de parcă ar căuta pe cineva*) Viața trebuie să însemne mai mult decât o căutare continuă. Nu povești! La ce-s bune poveștile? Intră Menajera, cu cafeaua.

MENAJERA: Doamnă, pe cine să chem?

SCRIITOAREA: Pe nimeni. Mulțumesc pentru cafea! Nu e nevoie să mai faceți curățenie. Măine voi pleca.

MENAJERA: Și unde vă duceți?

SCRIITOAREA: Acasă!

MENAJERA (*întristată*): Și ce-o să faceți?

SCRIITOAREA: Nu știu. Ceva! În orice caz, n-am să mai scriu. Cel puțin pentru o vreme.

MENAJERA: N-aș crede! Dar, fiindcă tot ați adus vorba de scris... eu... nu știu cum să

vă spun.

SCRIITOAREA: Spuneți direct!

MENAJERA: Eu știu că m-ați făcut personaj într-o piesă!

SCRIITOAREA (*speriată*): Ah, nu din nou! Vă rog să plecați, ieșiți afară, nu mai vreau!
(*Cele două se privesc ciudat, în tăcere, un timp*)

SCRIITOAREA (*cu teamă*): Vă rog... vă rog să-mi spuneți că nu visez!

MENAJERA: Nu visați!

SCRIITOAREA: De unde știu?

MENAJERA: Nu știți. (*După o pauză*) V-o spun eu.

SCRIITOAREA: Și... dumneavoastră cine sunteți?

MENAJERA: Lina. Adică nu, Gina. Gina. Asta de pe scaun sunt eu, Gina, Gina-vecina.

SCRIITOAREA: Mai e și altcineva cu noi?

MENAJERA: Aia din... (*arată spre laptop*) piesă e Lina.

SCRIITOAREA: De unde știți?

MENAJERA: Am tras cu ochiul. O dată, chiar, când erați la baie, am citit mai mult.

SCRIITOAREA: Și... doriți să vă cereți drepturile?

MENAJERA: Nu. Care drepturi? Pentru menaj m-ați plătit în avans.

SCRIITOAREA: Drepturile de... personaj.

MENAJERA: De fapt, aș vrea să vă cer ceva...

SCRIITOAREA: Spuneți, sunt deja obișnuită!

MENAJERA: Adineauri, am tras cu urechea din bucătărie. Ziceați ceva, că ați șters piesa, dar nu de tot. Și, în calitate de personaj, aș vrea să vă rog să n-o ștergeți.

SCRIITOAREA (*uimită*): Cuuuum? De ce...?

MENAJERA: De ce, de ne ce! Fiindcă mie mi-a plăcut, doar finalul n-am mai apucat să-l citesc. Dar să știți că e o piesă bună.

SCRIITOAREA: Ah, sunt deosebit de încântată că piesa mea e apreciată de o femeie de serviciu! (*Apoi, dându-și seama de gafă*): Vă rog să mă iertați, n-am vrut să vă jignesc!

MENAJERA: Nu face nimic, înțeleg. Poate și eu aș gândi la fel. Doar că, dumneavoastră nu știți totul.

SCRIITOAREA: Îmi scapă ceva?

MENAJERA: Dumneavoastră mă cunoașteți doar ca fiind vecina de lângă casa de vacanță, care, din când în când, vă face menajul. Dar am fost, cândva, actriță. După ce m-am pensionat, m-am retras aici, Așadar, am citit ceva dramaturgie.

SCRIITOAREA: Și considerați că a mea e bună?

MENAJERA: Da. Poate n-o rupe gura târgului, da-n niciun caz nu e de aruncat. În orice caz, păstrați piesa aia și să mă chemați și pe mine la premieră!

SCRIITOAREA: Asta în cazul în care se va juca! E și ăsta un motiv pentru care nu mai

vreau să scriu...

MENAJERA: Dar, dacă nu scrieți, în mod sigur nu se va juca. Și n-o să vă puteți lăsa, doamnă, de scris!

SCRIITOAREA: De unde știți?

MENAJERA: Știu. Când am coborât de pe scenă, am zis că nu-mi mai trebuie. Și, într-adevăr, nu m-am reîntors să joc.. În schimb, visez, nopțile. Roluri întregi. E crucea de care nu putem scăpa. *(după o pauză)* V-am înțeles cu visul ăla.

SCRIITOAREA: De unde știți ce-am visat?

MENAJERA: V-am spus că am tras cu urechea din bucătărie. Și nu uitați, că actorii au auzul fin, format, că uneori chiar se bazează pe sufleur. *(Râde)* Credeți că vi se trage de la izolare, dar nu e numai atât. E frământarea artistului, a celui care creează, e permanenta întrebare dacă totul are vreun sens.

SCRIITOAREA: Există vreo cale prin care am putea afla?

MENAJERA: Există: să-i dăm drumul în lume. Să-l supunem judecății altora.

SCRIITOAREA: Dar e o cale atât de dureroasă, de incertă, de... pe muchie de cuțit!

MENAJERA: Știu. Dar, din păcate, e singura cale. Gândiți-vă, totuși, că noi, actorii, suntem mult mai expuși. Nimeni nu huiđuie dramaturgul, dacă piesa nu-i bună. E drept că tot noi suntem cei care culegem aplauzele, în caz contrar.

SCRIITOAREA: Ceea ce nu e drept!

MENAJERA: Nu. Dar e necesar.

SCRIITOAREA: Și de ce ar fi atât de necesar să rămânem în umbră, noi, creatorii?

MENAJERA: Dintr-un motiv cât se poate de firesc: pentru a vă păstra smerenia.

SCRIITOAREA: Acum ați vorbit ca un preot.

MENAJERA: Soțul meu e preot. *(Râzând):* S-o fi luat ceva și la mine...

SCRIITOAREA: Mai aveți multe surprize, doamna Gina? Și cum, dacă e preot, v-a lăsat să jucați?

MENAJERA: Am spus că e preot, nu încuiat la minte. V-aș sfătui și pe dumneavoastră să stați de vorbă cu el. Măine vă aștept pe la noi. Nu admit niciun refuz!

SCRIITOAREA: Altfel, chemați...

MENAJERA: Jandarmeria! Și Procuratura! *(Râde):* Așa-i că mă pricep să fac pe proasta?

SCRIITOAREA: Vă pricepeți să jucați teatru!

MENAJERA: Atunci, aștept să-mi dați rolul Linei. Chiar mi-ar plăcea să-l joc.

SCRIITOAREA: Dacă se va juca! Asta ca să nu mai vorbim de faptul că acum, teatrele sunt închise...

MENAJERA: Și dacă nu se va juca. Cine ne împiedică să ne facem jucării singuri? Măine, luați și piesa! O vom juca în trei. Ce-o să ne mai distrăm! Dacă ne place cum iese, o să chemăm și niște enoriași pe post de spectatori. Oamenii au nevoie de teatru, așa cum au nevoie de iubire. Mă duc să-i dau de veste părintelui. Se va bucura. Pe mâine! *(Iese)*

Scriptoarea se așază din nou în fața laptopului, lucrează ceva, apoi îl închide. Pornește reportofonul și înregistrează, în timp ce se plimbă prin casă.

SCRIITOAREA: Jurnal de pandemie, ziua a... Nu știu ce zi este și nici nu mă interesează. Astăzi mi-am făcut doi prieteni: pe doamna Gina și pe soțul ei, pe care încă nu îl cunosc, dar îl percep deja ca prieten. Ea m-a determinat să păstrez piesa. Pe care, sincer, nu m-aș fi îndurat s-o arunc. Dar mi-a dat, totodată, și o lecție, fără intenție, presupun. Cufundată în drama pe care o scriam, stăpânită de personajele mele ca de ieie, nu mai aveam ochi pentru lumea din jur. N-am înțeles, de exemplu, că doamna Gina nu e doar o menajeră, a reușit să mă păcălească, jucându-și bine rolul. Habar n-aveam că a fost actriță. Măine voi privi cu atenție la oamenii din fața mea. Nu știu nici măcar că e căsătorită, darămite că soțul ei e preotul de la biserica din sat. Și asta se va schimba. Când vom avea voie să mergem din nou la biserică, după ce se va termina cu restricțiile astea, prima dată acolo voi merge și mă voi ruga. Și nu știu cum mi-am putut imagina că poți scrie dacă ești rupt de oameni și de viață. Avea dreptate Serghei, sau Ivan sau cum mă-sa l-o fi chemat! Serghei sau Ivan nu erau decât subconștientul meu care știa că ceva nu e în regulă. Acum știu, acum pot! Și da, personajele sunt cele care trăiesc, și e normal să fie așa, scriitorul trebuie să rămână în umbră, să fie smerit, ca să nu-și piardă harul...

SFÂRȘIT

ARIPİ

DINICĂ MARIA-ANTONIA

Premiul al II-lea

PERSONAJE:

ALICE

DOAMNA CAITLYN

mama lui Alice

DOMNUL BRUCE

tatăl lui Alice

BEN

la început este un străin care mai târziu se va împrieteni cu Alice.

- SCENA 1 -

Acțiunea se petrece prin jurul locuinței lui Alice. Este o casă cu culori deschise având nuanțe de albastru și alb, alcătuită dintr-o bucată de lemn în formă de triunghi ce simbolizează acoperișul și alte bucăți de lemn în formă de dreptunghi ce simbolizează ferestrele, toate aceste lucruri fiind așezate în spatele scenei. Undeva în partea stângă se află o mică bucatărie și o masă cu câteva scaune, iar în fața acestor lucruri se află o ușă care delimitează spațiul exterior de cel interior. Atât casa cât și curtea sunt împrejmuite cu grădini foarte înalte.

În universul în care se va desfășura acțiunea toată lumea avea aripi, cu excepția lui Alice.

Aceasta intră liniștită în scenă, se plimbă puțin prin tot spațiul, deschide ușa, iese afară și se așază pe jos în fața acesteia, uitându-se către tavan. Acțiunea de început se petrece seara.

ALICE: Ce frumos e cerul... (întinde ușor mâna ca și cum ar dori să îl simtă și apoi se oprește retrăgându-și mâna). Păcat că nu îl pot atinge... nu am aripi pentru a face asta. De fapt, nu am aripi pentru a face nimic. Așa m-am născut... fără aripi. Eu sunt fetița fără aripi! Nu cunosc alt loc în afară de acesta. Aici s-a derulat încetul cu încetul toată viața mea. Nu am ieșit niciodată în lumea de afară. Părinții îmi spun că societatea nu ar accepta niciodată pe lângă ei o persoană fără aripi.

La început mi-a fost greu să mă obișnuiesc cu gândul că nu voi putea vizita alte locuri și că nu voi putea vedea niciodată alți oameni în afară de părinții mei. Bineînțeles că nu îmi convine lucrul ăsta, nu îmi convine să fiu captivă aici. În ultimul timp am început să am mai mereu un gând nebun de a fugi și de a scăpa odată de locul ăsta de care sinceră să fiu m-am săturat.

Se aude un oftat și apoi se întinde pe spate uitându-se în continuare la cer.

În acel moment, intra în scenă mama ei, Caitlyn, care avea mâinile pline cu diferite farfurii și alimente. S-a oprit câteva secunde și s-a uitat de jur împrejur, iar după aceea s-a dus direct către masă, și-a așezat farfuriile și a ieșit imediat afară.

CAITLYN: Din nou aici? A câta oară e când faci acest lucru săptămâna asta?

ALICE: Dacă nu o sa-l pot niciodată atinge, măcar să mă pot uita la el.

CAITLYN: Iar începem aceeași discuție?

ALICE: Eu nu am început nimic.

CAITLYN: Bine, atunci haide să mă ajuți să fac ceva de mâncare, lucrurile astea nu se fac singure.
(Alice ezită).

ALICE: Nu pot să mai stau puțin?

CAITLYN: Nu. Te poți uita mai târziu la toate închipuirile tale. Acum suntem în realitate, așa că hai să trăim odată în ea. Te rog, Alice. Știi că nu e ușor, dar am mai vorbit despre asta. Nu e vina mea că te-ai născut fără aripi.

ALICE: Ba dacă stau mai bine să mă gândesc chiar așa e.

CAITLYN: Am spus că nu vom începe această discuție, care oricum e foarte veche.

(Alice și Caitlyn intră în casă și se duc la bucatărie unde încep să prepare diferite mâncăruri. În acel moment intră tatăl, Bruce, care pare vesel la început, dar când le vede pe Caitlyn și pe Alice necomunicând una cu cealaltă, i se schimbă starea și se îndreaptă ușor spre ele).

BRUCE: S-a întâmplat ceva?

CAITLYN: Același lucru care se întâmplă în fiecare zi.

BRUCE: Am înțeles.

ALICE: Nu-i adevărat. Nu s-a întâmplat nimic. Inventează mama lucruri.

BRUCE: Alice...

ALICE: Eu o să tac. E mai bine să tac.

(Alice iese din scenă.)

BRUCE: O să fie bine.

CAITLYN: Simt că nu mai pot. A crescut și e normal să își dorească să plece și să cunoască, dar...

BRUCE: O să fie bine și aici cu noi. Nu-ți face griji.

CAITLYN: Încep să mă îndoiesc de lucrul ăsta. Până acum era mică și nu avea astfel de dorințe... acum... acum o simt în fiecare zi cum vrea să evadeze din locul ăsta.

BRUCE: O să-i treacă.

CAITLYN: Sper.

(Ușor, ușor cei doi aranjează masa și încep să mănânce fără să mai scoată nicio vorbă. Alice apare în scenă, se uită puțin la ei și apoi deschide ușa ieșind în exterior. Se așază într-un colț al scenei fără să spună nimic.)
(Se revine la scena cu părinții.)

CAITLYN: Ce ți-am spus?

(Bruce tace și se ridică, plecând de la masă.)

Caitlyn se ridică și ea și se duce la fiica ei, așezându-se lângă ea și luând-o în brațe.
(Lumina se va așiza pe cele două.)

CAITLYN: Știi că poți să vorbești cu mine și să îmi spui orice. Eu sunt aici, lângă tine. Mereu am fost și mereu voi fi.

ALICE: Nu am nimic să îți spun.

CAITLYN: Ba ai. Ai multe. Le poți spune.

ALICE: Nu vreau să spun nimic.

CAITLYN: Alice...

ALICE: Ce vrei mama să auzi de la mine? Cred că tu de fapt știi tot ce am eu de spus. Da, am o dorință de a pleca de aici și de a cunoaște și eu, că orice om normal, alte locuri și alți oameni. Dar nu pot. Sunt captivă aici și uite că acum, după atâția ani, vreau să plec... Nu înțeleg de ce îți spun lucrurile astea. Tu le știai oricum foarte bine.

CAITLYN: Știi, Alice, dar...

ALICE: Dar nu am aripi... și societatea nu mă va accepta. Voi ieși afară și toată lumea se va uita urât la mine și toată lumea mă va ignora. De unde știi tu lucrurile astea, mama? De unde știi că lumea chiar nu mă va accepta? Poate vor fi chiar prietenoși.

CAITLYN: Lumea nu e așa.

ALICE: De unde știi?

CAITLYN: Pentru că știi și gata. Așa te-ai născut și așa o să trăiești.

ALICE: Nu e corect.

CAITLYN: Uneori lucrurile nu sunt corecte, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să trecem peste ele.

ALICE: M-am săturat să mă prefac că sunt bine și că sunt fericită când de fapt nu sunt.

(Alice trănțește ușa și iese nervoasă din scenă.)

(După câteva clipe, mama ei se îndreaptă spre grădiile din față și le apropie una de cealaltă acoperind partea din față a scenei.)

(După aceea, Caitlyn se retrage de asemenea.)

- SCENA 2 -

Toată scena se întuneacă pentru câteva secunde și după aceea va începe o melodie de suspans, timp în care apare un băiat cu aripi mergând încet, în scenă. Este curios și își mută privirea în diferite locuri. Atinge grădiile și își face propriul joc.

(După jocul făcut, decide grădiile respective și intră în curtea casei. Deschide ușa casei și după ce se uită curios prin jur, observă bucătăria și se îndreaptă direct către acolo cautând ceva de mâncare.)

(După câteva clipe în care se aud zgomote provocate de câteva sertare, se aprind luminile și apare în scenă destul de agitată, Alice.)

(Ajunge în acel loc, îl vede pe misteriosul băiat și se oprește șocată, nespunând nimic.)

(Alice apucă imediat un scaun și aceasta face un joc mișcându-se panicată, stând la o distanță considerabilă.)

(După multe clipe de tăcere.)

ALICE: Cine ești și ce cauți în casa mea?

(În acel moment băiatul voia să fugă, dar Alice îl prinde.)

ALICE: Nu pleci nicăieri! Zi ce te-am întrebato.

(Nu se aude niciun răspuns.)

ALICE: Nu poți vorbi sau ce se întâmplă cu tine?

(Din nou tăcere.)

ALICE: Zi ceva odată!

BEN: Bine, bine.

ALICE: Aa, deci putem vorbi se pare.

BEN: Da... normal că pot vorbi.

ALICE: Uite, nu îmi place să fiu rea, nici măcar cu hoții, dar trebuie să pleci imediat.

BEN: Dar nu sunt hoț!

ALICE: A, nu? Și atunci ce făceai aici? Nu îmi aduc aminte să te mai fi văzut .
(Ben tace.)

ALICE: Iar nu vrei să spui nimic?

BEN: Ba da, o să vorbesc, dar, te rog, mai întâi să lași scaunul ăla deoparte.

(Alice așază încet scaunul la locul lui și se întoarce cu o privire fixă către Ben....)

BEN: Mulțumesc.

ALICE: Acum vorbește!

BEN: În primul rând, eu sunt Ben...

ALICE: Eu sunt Alice și nu știu dacă a fost bine că ți-am spus asta...

BEN: Nu sunt deloc hoț, chiar nu îmi place să fac asta.

ALICE: Și atunci de ce ai intrat în casă?

BEN: Putem să ne calmăm, te rog. Am ieșit la o plimbare prin pădure ieri și m-am rătăcit. Am petrecut o noapte în pădure fără hrană, fără apă și fără căldură. Am văzut casa ta, ușa era descuiată așa că am intrat cu speranța că voi găsi ceva de mâncare. Nu voiam să stau foarte mult și cu siguranță nu voiam să fur nimic. Voiam să plec, să încerc să găsesc drumul și să mă întorc la mine acasă. Atâta tot.

(Începuse să respire din ce în ce mai greu.)

ALICE: E ok, e în regulă, e în regulă. Liniștește-te!

(Alice se duce către bucătărie și începe să îi facă acestuia un sandwich.)

ALICE: Poftim! Acum te rog să pleci de aici înainte să se trezească părinții mei și să te audă.

BEN: Și unde să mă duc?

ALICE: Cum unde să te duci? Acasă.

BEN: Păi m-am rătăcit, ai uitat? Și în plus mai e și noapte. Nu știu câte șanse am să găsesc drumul.

ALICE: Sper că nu insinuezi faptul că vrei să stai aici până dimineată, pentru că nu

se poate așa ceva.

BEN: Te rog, doar până mâine. După o să plec.

ALICE: Nici nu mă gândesc la așa ceva.

BEN: Te implor, Alice! Nu vreau să stau în casă. Nu ai o magazie sau ceva?

(După câteva secunde, Alice spune:)

ALICE: Ba da, am.

BEN: Perfect atunci.

ALICE: Nu, nu e perfect deloc. Nu te-am mai văzut în viața mea, dai buzna aici pur și simplu și acum vrei să te mai și las să dormi aici? Dacă ești un criminal și vrei să îmi faci ceva?

BEN: Nu sunt criminal.

ALICE: Și eu de unde să știu asta?

BEN: Bine... și atunci tu de ce nu ai aripi?

(La auzul acestor vorbe Alice nu a mai spus nimic.)

BEN: Îmi pare rău... nu am vrut să spun asta.

ALICE: Mă duc să îți aduc niște așternuturi. Așteaptă-mă aici.

(Alice iese din scenă, în timp ce Ben iese în curte.)

(Acesta stă și se uită la cer. În acel moment ajunge și Alice cu așternuturile.)

ALICE: Unde ți-am spus să mă aștepti?

BEN: Frumos se vede cerul de aici! Și știi ce frumos e să te duci până aproape de el?

ALICE: Da...

BEN: Scuze din nou. Nu am mai văzut niciodată o persoană fără aripi. Așa te-ai născut?

ALICE: Nu știu și nici nu vreau să vorbesc despre asta. Ți-am adus așternuturile. Magazia e drept în față. Noapte bună!

BEN: Ai plecat vreodată din locul ăsta?

ALICE: De ce întrebi? E așa evident?

BEN: Poate.

ALICE: Nu, nu am plecat. Mulțumit? Acum te rog să te duci să te culci și să mă lași și pe mine să fac asta.

BEN: Și nu ai vrea să vezi și alte locuri, să cunoști alți oameni?

ALICE: Nu cred că e treaba ta ce vreau eu să fac.

BEN: Eram doar curios. E o lume destul de frumoasă acolo afară, păcat că nu ai ieșit niciodată să o vezi. De ce nu ai făcut asta?

ALICE: Prea multe întrebări la o ora mult prea târzie.

BEN: Nu ar trebui ca lipsa aripilor să îți fure libertatea asta.

ALICE: Aaa, deci știai deja răspunsul la întrebare. Și în orice caz, nimeni nu îmi fură nimic, cu excepția ta care voiai să furi mâncare.

BEN: Tu nu vrei să mă întrebi nimic?

ALICE: Deloc curioasă! Poftim astea, magazia e în față. Noapte bună! Măine când mă trezesc să te văd deja plecat.

BEN: Stai...

ALICE: La revedere.

(Amândoi ies din cadru. După câteva minute de liniște, se schimbă lumina în una galbenă simbolizând faptul că a sosit dimineața.)

- SCENA 3 -

În scenă apare Caitlyn, care aranjează masa pentru micul dejun. Apare și Bruce, care își sărută soția pe frunte și se așază la masă.

(După ceva timp apare și Alice.)

CAITLYN: Uite cine s-a trezit! Te duci te rog frumos până în magazie să iei un borcan de dulceață?

ALICE:... Bine, fie.

(Alice iese din casă și atunci îl vede pe Ben care se plimbă pe acolo.)

ALICE: Ce crezi că faci aici? Dacă te vedeau părinții mei?

BEN: Salut! Ce bine că m-ai văzut tu, nu?

ALICE: Niciun salut. Parcă ți-am spus că atunci când mă voi trezi să nu te mai văd prin preajmă.

BEN: Da, știu. Dar m-am trezit foarte târziu și nu am avut când să plec.

ALICE: Ce era atât de greu în a face asta? Pur și simplu plecai.

BEN: Crezi că îmi mai poți aduce ceva de mâncare? Și după o să plec.

ALICE: Eu cred că întreci măsura. Să nu uităm că nu suntem prieteni și că încă nu m-am convins că nu ești un criminal.

BEN: Te rog...

ALICE: Du-te acolo ca să nu te vadă părinții mei.

(Alice iese din scenă și se întoarce cu un borcan de dulceață.)

ALICE: Așteaptă-mă acolo!

(Fata intră în casă.)

ALICE: Poftim. Aș putea să iau masa afară, te rog?

CAITLYN: Bine. Uite, ia astea.

ALICE: Mersi.

(Aceasta iese afară și se duce la Ben.)

ALICE: Ia astea și te rog să pleci.

BEN: Doar că avem o singură problemă în toată această chestie.

ALICE: Și care ar fi aceasta?

BEN: Nu prea mai știu drumul de întoarcere.

ALICE: Grozav. Atunci o să îți sunăm părinții și o să le spunem să vină să te ia de aici. Zi-mi numărul lor de telefon.

BEN: Nu face asta, te rog!

ALICE: De ce să nu o fac? Tu vrei să ajungi acasă, eu vreau să pleci mai repede de aici, așa că..

BEN: Nu, e altceva.

(Alice devine deodată foarte interesată.)

ALICE: Ce e altceva?

BEN: Uite, mie îmi place foarte mult să cutreier toată lumea asta, să îi cunosc fiecare colțișor în parte. Am descoperit multe locuri frumoase, uimitoare chiar, doar că... doar că părinții mei nu sunt întotdeauna de acord cu asta. Adică... am cam fugit de acasă, ci nu doar de o zi, cu dorința asta a mea de a explora alte locuri și am ajuns aici.

ALICE: Aaa, deci să înțeleg că nu te-ai rătăcit. Tu pur și simplu cutreieri lumea. Și să înțeleg că mai ești și mincinos, pe lângă hoț. Te înțeleg perfect, doar că trebuie să îți anunțăm părinții.

BEN: Nu, te rog.

ALICE: Și ce vrei să faci? Să stai toată viața să explorezi lumea, neștiind unde te va duce asta și cât timp îți va lua?

BEN: Probabil că da. Probabil că asta e visul meu.

ALICE: De cât timp ești plecat de acasă?

BEN: De mult timp.

ALICE: Și părinții tăi?

BEN: Cred că s-au obișnuit cu lipsa mea.

ALICE: Îți place viața asta?

BEN: Sincer, o ador. Dacă nu plecam de acasă, nu mai ajungeam aici și nu mai ajungeam să te cunosc pe tine.

(După câteva clipe.)

(Părinții ei părăsiseră scena.)

BEN: Eu ți-am împărtășit povestea mea, dar a ta care e?

ALICE: Nu am avut aripi niciodată. Părinții nu m-au lăsat să plec din locul ăsta. Probabil le e frică că nu voi fi acceptată. Sincer, și mie îmi e frică de asta, deși nu am arătat-o niciodată. La început eram în regulă cu asta, dar după aceea am vrut să plec și să cunosc alte locuri, dar... dar uite-mă aici. Nu am plecat. Nu am putut să o fac.

BEN: Hai cu mine!

ALICE: Ce?

BEN: Hai cu mine! Hai să cunoaștem alte locuri, alți oameni.

ALICE: Cred că ai luat-o razna! Nu pot să fac așa ceva. Te-am cunoscut ieri.

BEN: Alice...

ALICE: Să nu îți mai treacă astfel de tâmpenii prin cap în viața ta.

BEN: Scuze.

ALICE: Niciun scuze.

BEN: Stai, Alice.

ALICE: Mi-am amintit că trebuie să fac ceva.

(Alice iese din scenă, iar după câteva clipe iese și Ben prin altă parte.)

- SCENA 4 -

(Alice intră din nou în scenă, se întinde pe spate și se uită la cer.)

ALICE: Ce prost poate fi! Cum să mă duc cu el? Cum să fac asta?

(În spate apar părinții ei.)

BRUCE: Unde e?

CAITLYN: Unde crezi? Am impresia uneori că nu mai pot.

BRUCE: Încep să cred că nu e bine ce am făcut.

CAITLYN: Ba da, e foarte bine. Am făcut ce trebuia să facem, am făcut ceea ce am considerat noi că este corect. Nu trebuie să ne pară rău de faptul că i-am tăiat aripile când era mică.

(În acel moment a intrat Alice, auzind tot ce spusese mama ei.)

ALICE: Ce ai spus?

CAITLYN: Alice...

BRUCE: Alice, nu e adevărat.

ALICE: Ce ați spus?

CAITLYN: Alice..

ALICE: Cum ați putut? Cum ați putut să îmi furați toată viața? Am crezut că așa m-am născut și acceptasem situația. Eram singura fată din lume fără aripi. Era în regulă, așa m-am născut. Dar asta... asta e mult prea mult. Mi-ați furat tot. Toată viața care trebuia să fie a mea, mi-ați furat-o.

BRUCE: Alice, te rog să te calmezi!

ALICE: Nu vreau să mă calmez! Nu vreau să fac asta! Nu v-a părut niciodată rău pentru mine? Nici în momentele când vă ziceam ce simțeam, nici în momentele când mă uitam ca o proastă la cer? Nu v-a părut rău?

CAITLYN: Ne pare rău.

ALICE: Și mie îmi pare rău că am rămas tot acest timp în acest loc.

(Alice a ieșit în curte urmată de părinții ei, iar acolo se afla Ben cu o pereche de aripi.)

CAITLYN: Tu cine ești?

BEN: Aaa, Ben. Încântat.

(Alice se îndreaptă către el.)

ALICE: Ce sunt astea?

BEN: Aripi. Le-am făcut pentru tine. Nu sunt uau, dar merg. Așa nu o să îți mai fie frică de părerea lumii.

BRUCE: Alice, ce vrei să faci?

BEN: Vii, Alice?

CAITLYN: Ce e jocul ăsta, Alice?

ALICE: Nu e niciun joc... *(către Ben)*... O să vin.

CAITLYN: Unde să te duci? Nu o să pleci nicăieri.

ALICE: Îmi pare și mie rău.

(Alice iese cu Ben din scenă în timp ce mama ei strigă după ea.)

(În timp ce Caitlyn încă striga numele lui Alice, aceasta și cu soțul ei ies din scenă, iar lumina se va stinge încet.)

- SCENA 5 -

Lumina se va aprinde încet, pe fundal se va auzi o melodie, Alice cu Ben intră în scenă, iar în acest timp decorul se va schimba. Va apărea un mic pom în partea stângă, un râu în dreapta și un covor verde simbolizând iarba plină cu flori. Aceștia se duc la fiecare lucru, iar Alice se bucură pe deplin de tot ceea ce vedea pentru prima oară.

BEN: E frumos, nu-i așa?

ALICE: Chiar este. Îți înțeleg acum visul tău de a cunoaște lumea. E minunat totul! Cum de nu am făcut asta mai devreme?

BEN: Niciodată nu e prea târziu, bănuiesc.

(Alice zâmbeste.)

(După jocul improvizat, se aude un sunet de împușcătură, apoi altul și apoi altele care se aud în mod repetat. Lumina începe să se aprindă și să se stingă destul de repede. Sunetele de împușcătură se aud în continuare.)

ALICE: Ce se întâmplă?

BEN: Nu știu.

(Suntele se aud din ce în ce mai tare.)

ALICE: Ce se întâmplă aici, Ben? Ce am făcut? Nu trebuia să plec.

(Suntele se aud în continuare.)

ALICE: Ben, ce e asta? Ben... Ben?

(În tot acel moment, Ben fugise.)

ALICE: Ben, unde ești? Ben?

(Lumina se stinge, se aude o împușcătură, apoi un țipăt.)

(Iar în final liniște.)

- SCENA 6 -

Se revine la decorul inițial. Mama lui Alice e afară și se uită la cer. Atunci intră încet Alice. Se putea observa că aripa îi era străpunsă de un glonț și avea și ochii lăcrimând. Când o vede, mama ei se duce la ea și o ia în brațe.

CAITLYN: Îmi pare rău, îmi pare foarte rău.

Alice nu zice nimic.

CAITLYN: Nu trebuia să fi făcut ce am făcut. Îmi pare atât de rău!

ALICE: E în regulă, mamă!

CAITLYN: Ești bine? Ce s-a întâmplat? Unde e acel băiat?

ALICE: Sunt bine, mamă. Sunt bine.

(Atunci Alice își dă aripile false jos și le aruncă într-o parte.)

ALICE: Aveai dreptate. Nu îmi trebuie mie aripi. Nici măcar nu știu ce a fost în capul meu.

CAITLYN: Nu, nu e așa. Eu am greșit. Nu trebuia să fac, nici eu nici tatăl tău, ce am făcut. A fost greșit, mult prea greșit. Trebuia să îți lăsăm aripile și să te lăsăm să cunoști lumea.

ALICE: E în regulă, mama.

CAITLYN: Noi am făcut asta ca să te protejăm de pericole, nu ne-am dat seama că asta înseamnă de fapt...

ALICE: Că o sa fiu izolată de absolut orice și că o să trăiesc singură toată viața, e în regulă. Oricum cu ce m-am ales, Ben a plecat și m-a lăsat baltă, iar eu nici măcar aripi false nu mai am.

CAITLYN: Nu e așa și îmi pare rău că mi-am dat seama de asta prea târziu. Trebuia să îți ofer libertate, iar eu în loc să fac asta ți-am furat-o pentru totdeauna.

ALICE: Mamă, am spus că sunt bine. E totul bine. Pot să rămân puțin singură?

CAITLYN: ...Sigur, sigur.

(Mama ei pleacă. Intră în casă, unde se întâlnește cu Bruce și rămân amândoi undeva în spate uitându-se în gol.)

(Alice stă în picioare și se uită la cer.)

(Vrea să se ducă să își ia aripile false, dar se oprește.)

ALICE: E frumos cerul azi, nu-i așa? Păcat că nu o să pot să îl ating niciodată. Poate că nici cei cu aripi nu pot, pare infinit, așa că nu o să mă mai chinui. O să stau aici și o să mă uit la el, e mai simplu... e mai sigur.

(Se duce la grădina care se află într-o parte și în alta și le trage pe rând. Înainte să le unească se mai uită o dată lung la cer, iar apoi unește porțile și iese din scenă în timp ce lumina se stinge încet.)

SFÂRȘIT

MIELUL

(monodramă pentru o actriță și două personaje)

HORONCEANU BERNEVIC TINCUȚA

Premiul al III-lea

PERSONAJE:

Dorina

o femeie tânără

Chelnerul

personaj imaginar

Domnu' Smarandache

vocea de la telefon, preînregistrată

(Scena reprezintă o bucătărie cu living, open space, cu canapea, masă cu scaune, etajere, fereastră. Unele spații rămân în umbră. Dorina, la bucătărie, învârtă în oalele cu mâncare.)

Dorina:

Să dea dracu să-și bage labelle în cratița mea cu mâncare că-l jupoi de viu. Îi arăt eu lui. Toate ca toate dar până aici i-a fost. Nu mai pot. Dacă nu mai pot, nu mai pot. Am tăcut, am suportat, dar până unde, fratele meu, până unde?

Numai să-l vezi acuși cum vine! Cum apare ca o florică în pragul ușii, vine și cu trei tulle de flori, crizanteme sigur, că de alea știe că-s flori, de altele crede că-s de pus la zarzavat. Nu-mi aduce flori decât când e spășit, că altfel nu împrăștie banii, că nu-i fraier.

Stați așa, dacă n-am dreptate să nu-mi spuneți Dorina!

Ce? N-am văzut eu tiparul moștenit din moși strămoși, că toți ai lui, au cam respectat programul genetic, nu, nu trebuie să te pui cu gena, cu ADN-ul, când nu-ți convine ceva o dai pe moștenirea genetică, a dracului genă, își face de cap numai când trebuie.

Am venit de la serviciu, am trecut prin piață singură, am cumpărat cinci sacoșoale de legume, fructe, carne, le-am tăbărcit la autobuz, de mi-am smotocit coloana, am ajuns acasă, ce credeți?

Nici gunoiul nu era dus. Zăcea acolo în mijlocul bucătăriei, un pepene mâncat pe sfert că era nașpa de tot la gust, sticle de bere, puse separat, că noi punem separat resturile, suntem civilizați, și apoi le păstrăm în casă două, trei luni, până le duce toanta la tomberon, că el nu apucă, e în întârziere mereu.

Și apucă-te să faci mâncare! Că în frigider nu-i nimic. Și nici în cămară nu-i nimic. Peste tot pe unde deschid o ușă prin casa asta, nu-i nimic. Doar praf. Și hârtii. De mâncare ioc. Și ce să faci în cazul ăsta? Încingi oalele pe aragaz și dă-i și luptă. Singură. El nu este. Unde-o fi? Unde-o fi? M-am gândit că trebuia să fie acasă la ora asta. Dar nu-i. Și nici de-a naibii nu-l sun să-l întreb unde-i, că îmi sar capacele dacă îi aud vocea.

Să-l sune cine-o vrea. Poate are cine-l suna. Cine știe pe unde umblă?

(De sus se aud voci, o femeie strigă tare la geam, se ceartă. Dorina ascultă)

Asta-i cea de la 8. E divorțată de primul. Și acu' și-a găsit un drac la fel. Nu știu cum

de l-a nimerit dar ăsta parcă-i mai dihai ca Radu, primul. Țăla mai bea, nu mai bea, dar mai trăgea și pe-acasă, a gospodărie. Dar ăsta rupe manea în două de ne sar siguranțele din perete, de ritmuri vijelioase și apoi doarme pe casa scării de mahmur. Știu, acu' vă gândiți că și-al meu bea. Nu, nu bea. Nu bea să se-mbete, asta-i clar. Că dac-ar bea, l-aș bate când ar fi beat de i-ar suna apa în cap, ca-n piuă. Nici n-ar ști ce-a pățit. Dar nu. Știu ce mă-ntrebați acum. Dacă nu bea, care-i problema?

Cum care? Nu ducă niciodată gunoiul!

Nu-i de-ajuns?

Cum nu-i grav? E destul să vezi cum îl lasă dimineata, pe grabă, pe neve, ca să-l duc eu. Plec pe tocuri, elegantă, cu poșetă, cu umbrelă, val vârtej să nu întârzii la serviciu, și cu desaga după mine.

Pe el îl dor mânuțele.

Auțiți, dacă apare, nu primește nimic de mâncare, să mănânce ce și-a cumpărat, ce și-a făcut, ce treabă am eu cu el să-l hrănesc și să-l suport?

Nu mai vreau!

Nu mai am chef! Gata!

(Sună cineva la ușă. Dorina ignoră soneria)

Auzi, îndrăznește să sune! Ori și-a uitat cheile la muncă, ori îi e lene să le scoată din geantă. Să sune. Să sune până n-o mai putea!

(Se așază pe canapea și-și acoperă urechile. Soneria încetează)

Nu-i dau drumul. Nu vreau. Dacă nu vreau, nu vreau! Să stea pe casa scării, să rădă lumea de el că nu-l primește femeia în casă. Da' ce-s eu? Servitoarea și sclava lui?

Nu, că s-a învățat cu nărav. E învățat gata. Bine, eu l-am învățat, recunosc că-s vinovată, dar acum, tot învățat are și dezvăț.

Acum s-au copt vinetele. Să fac o salată. Și tocana de pui e gata. Fac ce fac și tot mâncarea care-i place lui o prepar. Că așa-s io, fraieră.

(spală vasele la robinet, apoi apa picură din ce în ce mai încet, și se oprește.)

Na, da' tu ce ai? Cred că nu te-ai stricat tocmai acu'?

(Picătură cu picătură, se aude robinetul cum curge)

Dacă aș fi mereu așa de furioasă, aș scoate abur și flăcări pe nări. Ca o bălăuroaică. Dar în general sunt mai pașnică. Nu am mereu motive să mă zgâlțâi, dar acu', nu știu ce am, c-aș bea o bere. Se duce la frigider, își desface o sticlă de bere și se desfată cu gustul.

Hai noroc!

Pe vremuri ziceam că numai femeile nebune beau singure. Ei, acu' nu mai zic. Le-am ajuns din urmă.

Când bărbatul nu-i acasă

Stă berica mea pe masă!

Zdrang!

(pune berea cu zgomet în mijlocul mesei apoi scoate din cuptor o tavă cu o prăjitură pe care o răstoarnă pe un platou.)

Acum e cam gata! Aș putea începe să mănânc, să-mi pun masa și să mănânc singură, să mă simt regină la mine acasă. La mine eu comand, și... cam tot eu execut. La alții o fi altfel, dar aici așa e.

(Pune farfurii, tacâmuri și pahare pe masă, pentru două persoane, se răzgândește și le strânge, apoi iar le pune, șervetele, o vază cu flori în centru, pe care o tot mută mai la dreapta, mai la stânga.)

Și eu zici că-s dusă cu pluta. Ce-mi trebuie flori pe masă? Parcă am musafiri, mai bine nu, lasă-le pe pervaz. Acum pot să servesc meniul ca la restaurant.

(Își pune supa în farfurie și se întreabă singură de fiecare dată, ca și cum ar fi chelnerul în fața ei. Poartă dialoguri imaginare cu acesta, uneori vorbește și în locul lui, alteori dă o replică la ceva ce aude doar ea)

Mai doriți ceva?

Nu, mulțumesc, e perfect! Vă voi chema dacă va fi cazul!

Poftă bună!

Mulțumesc!

(Bagă limba în mâncare și se entuziasmează.)

Olala! Delicios!

Garson! Garson! Ai putea să-mi servești vinul?

De care?

De care îmi recomandați!

Alb desigur, mă gândeam eu. Demidulce!

(Își toarnă în pahar, se servește, gustă și mulțumește)

Mulțumesc, e într-adevăr foarte bun. E perlat, licoros, *(învârte paharul)* e o poveste de viață în el.

Ce poveste?

Ei, domnule, ai timp dumneata să-mi ascuți povestea de viață?

Da, chiar ai timp?

Nu servești și pe la celelalte mese?

Nu mai sunt clienți?

Au plecat? E târziu?

(Dorina gustă din paharul cu vin alb și începe să povestească)

Eu domnule, nu, nu sunt singură, dacă tot m-ați întrebat, eu sunt o femeie măritată, serioasă, desigur. Nu umblu după aventuri de-o noapte, uitați-vă la mine, că nu am chef de așa ceva.

Pe vremea când eram studentă, am fost aleasă Miss Universitate, dar luați loc și dumneavoastră, mă simt stingheră ca să vă povestesc ceva și dumneavoastră, tu, bine îți spun tu, tu să fii în picioare.

Așa. Așa e mai bine.

Nu că ar fi ceva nemaîntâlnit, dar eram foarte frumoasă.

Mulțumesc, sunteți un gentleman!

Da, poate că nu-mi arăt vârsta, dar nici nu vreau s-o arăt.

Eu sunt așa mai copilăroasă. Mai nebunatică.

Bine, șturlubatică, dacă spuneți dumneavoastră.

Și, cum să vă spun?

Bine, ne spunem pe nume, ne tutuim.

Dacă insiști, desigur.

Eu eram foarte visătoare și mulți băieți mă curtau. Eram studenții mediciști care mă atrăgeau mai tare, dar și cei de la Teologie îmi plăceau. În fine, eu l-am ales pe el. El, Vlad, era student la Academia Militară. Înalt, ochi albaștri, brunet, statură athletică. Dar nu de asta m-a cucerit. Sau nu numai de asta. Avea ceva, nu știu ce. Zâmbea frumos. Și mă făcea să râd. Da, noi râdeam împreună ca nebunii. Și-mi plăcea foarte mult de rigoarea cu care își petrecea timpul, totul era împărțit matematic, totul avea un timp al său de acțiune și nu știu de ce, atunci mă fermeca acest lucru.

Mă fermeca pentru că probabil mă îndrăgostisem de el.

Cred că eu m-am îndrăgostit prima, deși el susținea contrariul.

Și ne-am căsătorit. Ca-n povești a fost, o nuntă în care m-am simțit răsfățată și regină.

De fapt, așa cum mă simt și acum la această masă.

Cum așa?

Așa era în familia lui, femeile erau tratate cu mult respect.

Garson, nu te mint. Chiar așa erau. Pe cuvânt.

Era minunat.

Am plecat în vacanțe, în Bora-Bora, în Maldive. Am vizitat Europa și mi-aș fi dorit și Marocul...

Poate la anul zici tu? Da, poate...

Și la anul e bine...

Și la anul și la mulți ani!

(Gustă din paharul de vin)

E minunată această licoare, dezleagă limbile și sufletul parcă se simte mai ușurat. Ai și tu o poveste? Ai vrea să o împărtășești cu mine? Ai vrea să-mi spui cum de nu te grăbești acasă? Nu te așteaptă nimeni? Nu-ți duce nimeni dorul?

Ești necăsătorit?

Nu se poate așa bărbat frumos, arătos, și nu s-a lipit nimic de tine?

Da, știu că nu toată lumea are noroc, unii au mai mult, alții mai puțin.

Ei, crezi că l-am luat eu pe tot?

Nici nu știi tu ce noroc am eu să fiu aici, cu tine, în această seară.

Dorina mă cheamă, poți să-mi spui Dorina. Nu, nu Dora, nu-mi place cum sună, așa mă strigau odată, ai mei. Doar Dorina, te rog! Cred că vine de la dor, de la faptul că toată viața o să-mi fie dor...

Și tu, cum ziceai că te cheamă?

Gabriel.

Frumos nume, parcă ai fi arhanghelul Gabriel. Vestitorul celor bune. Tu nu ai pentru mine o veste bună pe care să mi-o spui?

Da, chiar ai? Două?

Și pe care mi-o spui prima?

Ai făcut un desert special pentru mine? O prăjitură cu ciocolată?

Minunat! Ador ciocolata!

(Se servește cu prăjitura cu ciocolată, pe farfurie, după care se așază și reîncepe dialogul imaginar cu chelnerul)

Chiar tu ai făcut-o? Special for me? Minunat! Nu am cuvinte să-ți mulțumesc. E deliciosă.

Auzi, garson?

Gabriel, scuză-mă, uitasem cum te cheamă, dar tu nu bei un deget de vin? Un strop, că de-acum e așa de târziu că ai ieșit din serviciu, și cred că ai plecat și acasă!

Așa, bea cu mine, și ne mai povestim. Dacă vrei să pleci nu te rețin! Și care este a doua veste bună pe care vrei să mi-o spui?

Erau două, nu? S-aud! Tu nu crezi în îngeri! Și de ce-ar fi asta o veste bună pentru mine? Aha, să înțeleg că dacă Vlad crede în îngeri, tu nu crezi, tu nu ești ca Vlad. Tu ești diferit, așa-i? Și acesta e un lucru bun? Din ce perspectivă e bun, și cui îi este bun? Nu știi sau nu te interesează? Dacă nu ești ca Vlad, asta nu înseamnă automat că ești bun! Poți fi mai rău decât el. Și apoi eu nu am spus că Vlad este rău. E rău faptul că sunt îngrijorată din cauza comportamentului său. Nu Vlad este rău, ci faptul că nu a dus gunoiul azi dimineață, înțelegi? Nu te mai compara cu el că ieși în pierdere. Hai

că nu am chef să țin scorul la calități și defecte, că nu fac casting de masculi pe aici. S-a-nțeles? Bine.

Știu că ești obosit dar mai petrecem un pic înainte de somn.

Știi, eu mă plictisesc foarte tare ziua. Uneori parcă nu am nimic de făcut.

Dacă merg la serviciu?

Da, desigur merg și la serviciu, dar când nu merg, că uite mai sunt zile când nu merg, cum a fost azi, de exemplu, și neavând mare lucru de făcut, e greu să suport liniștea din jurul meu. E foarte greu să fii singur, e înnebunitor...

Gabriel, tu cum îți petreci singurătatea?

(Dorina dă din cap, ascultând ceva)

Pe tine nu te deranjează singurătatea? Chiar îți place? Ce-ar fi frumos la faptul de a fi singur? Că eu nu văd acest aspect. Nu-mi dau seama. Când ești singur îți ies la iveală tot felul de gânduri hăde, tot felul de nebunii, pe care nici nu știai că le ai prin cap, că-ți trec prin minte. E greu să-ți auzi gândurile în cap, ca pe niște insecte foșnitoare. Sunt ciudate, sunt urâte și greu de suportat. Deci, cum faci față?

Ești băgat în tot felul de grupuri online cu care te întâlnești și în mod fizic? Există așa ceva? Ce grupuri de suport? Suport la ce? Nu, eu nu am nevoie, Doamne ferește, asta e pentru oamenii în suferință, nu pentru mine. Eu sunt doar furioasă, nu amnezică, nu depresivă, chiar crezi că așa avea nevoie?

(Iustra din tavan începe să clipească și un bec pocnește)

(Dorina devine iar furioasă)

Așa, acu' stricați-vă toate! Apa s-a oprit, robinetul s-a stricat, acum pocnesc becurile.

Când bărbatul nu-i acasă

Toate ți se strică-n casă!

Nu râde, garson, că nu e folclor popular. E folclor de nevoie, c-așa-i treaba!

Mă-nțelegi?

Pentru bărbați e mai ușor cu singurătatea, așa cred, ei se regăsesc mai repede, se unesc în grupuri, pleacă la băut, la distracție, femeile se dau mai greu pe brazdă, o femeie obișnuită să tragă la căruță, nu poate fi convinsă cu una, cu două, că merge treaba și altfel, nu poate fi, și gata. Femeile de mici sunt învățate să fie gospodine, să deretice, să verifice, să ofere, să fie gata de sacrificii, să aducă energie creatoare într-un cămin. Ele dau aroma unei pâini în casă. Nu bărbatul.

Ce cred eu despre bărbați?

De ce ți-aș spune ție?

Păi, dacă te superi?

Nu te superi? Bine, atunci îți spun.

Bărbații nu prea au capul pe umeri. Se lasă în baza femeilor. Nu le prea place să facă treabă. Nu le place să fie controlați. Le place să fie liberi și să zburde. Să zboare după chef, dintr-un loc în altul, dintr-o parte în alta.

Să nu le ceri nimic.

Să nu-i superi.

Nu știu cum se face că eu nu am văzut alt fel de bărbați. Nu am văzut și pace.

Păi, de ce mă întrebi de el chiar acum?

Ne-am căsătorit atunci și a fost frumos. Și el era perfect. Că asta m-ai întrebat. Cum era el? Nu? El era pâinea lui Dumnezeu, era mielul lui Dumnezeu, chiar așa-i mai spuneam pe atunci, Mieluțul meu, era blând și naiv și mă iubea foarte mult.

(Dorina privește un obiect care alunecă de pe un raft.)

la uite, nu pot să cred.

(Cade pe gânduri.)

Aici era. Garson, hai să-ți arăt ceva care a apărut întâmplător sau nu. Uite aici un bilet de tren spre București, din ziua în care cred că ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Bine, cred că eu prima, poate el mai târziu. Doamne, uite ce dată era. Își vine să crezi că a trecut atâta timp?

(Dorina lăcrimează evident.)

Sunt nostalgică ca o proastă. Parcă era o altă lume atunci, parcă eram alți oameni.

Da, știu că creștem. Ne maturizăm, îmbătrânim, desigur, dar scena, decorul, erau altele. Pe cuvânt, aproape nu mai recunosc nici un simțământ care-mi trece prin vene, nici un fior din inimă nu mai e ca acela de pe vremuri. Să fi îmbătrânit atât de tare? Excluz. Atunci de ce nu mă mai recunosc? De ce Dorina de acum e o lungă suferință, ca o trenă de rochie interminabilă? Dorina de atunci mergea dreaptă, neîmpovărată, era un manechin promițător, care avea tot viitorul la picioare. Unde este acel viitor? Unde s-a ascuns, garson?

Viața mea a devenit un șir de stări vulcanice pe care nu le mai suport. Viața mea arde, garson, frige. E foc și pară și nu are cine stinge focul. Eram atât de tineri și ne fâgăduiam dragoste veșnică, iar acum nici măcar nu mai vine pe acasă.

(Dorina deschide fereastra)

Deschid fereastra că mă sufoc. E atâta amărăciune pe aici că aerul e îmbâcsit, simți? Nu se mai poate trece prin el, devine opac. De la necaz omul se transformă într-un robot. O mașinărie găunoasă care execută un program. El m-a schimbat pentru totdeauna. Și el s-a schimbat.

Da, s-a schimbat mult.

De ce? De unde să știu eu de ce?

Poate i s-a urât cu binele.

Poate nu mă mai iubește. Poate iubește pe alta. Chiar așa. Poate are pe alta, de nu mai vine pe acasă cu zilele. Poate asta-i răspunsul la întrebarea ta.

Garson, ce merită un bărbat care trădează?

Cum care? El! Vlad! Mielul meu cuminte.

Să nu-l mai privesc acasă. Știam eu că ești de acord cu mine. Schimb yala și nu-i mai deschid. Simplu. Să se ducă la ea! La care o fi aia!

Și dacă găsește o metodă de-a intra în casă? Nu știu cum, dar să presupunem.

Nu putem presupune? De ce?

Că poate crezi tu că el vine și eu îl iert și ne împăcăm?

Păi, cum se poate așa ceva? Tu nu vezi că nu face nimic în casa asta? Că nu ridică un deget, ca să mă ajute? Nu a mai vorbit cu mine de luni de zile...

Eu îi găsesc, îi spăl, mă mențin, uite și tu cum arăt, fac gimnastică, zilnic, să mă vadă așa cum îi place lui, slim, fac tot ce pot ca să-l aduc pe calea cea bună, dar...

Apropos, e ora de sport.

Numai zece minute în seara asta, atât mi-am propus seara, ca să nu mă obosesc, mă ajută să-mi pun ordine în gânduri.

Dacă vrei poți face și tu exercițiile mele, odată cu mine. Nu, nu e greu.

E reconfortant.

(Dorina se îmbracă în ținută sport și simulează alergări pe bandă, apoi tot felul de exerciții de gimnastică.)

Ah, sunt frântă. Tu nu ai cum să fii, garson, pardon, Gabriel, uit mereu cum te cheamă, spuneam că nu ai cum să fii frânt, că ai cam tras chiulul. Știu că ești după program, ești obosit, dar chiar și așa, la vârsta asta, ești destul de tânăr, nu? Chiar câți ani ai?

33? Serios, vârsta biblică?

La 33 trebuie să tragi de fiare, nu apă de ploaie așa cum am alergat puțin eu, acum. Eu fac asta mai mult de divertisment, nu e chiar sport, e puțină mișcare, așa, ca să mă mențin tânără și frumoasă. Tonifiată.

Cum pentru cine? Pentru Vlad, ți-am spus! Când va veni Mieluțul meu acasă, nu vreau să nu-i placă de mine.

Eu sunt împăcată cu viața, sunt o femeie puternică, nu știu dacă ți-ai dat seama, dar chiar sunt.

Așa am fost crescută, să fiu puternică. Să fiu ca o stâncă, garson!

Apropos, din vinul acela roze, mai ai un strop? Sper că nu s-a terminat aseară sticla?

Pentru mine ai tot timpul? O, lasă, mă faci să mă simt răsfățată, zău așa. Așteaptă-mă să fac un duș, te rog. După atâta bandă e nevoie să mă revigorez!

(Dorina se retrage printr-o ușă laterală)

Fond sonor

(Apare într-o ținută de casă, lejeră. Se apucă să strângă prin bucătărie. Se apleacă după câte un obiect și vocea pornește ușor, ușor să-i devină furioasă)

Bineînțeles că dacă nu fac eu în casa asta câte ceva, nimeni nu face nimic.

(Pune ceva în coșul de gunoi, spală o farfurie, așază prin dulapuri.)

Garson, ai plecat la culcare?

Aa, ai adormit pe canapea? Stai să-ți aduc o pătură să te-nvelesc, că e frig noaptea.

Te-ai îmbătat și tu, și nu mi-ai adus roze-ul de care spuneai. Păi nu-mi promisesesi?

Eu n-am uitat, garson!

Hai dormi, că eu am treabă!

Trebuie să strâng pe aici și pe urmă, pe urmă aștept! Ce să fac? Aștept! Așa, dormi!

În timp ce aștept visez la dealuri galbene de lut și la explozii. Visez la oamenii care trăiesc în război. Cum e să-ți cadă obuze în balcon și să fii nevoit să fugi din calea războiului? E prima și ultima dată când simt războiul ca pe o răzbunare... cine se răzbună?

Oamenii pe alți oameni. Niște tâmpiți.

Natura nu ne mai suportă. Ne scuipă planeta asta, dacă nu suntem cumiți.

Nu, nu e prostie, garson.

Esență de ură îndreptată împotriva oamenilor. Homo homini lupus. Știu câtă răutate zace sub pielea unora. Câtă zgură și mizerie.

Dar nu e nimic mai perfid decât să-ți folosești puterea pentru a distruge inocența lumii. Copiii. Copiii crescuți în război sunt carne de tun. Sunt suflete împinse la disperare. Crescute pentru a fi modelate într-un anume fel. Groaza le va face să devină mai bune, sau mai rele. Nu știi ce se va lipi de ele în acest proces, cum nu știi ce va aduce ziua de mâine.

Am dreptate garson? Ai adormit?

Sforăi!

Dacă vine Mielul acasă și te vede dormind acolo, ca un motan sforăind, te va arunca de la balcon. Sau va bea un pahar de vin cu tine și mă va arunca pe mine.

Pe mine nu! Cum nu? Pe mine mă iubește! Nu mi-ar face rău niciodată.

E Vlad al meu de care m-am îndrăgostit pe vremea când eram Miss Universitate!

Mai bine să te-arunce pe tine. Așa vor dispărea și urmele trecerii tale pe aici.

Și sticlele de vin, ce fac cu ele? De fapt, e doar una, sau nu, și cu aia de ieri, de fapt sunt patru sticle. Dar nu le-am băut eu pe toate. Le-am băut amândoi, mai mult tu, eu ți-am ținut companie și mai mult am gustat. Corect? Desigur, nu o să spui că mi-ai turnat

câteva pahare, nu se face garson, ești om educat, ce naiba?

Sau nu ești?

Mă bazez pe tine?

Te-ai gândit pe unde scoți cămașa dacă te prinde aici? Pe canapeaua noastră luată din banii de la nuntă?

(Dorina merge prin casă și parfumează camera.)

Nu te-ai gândit că și tu ești bărbat. Dacă există prin preajmă o femeie care să gândească, de ce s-o faciți voi?

Cum care voi?

Voi, bărbații!

Acesta e parfumul care-i plăcea atât de mult lui Vlad. Era înnebunit după liliac și bergamote. Spunea mereu că se gândește la Rai când mă dau cu acest parfum, că probabil așa miroso îngerii. Eu eram îngerul lui. Pe atunci casa noastră era Paradisul. Un Paradis din care el a plecat, așa cum Adam a plecat din Rai, și, fără Adam, Eva ce să facă doar cu șarpele în casă?

Garson, tu cred că ești șarpele.

Vlad iubea îngerii și oamenii buni.

Era bun cu toți. Iubea viața și mă iubea pe mine. Și acum ce mai iubește?

Garson, tu iubești viața?

Dacă-ți iubești viața, nu poți dormi pe canapeaua unei femei măritate.

Dar dacă fac ce m-a învățat garson și îmi schimb yala? Nu-i dau drumul la ușă. Păi, ce?

Vine acasă când are el chef? De ce nu vine când mi-i dor de el? Atunci se face că nu-i pasă. Nu dă un semn de viață. De atâta timp. Nu m-a întrebat odată ce mai fac, dacă

mă doare ceva, dacă am nevoie de ceva?

Singură intru în casă, singură ies, singură dorm, noroc cu garson care-mi mai ține de urât din când în când.

Cred că o să-l sun pe meșter să-mi schimbe yala. Nu, nu e răzbunare. Dar, a întrecut orice măsură, și eu nu mai pot. Dacă nu mai pot, nu mai pot.

Pune mâna pe telefon și apelează un număr.

Dorina:

Alo, domnu' Smarandache?

(voce preînregistrată)

Vocea:

Da, doamna Dorina, ce s-a mai întâmplat?

Dorina:

Aș vrea să mă ajutați cu ceva...

Vocea:

Știți cât e ceasul doamna Dorina?

Dorina:

E târziu? Nici nu știu când a trecut timpul...

Vocea:

Da, doamnă, e trei noaptea. Care e urgența?

Dorina:

Știți, am nevoie să-mi schimb...

Vocea:

Iar schimbați yala de la ușă?

Dorina:

Dar de unde știți că e vorba de yală?

Vocea:

E a treia oară luna asta doamnă, când mă sunați cu problema asta. Am învățat-o pe de rost.

Dorina:

Nu știu să vă mai fi sunat...

Vocea:

Bine doamnă, dar de ce o faceți?

Dorina:

Păi, știți, nu vreau...

Vocea:

Nu vreți să vă mai între bărbatul în casă? Tot nu l-ați iertat?

Dorina:

Da, asta vreau, că m-am săturat să-i fac pe plac! Cred că are pe alta, și eu nu mai... suport așteptarea. Acum m-am hotărât.

Vocea:

Doamnă, sunteți acasă?

Dorina:

Da.

Vocea:

Dacă sunteți acasă, mergeți în sufragerie, vă rog eu, *(Dorina merge spre locul indicat cu pași șovăielnici)* și iertați-mă doamnă, că vă spun, dar priviți pe peretele din dreapta, de deasupra dulapului mic, ce vedeți? Iertați-mă, vă rog... dar nici eu nu mai suport... *(pe peretele luminat, un tablou cu Vlad îmbrăcat în ținută militară, cu doliu pus pe colt)* *(Dorina îl privește înmărmurită, îl dă jos, și-l ține în brațe, în timp ce se aude în receptor)*

Vocea:

Iertați-mă doamnă, dar trebuie să înțelegeți asta odată... pentru numele lui Dumnezeu...

Mielul nu mai e...

Puteți să lăsați yala, că nu mai vine...

(Dorina prinde tabloul la brațe, urlă, plânge, și scapă telefonul)

(Aleargă către canapea și strigă disperată)

Dorina:

Garson, garson, uite ce i-au făcut lui Vlad al meu, Mielul lui Dumnezeu, bun ca pâinea caldă...

(Prinde tabloul la brațe și se prelinge pe lângă canapea, în timp ce lumina scade în intensitate.)

Heblu

SFÂRȘIT

COMÂNDUL

(scurtă poveste tragicomică)

ABABEI PETRU

Premiu special

PERSONAJELE:

PROFIRA

femeie grijulie de la țară

LIONORA

prietena ei, săritoare la nevoie

MARGARETA

verișoara Profirii

SĂFTICA

vecină

NATALIA

cumătră

VARVARA

altă cumătră

STELIAN

lemnar, făcător de sicrie

VASILE

ajutorul lui Stelian

(Acțiunea are loc în fața casei mătușii Profira. Pe prispă sau pe două scăunele șed Profira și Lionora. Lângă ele sunt 2 valize, o geantă mare și niște cutii; toate sunt pline cu prosoape, șalinci, țoluri, cuverturi, etc. Acesta este comândul mătușii Profira.

Profira scoate câte una din valiză, o desface, se uită la ea și-i spune Lionorei care stă cu un caiet pe brațe și scrie.)

PROFIRA – Scrie Lionoră, cumătra Ileana a lui Ion Istrate...

LIONORA – Care Ion, Ciocălău?

PROFIRA – Da, Ciocălău, ce, n-o știi?

LIONORA – Cum să n-o știu, dar mai este și Ileana lui Vasile Istrate.

PROFIRA – La aceea am să-i dau pocrivala asta, că mi-i nepoată de la vară. Scrie. Ai scris?

LIONORA – Am scris, mai departe.

PROFIRA – Mai departe scrie așa; pătura asta o dau Anișoarei a lui moș Vasile Parfeni.

LIONORA – Aaaaa, a lui moș Vasile Tăvăluc?

PROFIRA – Da, a lui Tăvăluc, scrie.

LIONORA – Scriu, scriu, lele Profiră, dar iaca, tot nu înțeleg eu ce te-o pălit de te-ai apucat să împarți comândul de pe acum? Ce, ai de gând să mori chiar mâine, ori ce?

PROFIRA – Chiar vrei să știi de ce?

LIONORA – Cum să nu vreau? Șed eu aici cu spatele covrig de două ceasuri, puchesc aici la literele estea și nu știu nimic, dragă!?

PROFIRA – Apoi, dragă Lionoră, ce să-ți spun. Nu știm nici unul când ne-o suna ceasul cel mai de pe urmă și eu vreau să fac lucru ista cu mâna mea, amu, cât is cu mintea întreagă. Să știu ce fac, cui dau și ce dau. Că nu vezi ce fac neamurile la pomeni dacă nu le împarti dinainte? N-ai văzut ce s-o întâmplat la îngropăciunea Măriuței a lui Sidor Chișleac? Mai nu și-au spart capetele de la o rablă de masă! Îmi trebuie mie una ca asta? Să mă ferească Dumnezeu!

LIONORA – Daaaa, așa-i lele Profiră, ai dreptate. Amu lumea-i tare rea. Nu mai știe nici de soveste, nici de rușine. Ți-ar lua pomana din mână. Doamne, înainte lumea era mai săracă, trăia mai greu dar nu era așa de rea, de hapsână. Mai avea oleacă de simț, de omenie, dar amu s-au stricat cu toții...

PROFIRA – Poate o venit veacul de pe urmă, Lionoră, și nemâncăm unii pe alții. N-avem ce face. Și-apoi știi de ce fac eu lucrul aista amu? Crezi că mare plăcere am eu din asta? Dar l-am visat sâmbătă sara pe Gheorghită al meu...

LIONORA – Ei, nu mai spune? Dar cum l-ai visat, lele Profiră, ia spune?

PROFIRA – Tare frumos l-am visat Lionoră. Parcă se făcea că eram într-o livadă... în livada cea bătrână a lui tata din Hârtop, la Solovei. Și toți copacii erau înfloriți... erau plini, plini cu flori albe... Și parcă venea Gheorghită al meu așa..., printre pomii cei înfloriți și era îmbrăcat în niște haine albe-albe, ca omătul... Și avea în mâini o coroană din flori galbene...

LIONORA – Cred că erau pădăii...și mai departe?

PROFIRA – Și el parcă-mi făcea semn cu mâna și zicea:- „Profirică, uite ce coroană ți-am adus... hai cu mine...” Da eu zic: „Stai să-mi îmbrac rochia cea de mireasă și vin...” Că el săracu așa mă dezmerda – „Profirică”

LIONORA – Și? Mai departe ce-o fost?

PROFIRA – Ce să fie? O sunat blestematul ista de telefon, că l-am pus să sune la ora 5 și m-am trezit...

LIONORA – Eh, ce păcat... Și ce poate să însemne asta oare?

PROFIRA – Dar ce să însemne? Este clar ce înseamnă: mă chiamă la el, vrea să mă duc la dânsu.

LIONORA – Ei lasă și mata, de-amu vrea să te eie la dânsu... Mai bine te duceai la Palaghia lui Nicolae Tropoțel ca să-ți talmăcească visul. Că ea le spune ca de pe carte. Toate visele ți le spune și să știi că toate se împlinesc... adică, nu chiar toate... al matala nu cred că se împlinește...

PROFIRA – De ce să mă mai duc, Lionoră, că mie și așa mi-i clar. *(în acel moment sună telefonul mobil al Profirei)* Alo, da. Cine-i? Aaa, tu erai, măi Steliane? Da, is acasă, așa că puteți veni. Bine, bine, hai că eu vă aștept.

LIONORA – Dar cine-i? Care Stelian, a lui Pavel Hârtop?

PROFIRA – Acela, acela a lui Hârtop.

LIONORA – N-am înțeles, ce treabă ai mata cu el?

PROFIRA – Acuș ai să vezi, rabdă oleacă. Ai scris?

LIONORA – Am scris.

PROFIRA – Acuma scrie așa: vecina mea, Săftica - fierul de călcat din Chitai; cumătra Natalia - cuptorul cel cu microunde; cumătra Varvara Punguță - cuptorul cel electric din Turcia și plita cea de gaz am să i-o dau Margaretei Pălămidă, că mi-i vară dreaptă. Ai scris?

LIONORA – la stăi oleacă, lele Profiră! Cum, plita cea bună la mincinoasa ceea de Margareta, care te-o spălat tât satul că te ai de ghini cu Dionesă Șurubel?! Doamne iartă-mă, că ți-i vară, da eu nu i-aș da nici o furculiță ruginită...

PROFIRA – Apoi tu poate că nu i-i da, da eu am să-i dau, că „sângele apă nu se face”, Lionoră. Dumnezeu s-o ierte, da-i neamul meu.

LIONORA – Ei, iaca, că nici tocui ista nu mai vrea să scrie.

PROFIRA – Tocui ori tu?

(în acest moment apar doi bărbați, Stelian și Vasile care duc un sicriu de culoare albă, cu elemente de decor național, cu floricele. Intră pe poartă)

STELIAN – Bună ziua, mătușă Profiră. Unde să-l punem? Că ne-au rupt mâinile, nu alta...

PROFIRA – Iaca, puneți-l aici, măi băieți. Da încetșor, să nu-l zgârieți.

STELIAN – Iată, ți l-am pus. Ei, cum îți place, mătușă Profiră? Așa-i că-i frumos? Taman cum ai vrut mata. *(Lionora, încremenită cu caietul și tocui în mână)*

PROFIRA – Îi frumos, îi frumos măi băieți! Așa mi-l și închipuiam. Mulțămim pentru lucrul bun, măi Steliane. Amu spune, cât trebuie să-ți mai dau pentru capodopera asta a ta?

STELIAN – Apoi, mata mi-ai dat 400 de lei în avans și amu trebuie să-mi mai dai încă 2200 de lei. În total face 2600 de lei.

PROFIRA – Aracan de mine, da de ce-i așa de scump?

STELIAN – D-apoi asta-i comandă specială, mătușă! Cine mai face așa ceva? În tot satul și chiar în toată Moldova!? Mata știi cât m-am mocoșit eu cu floricelele astea a matala? Eu încă te-am lăsat ieftin, că suntem neamuri. Să te fi dus mata la Fanache Cârcel vedeai cât îți cerea... ca pe mamă-sa!...

PROFIRA – Of, păcatele noastre, nici să mori, nici să trăiești! Apoi, vorba ceea: „Nu dă bogatul, dar dă vinovatul!” *(scoate băsmăluța cu bani, numără banii și-i dă lui Stelian)* Iaca, na, numără-i și tu...

STELIAN *(numără)* – Îs toți, îs toți ca la bancă. Apoi rămâi sănătoasă mătușă, că noi ne ducem. Să-l porți cu plăcere... ăăă, mă scuzați. Am vrut să zic, să trăiești mata mult și bine, până îl mănâncă carii pe acesta, că noi îți facem altul mai frumos...

PROFIRA – Apoi, cum o vrea Dumnezeu așa să fie. Acum, ia luați câte un păhărel de vin de sănătatea mătușii Profira. Și să fie ca un fel de adălmăș, la casa asta nouă a mea. – Lionoră, ia vezi, o mai rămas ceva în ulciorul cela ori ba? *(Lionora toarnă vinul în căni. Își toarnă și ei)*

STELIAN – Ei, apoi să fii sănătoasă, mătușă Profiră, să trăiești mulți ani, și vorba ceea: – „Cu acesta să te învechești și cu altul nou nu degrabă să te înioiești” La Mulți Ani!

PROFIRA – Să dea Dumnezeu așa să fie! Mulțumesc, Steliane. Și mergeți sănătoși, măi

băieți, mergeți sănătoși... *(cei doi pleacă)*

LIONORA – Dar asta ce mai este, lele Profiră? A cui e racla asta așa frumoasă?

PROFIRA – D-apoi, a cui să fie Lionoră? Iaca, asta-i casa mea de veci. Știi cum cânta Irina Loghin: „Patru scânduri și un cui, asta-i toată-averea lui!”

LIONORA – Mata te-ai scrântit de-abinelea, lele Profiră ori n-ai mult? Eu credeam că așa, numai oleacă, cu comăndul ista, da amu văd că treaba-i slută de tot. Și la ce-ți trebuie casa asta, cum îi zici matale de pe acum? Crezi că ti-om ține pe laiță dacă nu-l făceai, ori te gătești să mori chiar mâine?

PROFIRA – Pe laiță nu m-or țâne, dar nici nu m-or îngropa cum vreau eu. O viață am trăit cum am vrut și nu mi-ar plăcea ca la urmă să mă îngroape cum a vrea mahalaua și străinii. Ai înțeles, Lionoră?

LIONORA – Nu pre am înțeles, dar dacă zici mata că-i așa, apoi eu te cred.

PROFIRA – Așa-i cum zic eu! Amu, ia să vedem dacă-i pe măsura mea. Oi încăpea eu într-ânsul ori nu... *(vrea să urce în sicriu)*

LIONORA – Ce-i cu mata, lele Profiră.? Nu se poate să faci una ca asta: să te culci de vie în săcriu, îi semn foarte rău!!!

PROFIRA – Dar de ce nu se poate, Lionoră?

LIONORA – Îi semn rău; poți să mori, Doamne ferește!

PROFIRA – Ei și ce? O zi mai devreme, o zi mai târziu nu-i tot acolo? *(se culcă în sicriu)* Ei, cum este? Îmi stă bine, Lionoră?

LIONORA *(își face cruce)* – Doamne Dumnezeule, s-o țicnit la cap lelea Profira!

PROFIRA – Lasă că nu m-am mai țicnit eu deloc. Tu mai bine spune-mi cum îmi șede în... casa asta nouă?

LIONORA – *(umblă în jurul sicriului)* Ei, ce să zic? Îți stă binișor... numai picioarele strânge-le oleacă, că-s prea desfăcute, nu știu cum...

PROFIRA – Ei, să vezi că nu-i chiar rău... Îi destul de lărguț! Am să mai pun o pernă mai mare, vreo două pături dedesubt și o să-mi fie bine... Amu, Lionoră, ia bocește-mă tu oleacă, să văd cum aisdă mă bocești!

LIONORA – Ei, asta-i de acum lată de tot! Cum să te bocesc, lele Profiră? Doar ești încă vie. Cine bocește... mortul de viu? Și-apoi, eu nu prea pot boci... Te-or boci neamurile mai deaproape! Verișoara Margareta, să zicem...

PROFIRA – Dar ce-mi trebuie mie să mă bocești când oi sta țapănă în săcriul ista așa de frumos? La ce bun să mă bocii dacă eu n-am s-aud nimic? Dar cum nu poți boci Lionoră? Crezi că nu te-am auzit eu cum o boceai pe Limpiada lui Vaniușă Zvârlugă? Dar dă, dacă nu mă poți boci, cum am să scriu eu frigiderul cel mare pentru tine?!

LIONORA – D-apoi că eu nici nu prea pot boci așa de ghini, ca o artistă. N-am eu glas de bocit, lele Profiră.

PROFIRA – Apoi cred c-am să-i dau eu frigiderul cel mare Gheorghinei a lui Sâmburel, că tare mai bocește cu jale... Te rupe la inimă, nu alta...

LIONORA – Ei, cum să zic, bocesc și eu câte oleacă, nu-i vorbă, că nu m-o călcat toți urșii pe ureche. Dar cum să te bocesc, lele Profiră, despre ce ?

PROFIRA – Știi eu? Bocește și tu că adică tare-ți pare rău, că n-ai să poți trăi fără mine, spune și tu cât de bună am fost și așa mai departe. Găsești tu ce să spui... Când ai o scârbă, apoi îți vin cuvintele fără să te gândești...

LIONORA – De bună ai fost mata bună, n-am ce-ți găsi, dar una-i să spui asta prin vorbe și alta-i prin bocet. Și cuvintele trebuie să se lipească cu melodia...

PROFIRA – Spune și tu ce ți-a trăsni prin cap, că asta-i doar un fel de încercare, un fel de repetiție. Până oi muri eu de-a binelea, tu ai să înveți mai bine. Hai, dă-i drumul!

LIONORA – Of, Doamne, ce năpastă pe capul meu ?! Bine, acuși, da numai să-mi dreg glasul oleacă că mi s-o uscat gâtul. Dar dacă ne aud vecinele? Ce facem? Ce le spun?

PROFIRA – Nu ne mai aud că ele dorm de-amiază acum. Tu vezi dacă mai este ceva în ulciorul acela. Toarnă și bea și hai mai repede că am întâmpenit aici.

LIONORA *(Toarnă vin în cană și bea)* – Doamne, ce să mai întâlnesc și eu azi...*(își face cruce, își drege glasul și începe nehotărât):*

Of, of, of leli Profirăăăăă
De ce m-ai lăsat străinăăăăă
Oare cum te-ai îndurat
Și străinică m-ai lăsaaaaat!

PROFIRA – Nu-i rău, dar mai tare oleacă și mai cu inimă, mai cu jale..

LIONORA – Amuș.

Of, că tare bună mai erai
Și la toți bărbații dai,
Că la toți degeaba dai...

PROFIRA – Ce-ai zis, fă Lionoră?!

LIONORA – Apăi, ascultă mai departe..

Of că tare bună mai erai
Și la toți bărbații dai,
Câte-un păhărel de vin
Și la neam și la străin...

PROFIRA – Ei, așa mai merge.. Zi-i mai departe.

LIONORA – Da de-amu-ți tace gurița,

Și nu mai aud portița....
Să-mi dai bună dimineată
Și să mă întrebi de viață.
Să mă întrebi de sănătate
Și Ghiță-al meu de mai poate..

PROFIRA – Lionoră, iar apuci hăisa?!

LIONORA – Nu, mata taci și ascultă mai departe...

Să mă întrebi de sănătate
Și Ghiță-al meu de mai poate....
Dacă mai poate lucra..
Și bănuți de-a câștiga....

SĂFTICA *(apare la gard, speriată de bocetul Lionorei)* – Da ce bocești, fa Lionoră? Ce s-o întâmplat, cine-o murit și pe cine bocești?!

LIONORA – Pe nimeni! Bocesc și eu așa... ca să mă antrenez. Fac repetiție. Învăț un bocet nou-nouț. Dar ce, este treaba ta?

SĂFTICA – Face ea repetiție! Cum să nu, așa am și crezut! Vin eu să văd cu ochii mei, nu te mai cred eu pe tine... *(se pornește să vină în ogradă)*

LIONORA *(speriată, către Profira)* – Ce să fac, lele Profiră? Ți-am spus că au să audă și-au să vină... Nu m-ai ascultat, amu iaca... Ce să fac, ce să-i spun!?

PROFIRA – Bocește mai departe, Lionoră, las să creadă c-am murit. Să vezi ce concert o să fie...

LIONORA *(Bocește mai departe)* – Of, că tare ghine-am mai trăiiiiit, Aproape nu ne-am sfădit, Doar numai cu mahalaua... Când îi apuca damblaua...

SĂFTICA *(intră în ogradă și dă cu ochii de sicriu, în care Profira o face pe mortul)* – Of Doamne, dar ce-i aici? Ce-i asta Doamne, Doamne!? Ce-i asta, Lionoră? O murit lelea Profira?! Ooofff Doamne, Doamne și de ce n-ai spus la nimeni, Lionoră? Cum așa? Adică tu de ce -ai tăcut, Lionoră, și n-ai spus nimănui?

LIONORA – Dacă eu... dacă ea... vezi că eu de fapt...

NATALIA *(apare la gard cu Varvara)* – Ce-i, Săftică hăi, cine bocește acolo? Ce s-o întâmplat?

VARVARA – Nu cumva o murit lelea Profira? *(O văd în sicriu.)* Oooff, mare poznă!!!! Dar cum așa, Doamne?! Ce s-a întâmplat fetelor? Cum și când o murit?

NATALIA – De ce dragă nimeni nu spune nimic? Cum așa, noi fiind neamuri, vecine și cumătre și nu știm nimic?

SĂFTICA – Asta o întreb și eu pe Lionora. De ce n-o spus la nimeni, de ce n-o tras măcar clopotele să știe lumea că avem mort... Ori măcar să pună o pânză în ușă.

MARGARETA *(vine și ea într-un suflet)* – Of, of, of Doamne și iar Doamne! Ce s-o întâmplat cu verișoara mea? *(o vede în sicriu și începe a boci)* Oooff, verișoara mea, verișoara mea cei scumpă, ce-ai făcut tu, ce-ai făcuut?! Ooofff, că mare foc și mare pară mi-ai lăsat la inimioară... Of și iară oofffff...

SĂFTICA – Ei lasă și tu, Margaretă, nu mai boci atâta că te-o dureau capul...

MARGARETA – Oooffff, dar cum să nu bocesc dacă numai atâta neam am avut și eu; de-amu am rămas străinică... ca un pui de cuc... *(își suflă zgomotos nasul în batistă)* Fetelor, dar ce s-a întâmplat, când și cum, că eu azi dimineată pe la nouă și jumătate am vorbit cu ea la telefon.? Cine-o dat de dansa ?

SĂFTICA – Eu când am venit aici era numai Lionora. Am auzit-o bocind și am venit într-un suflet. Ia spune, Lionoră, că tu știi.

NATALIA – Dar cum dragă s-o întâmplat așa de repede? Că azi dimineată am văzut-o cum da mâncare la găini; amu, iaca poftim, de-amu-i în sicriu! Și uitați-vă și la lucrurile astea, cred că-i comăndul ei. Cum așa, Lionoră?

VARVARA – Da, chiar așa. Dar cine-o scăldat-o, cine-o îmbrăcat-o că mi se pare mie că-i tot în hainele celea în care îmbla prin jurul casei... Nu vă pare și vouă?

SĂFTICA – Chiar așa, îi cu hainele celea de toate zilele... *(toate se uită mai întâi la Profira, apoi la Lionora).*

VARVARA – Ea ce, săraca, o sărit din poiată drept în sicriu?

MARGARETA – Lionoră, ia spune cum s-a întâmplat? Că tu știi...

SĂFTICA – Că numai tu erai aici când am venit eu. Hai, spune!

LIONORA – Apoi, ce să vă spun nevestelor. M-o strigat lelea Profira pe la oara 11 să vin la dansa, că are o treabă. Eu am venit și ea...

SĂFTICA – Dar de ce te-o chemat? Și anume pe tine?

LIONORA – Ce v-ați legat de capul meu?! M-o chemat și-am venit, ce vreți?!

MARGARETA – Asta am înțeles noi, dar de ce te-o chemat, ce să faci?

LIONORA *(Încurcată deabinelea)* – Lele Profiră, ce să fac ? Să le spun ori să nu le spun?

PROFIRA *(Pufnește în răs și se ridică în capul oaselor din sicriu)* – Las că le spun eu, Lionoră!

TOATE – Au! Vai! O-nviet mortul! Săriți oameni buni! Doamne păzește!

MARGARETA – Ce-i asta, lele Profiră?! Asta-i glumă la mata!?

SĂFTICA – Hai că-i bună gluma!

NATALIA – Cu așa glume chiar că poți să mori!...

VARVARA – Cine face-așa ceva, cumătră Profiră?! Mie mai nu mi-o crăpat inima de frică! Ei cum de ți-a venit în gând una ca asta! Lionoră, ce-i asta? Tu ai pus-o la cale?

LIONORA – De ce credeți că eu? Cum ceva - Lionora, Lionora! Nu voi ați hotărât că-i moartă? Nici nu m-ați lăsat să deschid gura. Eu doar ți-am spus, Săftică, că noi facem repetiție. Dar ea când o venit a și a început a cotcodăci; Of Doamne, Doamne, o murit lelea Profira... o murit lelea Peofira...

MARGARETA – Lele Profiră, poate ne lămurești mata ce-i cu tărăboiul ista?

SĂFTICA – Chiar te rugăm, că noi nu înțelegem nici o pleasă ce se face aici.

VARVARA – Eu nici acum nu-mi pot veni în fire! Doamne, Doamne, ce să mai întâlnesc și eu astăzi!...

PROFIRA – Apoi, ce să vă spun dragele mele? Am visat eu sâmbătă spre duminică un vis tare deocheat. Și-am înțeles eu că Gheorghită al meu mă chiamă la el. *(toate-și fac semnul crucii)* Și am chemat-o pe Lionora să mă ajute să împărțesc zestrea asta a mea și să mă lămuresc cu lista ceea...

MARGARETA – Care listă? Ce fel de listă?

PROFIRA – Lista cu pomene. Adică să împart comăndul. Nimeni nu știe zilele omului, numai Unul Dumnezeu știe. Și dacă Dumnezeu mă chiamă mâine- poimâine la EL? Zic, ia să fac eu lucrul ista cu mâna mea; să știu cui dau și ce dau. Că atunci când oi sta tapână în frumusețea asta de raclă are să fie târziu să mai fac ceva. N-am să mai pot spune nimic ca să vă împac pe toți. Clar?

NATALIA – Clar, dar de ce ți-ai adus... sicriul ăsta de pe acum?

SĂFTICA – Chiar că, de ce? La noi doar se aduce sicriul după ce se scaldă și se îmbracă mortul; îl mai țin oleacă pe... laiță, dacă o au, apoi îl așază la locul lui, în sicriu.

VARVARA – C-apoi, de unde să știe meșterul ce mărime să ți-l facă? Dacă greșește măsura? Întâi te măsoară apoi ți-l croiesc și ți-l fac. Așa-i ori nu-i așa?

PROFIRA – Tocmai de asta l-am făcut și eu dinainte. Să-l văd și eu cum arată și dacă

mi l-au făcut așa cum îmi place mie. Și să știu că-l am, că atunci cine știe ce vremuri or mai fi... E-he, poate îi vine cuiva în cap să mă pună într-un sac de celofan că de, ce să mai strice bunătate de scândură cu un hârb de babă. Nu tot au s-o mănânce viermii?!

MARGARETA – Ei lasă, ai zis-o și mata, lele Profiră! Chiar suntem păgâni, ori ce? Chiar crezi că avem să te lăsăm să stai pe laiță? Să vezi ce frumos o să te îngropăm!... Hm... nu asta am vrut să zic... Dar... da, de ce nu m-ai chemat pe mine să te ajut să facem lista aceea? Că neam mai aproape ca mine n-ai.

SĂFTICA – Ce, crezi că eu nu veneam? Doar trăiesc peste douăcase.

NATALIA – Dar eu trăiesc mai departe? Nu tot sunt aproape? Veneam și eu...

VARVARA – Hm, parcă eu nu știu carte ? Pot scrie și eu cât vrei!

PROFIRA – Ce să vă zic, dragele mele? Am putut să vă chem pe fiecare din voi, dar de câte ori v-am chemat să mă ajutați la treburile casei și tot erați ocupate. Ba la serviciu, ba cu alte treburi; cu copiii, cu nepoții, așa că m-am gândit eu, ca de data asta să nu vă mai fac supărare. Și am chemat-o pe Lionora că ea, săraca, de câte ori am chemat-o, niciodată n-o spus că nu vine.

MARGARETA – Asta așa-i, nu prea avem timp: copii, serviciu, familie... dar dacă știam că-i vorba de listă, apoi veneam.

PROFIRA – Tot așa m-am gândit și eu.

SĂFTICA – Și ce-ai scris tu acolo, în caietul acela, Lionoră? Ori îi secret?

MARGARETA – Poate ne spui și nouă ce-ai scris acolo?

NATALIA – Ei, dar nu-i numaidecât să știm și noi, că nu-i treaba noastră.

VARVARA – Dacă-i secret!

SĂFTICA – Dar parcă ziceai, Lionoră, că făceați repetiție; apoi poate facem repetiție și la lista aceea cu comăndul?

LIONORA – Ce fel de listă, care comănd? Asta doar se citește când se scoate mortul din casă și se fac toate rânduilele. Așa-i regula.

SĂFTICA – Ei, parcă nu mai sunt și abateri de la regulă!

NATALIA – Cum spunea un mare filosof: „Regula-i făcută să fie încălcată”!

PROFIRA – Și chiar așa de tare vreți să știți ce-i scris acolo?

MARGARETA – Nu că tare-am vrea să știm, dar dacă de-amu s-o întâmplat așa...

SĂFTICA – Și de-amu tot suntem aici, de ce nu?

NATALIA – Parcă mata n-ai zis că vrei să știi cui dai și ce dai?

VARVARA – Și dacă nu-i cu supărare, și noi am vrea să știm oleacă, cum dai și ce ne dai...

MARGARETA – Și poate ți-am mulțumi acum, ca să ne auzi cu urechile matale. Că doar voiai să vezi și să știi totul cum va fi atunci când... vorba ceea... n-ai să auzi nimic...

LIONORA – Ei, de-amu asta întrece orice măsură! Mortul încă umblă prin ogradă și voi vreți să împărțiți pomenile... Te rog să mă ierți, lele Profiră, eu altceva am vrut să zic. – Adică, lele Profira umblă prin ogradă vie, sănătoasă și voi de-amu împărțiți comăndul. N-aveți nici un pic de rușine, de simț!

SĂFTICA – Ei lasă că noi am glumit, Lionoră; dar tu de-amu o ei în serios!

PROFIRA – Nu-i nimic Lionoră. Dacă poporul vrea să știe, de ce să nu-i împlinim dorința. Hai citește, citește și lasă să audă și să vadă ce le dă Profira Floroia de pomană. Citește.

LIONORA – Cum, să citesc toată lista ori numai la cei care-s prezenți?

SĂFTICA – Da de ce? Lasă s-o citească pe toată!

MARGARETA – Să știm și noi care-i treaba!

PROFIRA – Citește-o deocamdată numai la cei care-s de față, pe urmă vedem noi.

SĂFTICA – Ei, așa nu-i interesant.

NATALIA – Dacă citeai la toți era mai bine!

VARVARA – Dar eu zic, că decât nimica, tot e mai bine așa.

MARGARETA – Hai, citește odată, Lionoră.

LIONORA – Bine, iaca citesc. (*caută și citește din caietul cu lista pomenilor*): Vecina Săftica - fierul cel de călcat din Chitai; cumătra Natalia - cuptorul cel cu microunde; cumătra Varvara - cuptorul cel electric din Turcia; verișoara Margareta - plita cei mare de gaz din casă.

SĂFTICA – Și gata?!

LIONORA – Ia uite la dânsule, da ce-ați mai vrut? Casa de-un corn?

SĂFTICA – Ei, iaca, fier de călcat! Și încă din China, parcă eu n-am așa ceva!

NATALIA – Dar eu ce să fac cu cuptorul cel cu microunde? Că în el nu poți coace nimic, numai să încălzești în el. Să fi fost măcar cel electric, da așa...

VARVARA – Poți să-l ei pe al meu că mie nu-mi trebuie, că am două de acestea...

MARGARETA – Dar eu ce să fac cu două pliți de gaz? Mie mi-ar trebui frigider, că la al meu s-o ars motorul; plită am eu! Apoi, nu te supăra verișoară, da frigiderul, cui îl dai?

LIONORA – Cui, cui?! Lui Cucui! Ce te interesează?

MARGARETA – Mă interesează, că am interes!

LIONORA – Apoi află că frigiderul mi l-o dat mie, iaca așa!

MARGARETA – Cum ție? Pentru ce? Lele Profiră, așa-i cum spune Lionora? Ei i l-ai dat?

PROFIRA – Da, așa-i. Ei i l-am juruit!

MARGARETA – Apoi, chiar mulțămim și bogdaproste de așa pomană, da mie nu-mi trebuiește! De-amu, dacă-i mai scumpă o vecină decât verișoara cea dreaptă, apoi să mă scuzați! Clar!

SĂFTICA – Margaretă, tu cu o plită de gaz și nu ești mulțămită, da ce să mai zic eu cu un fier de călcat prăpădit și încă din China?! Dacă era măcar din America, dar așa, din China! Iaca, aiestea s-o ales cel puțin cu câte un cuptor, dar eu - fier de călcat! De râsul lumii! Și-o viață am trăit gard în gard!

VARVARA – Ei, mare lucru cuptorul electric! Iaca, luați-vi-l vouă dacă vă trebuie. Să fi fost măcar televizorul cel cu plasmă, ori măcar computerul, da așa...

NATALIA – Dacă știam că-i așa nici nu veneam când am auzit bocind. Eu credeam că-i pe-adevăratalea, da când colo, ce să vezi; ele fac repetiție! Și cuptor cu microunde. Ptifu!

LIONORA – Uite la dânsese, încă nu le place ? Nerușinatelor! Să ziceți bogdaproste de ce v-o dat, dar voi căutați pe boala!

SĂFTICA – Apoi da, tu Lionoră cu frigiderul subsuoară îi spune bogdaproste, dar te-aș vedea eu ce-ai face dacă ți-ar da și ție un fier de călcat! Și încă din China!

MARGARETA – Nerușinată ești tu, Lionoră, că te-ai băgat așa cu de-a sila și mi-ai luat frigiderul. Că eu de când mă gândeam la el. Dar plita ia-ți-o ție!

SĂFTICA – Și fierul meu de călcat poți să-l ei că ți-l dau de pomană!

NATALIA – Poți să ei și cuptoarele noastre, așa-i Varvară?

VARVARA – Da, poți să le ei cu flori și cu busuioc!

SĂFTICA – Hai să mergem, fetelor, că aici nu mai avem ce face. Totu-i clar!

MARGARETA – Apoi, mulțămim verișoară și rămâi sănătoasă că eu mă duc... Și picior de-al meu nu mai calcă în ograda ta!

NATALIA – Să mergem...

SĂFTICA – Pa, pa, Lionoră! *(se duc toate, enervate și bodogănind între ele)*

LIONORA – PA și PU la toți! *(către Profira)* Ei, cum îți place, lele Profiră? Să te ferească Dumnezeu! Încă așa ceva n-am întâlnit! Nesimțitele ce-s ele!

PROFIRA – Da eu ce ți-am spus, Lionoră? Nu m-ai crezut. Acum ai văzut și tu cu ochii tăi.

LIONORA – Daaaaa! Doamne, Dumnezeule! Ce vremuri am ajuns, ce oameni! Chiar c-o venit veacul de apoi. Sfârșitul Lumii!

PROFIRA – Și asta acum, în fața mea, când încă-s vie și mai pot face ceva. Dar ce va fi atunci când voi sta cumintică în căsuța asta a mea cu floricele și nu voi putea spune nici un cuvântel?

LIONORA – Și amu ce facem, lele Profiră? Că mie mi se-învârte capul. Mi s-au încălzit toate mințile!

PROFIRA – Iată ce-o să facem, Lionoră. Le punem pe toate înapoi la locul lor. Suim racla asta în pod, rupem lista asta cu împărțirea pomenilor, scoatem un ulcior cu vin proaspăt și rece din pivniță și trăim mai departe! Că moartea se amână pentru o perioadă nedeterminată!

LIONORA – Da, îi bună ideea și-mi place! *(la caietul cu lista pomenilor, o rupe cu satisfacție și o aruncă pe jos, călcând-o în picioare. Dar apoi își revine și întreabă îngrijorată)* – Dar atunci, când ea va veni cu adevărat, ce vom face?

PROFIRA – Atunci? Atunci Dumnezeu va avea grijă de toate, Lionoră! Atunci ne va lumina mințile și le va așeza pe toate cum știe EL mai bine. Căci toate sunt cu știrea și cu vrerea Lui! Amin! *(Încep a strânge toate pomenile și a le pune la locul lor)*

C O R T I N A

S F Â R Ș I T

CLOPOTE

ADAM RAREȘ-ANDREI

Premiu special

PERSONAJE:

CLARK
MIRANDA
OMUL 1
OMUL 2

O încăpere sărăcăcioasă, o cameră de tortură improvizată. În centrul scenei se află Miranda și Clark așezați fiecare pe câte un scaun și legați de acestea cu mâinile la spate. Au haine zdrențuite pe ei, sunt loviți, sunt pătați de sânge. Au fost deja torturați o perioadă îndelungată. În spatele acestora se află cei doi tortionari, Omul 1 și Omul 2. Sunt îmbrăcați în costume elegante, de preferat negre, dar nu e obligatoriu. Aceștia au o statură impozantă, sunt serioși, dar relaxați. Pe o masă, în dreapta, se află un lanț, două perechi de mănuși fără vârful degetelor și o bătă din lemn. Pe un suport în stânga încăperii sunt două cagule și doi saci negri de gunoi, mari. Scaunele pe care se află Miranda și Clark se află pe o carpetă dreptunghiulară. Se aud clopote cu bătăi rare. După câteva clopote, Omul 1 rupe tăcerea.

OMUL 1: Se aud clopotele... sunt pentru voi.

OMUL 2: Mereu mă întreb cum de reușesc să se sincronizeze atât de bine...

OMUL 1: *(arătând spre cei doi)* Țaștia?

OMUL 2: Clopotele cu cei pe care urmează să-i executăm...

OMUL 1: Ah... credeam că ăștia...

OMUL 2: Păi ăștia, dar nu între ei, ci cu clopotele. Mă rog, clopotele cu ei. Cu faptul că vor muri.

OMUL 1: Te-ai hotărât cum îi omorâm?

OMUL 2: Parcă am zis că hotărâm împreună...

OMUL 1: Eu ți-am zis părerea mea, îi batem până nu mai mișcă.

OMUL 2: Hai că vedem.

OMUL 1: Ce e?

OMUL 2: Nu știu...

OMUL 1: Nu-mi spune că ți s-a făcut milă de ei...

OMUL 2: Nu... nici vorbă...

OMUL 1: Și atunci ce e?

OMUL 2: Nu știu... stau și mă întreb oare ce simt ei în toate momentele astea... adică de când îi prindem, știi, se tem, sunt speriați, se întreabă dacă vor scăpa cu viața... apoi îi luăm la întrebări și se gândesc dacă să spună adevărul și să nu riște să fie exe-

cutați, dar se gândesc că și poate îi omorâm oricum și atunci e degeaba. Dacă nu spun adevărul și noi ne dăm seama, îi torturăm. Când îi torturăm, simt durere. Vor și să se termine tortura, dar își dau seama și că noi nu mai putem fi înduplecați, nici dacă spun adevărul. Iar apoi află că vor fi executați. Fie se resemnează, fie tremură din tot corpul până când mor. Vezi tu, eu mereu am fost așa o fire... speculativă... critică... mereu mi-a plăcut să gândesc, să îmi pun probleme, să îmi pun întrebări... la mine nu e chiar așa simplu să torturezi... adică este, dar vreau să aflu esența a ceea ce facem noi...

OMUL 1: Auzi... nu vrei, mai bine, să trecem la... treabă?

OMUL 2: Adică... de omorât, oricine poate să ia băta aia din lemn și să le dea ăstora câte una în cap... eu vreau să creez un moment, să îi dau o însemnătate...

OMUL 1: Iar ai început?

OMUL 2: Mamele lor au suferit în chinuri mari să îi aducă pe lume și noi să îi executăm așa direct... nu?

OMUL 1: Nu!

OMUL 2: Altfel...

OMUL 1: Altfel...

OMUL 2: Și mai e ceva...

OMUL 1: Ia s-auzim!

OMUL 2: Moartea asta, așa cum e ea...

OMUL 1: Da, o ființă ca toate cele...

OMUL 2: Exact! Nu se întâmplă nimic când are loc?

OMUL 1: Ba da: mor ăștia.

OMUL 2: Bine, mor... dar ce se întâmplă?

OMUL 1: Nu mai trăiesc.

OMUL 2: Nu e, mă, doar atât, mai e ceva...

OMUL 1: Își dau duhul. Se alege praful de ei. O merlesc. Mor. Se duc dracu'.

OMUL 2: (*realizează jocul*) Tu faci mișto de mine?

OMUL 1: Nuuu... eu?

OMUL 2: Adică eu încerc aici să aflu profunzimea actului de sfârșire a vieții umane și tu...

OMUL 1: Și eu traduc ce spui tu, să înțeleagă și oamenii de rând.

OMUL 2: Adică, după mintea ta, faptul că oamenii mor, e o chestie radicală, simplă și gata, nu?

OMUL 1: Nu chiar așa...pe aproape. Adică mai săpăm niște gropi, mai depunem efort, mai transmitem mai departe șefilor...

OMUL 2: Ești sub orice critică...

OMUL 1: Eu? Tu, că în loc să ne facem treaba mai repede și să scăpăm, stai să îți pui întrebări despre Belzebut și Ucigătoarea și despre cum se crapă. Cum să se crape? Cum se crapă! Brusc sau în chinuri (imită ambele forme).

OMUL 2: E ultima execuție la care mai particip cu tine.

OMUL 1: Foarte bine!

OMUL 2: De mâine vreau pe altcineva, ce, până la urmă am funcție de conducere!

OMUL 1: Eu îmi dau demisia! E plictisitor!

OMUL 2: Păi poate vrei să facem schimb cu ei, să nu mai fie așa plictisitor!

OMUL 1: N-ar fi rău!

CLARK: Nu uitați că noi am venit de bunăvoie, nu ne-ați adus voi! (*pauză și apoi iar*) Suntem în regulă cu tortura, ne-am lăsat păgubași cu această viață și suntem în regulă și cu faptul că ne veți omorî. Nu vă purtăm pică, nu vă blamăm, vrem să o faceți și apoi să fie toată lumea liniștită.

Urmează un moment prelung în care cei doi tortionari ba se privesc între ei, ba spre public, ba spre cei doi de pe scaune.

OMUL 2: Adică tu crezi că, dacă ați venit de bunăvoie, asta îți dă ție dreptul să spui ce vrei, când vrei?

CLARK: V-am spus tot adevărul, am recunoscut totul și eu, și soția mea. Mai mult, am primit să fim torturați, cu toate că nu aveți niciun motiv să o faceți. Azi, după ultima tortură, am acceptat să ne și executați. Vă rog să o faceți, noi suntem pregătiți.

OMUL 2: Da? Și soția ta dragă e de aceeași părere?

MIRANDA: Da. Împărtășim amândoi aceeași decizie. Am hotărât asta dinainte să venim aici.

OMUL 2: (*se apropie de ea*) Ce cuplu drăguț... femeia frumoasă și loială și tocilarul care are, pe deasupra, și curaj...

MIRANDA: Nu suntem un cuplu...

OMUL 1: Ah, da, iar cu tâmpenia asta a voastră care ne scoate din sărite...

OMUL 2: Cum dracului nu sunteți un cuplu, dar vă spuneți soț și soție?

CLARK: V-am explicat deja... suntem soț și soție... dar nu suntem de acord cu iubirea asta...

OMUL 2: Adică sunteți tâmpiți.

CLARK: Adică nu vrem să trăim momentul în care să suferim, așa că mai bine murim. Voi nu sunteți de acord cu iubirea, așa că mai bine ne predăm când totul e foarte frumos, decât să fim prinși atunci când ne dorim mai puțin.

OMUL 1: Știți că nu veți muri așa ușor, nu?

OMUL 2: Înțeleg că te-ai hotărât cum îi omorâm?

OMUL 1: O să îi torturăm în continuare.

MIRANDA: Dar nu așa ne-am înțeles. Ne-ați spus că dacă facem totul întocmai, ne veți omorî.

OMUL 1: V-am mințit.

CLARK: Asta pentru că vă scapă că nu dețineți controlul?

MIRANDA: Vă e ciudă că nu vrem să admitem că suntem fericiți.

OMUL 1: Vă sugerez să cooperați.

MIRANDA: Adică să încasăm bătaie în continuare fără să mai spunem nimic?

OMUL 2: Adică să ne lăsați să ne facem treaba.

CLARK: Nu este drept!

OMUL 1: E drept ce considerăm noi că e drept.

CEI DOI: MINCINOȘILOR!

OMUL 2: (*indignat*) Mincinoșilor...

CLARK: Ne-ați mințit!

MIRANDA: Da, ne-ați mințit, nu ne puteți controla și nici nu ne veți putea controla vreodată! Ați eșuat!

OMUL 1: Noi nu eșuăm niciodată... da, da... niciodată... ah, că vă dăm noi voie să vorbiți și să păreți prietenii noștri... da, dar asta e cu totul altceva... (*țipă*) nu suntem mincinoși! (*îl dărâmă pe Clark cu tot cu scaun*) Ați prins voce și mă călcați pe nervi!

OMUL 2: (*de bucurie*) Uhuu!

OMUL 1: Noi suntem ceea ce se numește puterea! PUTEREA! (*o dărâmă și pe Miranda cu tot cu scaun*) Nu suntem mincinoși!

OMUL 2: Te ajut?

CLARK: Este suficient!

OMUL 1: Suficient este ce zic eu!

MIRANDA: CLARK

CLARK: Domnilor!

OMUL 1: Am eșuat, nu? (*îl lovește în mod repetat pe Clark*) Cine lovește acum, tu sau eu? Am eșuat, nu? (*amândoi îi dezleagă pe cei de jos, iar Omul 1 o lovește și pe Miranda*) Noi suntem puterea! Puterea face și drege și dezvoltă ca un Dumnezeu pe un câmp de luptă în care îl învinge pe Napoleon! Noi suntem tot ce a copt în frică și în dorința și ne răsfrângem peste lume ca un stâlp! (*pentru restul monologului va face tot felul de acțiuni de violență asupra celor doi: îi lovește, trage de ei, îi leagă, îi dezleagă, țipă la ei, etc, în funcție de direcția scenică*) Stâlpul de durere și confuzie! Noi nu combatem iubirea, noi combatem conștientizarea ei! Înțelegerea ei! Ambiția cu care oamenii iubesc și se strofoaca să arate în stânga și în dreapta că așa stau lucrurile! Combatem aluzia și desfrânarea mentală în numele iubirii! Noi suntem trunchiurile de copaci care străpung pământurile! Nu eșuăm, nu mințim, nu contrabalansăm! Nu dăm voie la replică, pentru că replica aici este o formă de instituire! Și numai marginile trupesti pot prefața unde sunt sentimentele și cine poate rezista atunci când își asumă iubirea! Dacă vreți să știți ceva despre iubire, aflați că abia atunci când vă dați seama că nu o aveți, abia atunci veți primi milă și tăcere din partea noastră! Felicitări și dați în stânga și în dreapta cu părere de rău și constrângere! Atunci când spuneți, nu doar arătați, ci confesați neputința! Să vă fie rușine în fața puterii, pentru că puterea decide și puterea se aruncă deasupra! Puterea vă ajută! Puterea vă arată ce arătați de fapt! Puterea suntem noi, nu voi! Noi! (*este foarte extenuat; către Omul 2*) Adu mânușile! (*cei doi gem și se zbat la podea; se aud din nou clopote*) Și băta aia! Adu tot, adu și sacii! S-a terminat cu ei! M-au scos din sărite. (*respiră greu, este foarte obosit*) Ați vrut tortură,

ați vrut execuție, luați! (*îi imită, în timp ce celălalt aduce tot de pe cele două mese; clopotele se opresc*) "Noi ne-am asumat, noi am primit, suntem ok, avem un mare morcov în fund!" Aveți pe dracu' să vă ia! (*își pun amândoi mânușile, el ia băta în mâini, gata să îi lovească pe cei doi*) Să ai sacii pregătiți, îi băgăm în ei după și îi îngropăm! Le spunem șefilor că nu au cooperat deloc și că ne-au jignit! Eu răspund cu tot!

OMUL 2: Nicio grijă, omule, așa facem!

OMUL 1: Ești gata, da? Eu îl omor pe el, tu pe ea.

OMUL 2: S-a făcut!

OMUL 1: (*brusc și direct*) Facem schimb cu ei.

OMUL 2: Poftim?

OMUL 1: Îi dezlegăm, îi ajutăm să-și revină și facem schimb cu ei.

OMUL 2: Stai, că nu mai înțeleg nimic... nu-i omorâm?

OMUL 1: Nu, îi punem să ne lege de scaune, să ne tortureze și ei înapoi. Nu am făcut asta niciodată și da, poate ai și tu dreptate, e și plictisitor.

OMUL 2: Frate, dar eu am glumit cu făcut schimbul... adică, să-i ia naiba cu tot cu iubirea lor, hai să le facem felul!

OMUL 1: Nu le facem felul. Adică nu acum. Îi lăsăm să ne facă și ei ce le-am făcut noi. Apoi ne dezleagă și îi omorâm.

OMUL 2: Păi și dacă fug?

OMUL 1: Unde să fugă? Ești nebun? Au venit de bunăvoie.

OMUL 2: Așa e... eu sunt bulversat... nu știu ce să zic...

OMUL 1: Nu zice nimic! Fă ce am spus și hai să-i dăm bătaie!

După ezitări, Omul 2 le vorbește celor doi.

OMUL 2: (*confuz*) Sunteți bine? Hai să ne... torturați... (*îi cercetează*) Haideți, hopa sus! Știu că a durut... așa e aici la noi... și cu bune, și cu rele... hai, curaj!

OMUL 1: Ridică-i, dă-le ce au nevoie, bandajează-i și ajută-i să ne lege!

Omul 2 îi ajută, se ridică cu greu, sunt moleșiți. Îi șterge cu ceva pe unde au urme de lovituri sau pete de sânge.

OMUL 2: Cine vrea să ne tortureze și să fie în locul nostru? Cine? Ia zice-ți băiatului, voi!

CLARK: Nu ne dorim nimic, domnilor... vrem să duceți la capăt înțelegerea... trebuie să ne omorâți acum...

MIRANDA: Clark, nu le acceptă jocul, te rog... nu vom face nimic din ce ne spuneți!

OMUL 1: Aveți cuvântul meu că vă vom omorî îndată ce vom trece și noi prin ce treceți voi.

MIRANDA: Omule, dar nu înțelegi că nu vrem asta? În plus, noi nu am făcut rău nimănui niciodată...

OMUL 1: Știu, e mai greu la început, apoi o să vă obișnuiți, o să vă spunem noi tot ce trebuie să facem și apoi gata. Ne dezlegați la loc, după care vă omorâm.

OMUL 2: Noi ne ținem mereu promisiunile, știți doar...

CLARK: Am văzut, că mai devreme, când ați spus că ne-ați mințit...

OMUL 2: Eh, aia a fost o scăpare, ne mai scapă și nou, ce să facem...

MIRANDA: Nu, Clark, nu le facem jocul ăsta, sunt niște debili, niște idioți!

OMUL 2: Hei, dar ce facem, iar ne jignim?

OMUL 1: Lasă-i, ne puteți jigni cât vreți... vă dăm răgaz. Dacă vreți să facem și noi la rândul nostru ce vreți să facem, trebuie și voi să ne îndepliniți această dorință.

OMUL 2: Sincer, și mie mi se pare o mare prostie, dar pare incitant.

MIRANDA: Vouă de asta vă arde, să vă distrați...

OMUL 2: Facem și noi haz de necaz... nu vedeți în ce lume trăim? Numai ură, numai răutate, crime...

CLARK: Încetează...

OMUL 2: Nu, pe bune, chiar dacă ăsta e jobul nostru, noi, la bază, chiar suntem niște oameni buni. Și mie chiar îmi place să îmi pun întrebări... eu și colegul meu chiar semănăm... exact aceleași caractere! Nu-i așa, colegu?

OMUL 1: Are dreptate, termină cu tâmpeniile...

OMUL 2: Încercam și eu să mai destind atmosfera...

MIRANDA: Frumoasă destindere... noi urmează să murim și vouă vă arde de jocuri...

OMUL 2: Dar n-ați zis voi? Că vreți să muriți când sunteți deja fericiți?

CLARK: Așa e... haideți să facem ce e de făcut și să încheiem odată!

MIRANDA: Vorbești serios?

CLARK: Da, vorbesc serios... mai rău de atât ce poate să mai fie?

MIRANDA: Sunt bolnavi!

CLARK: Sunt bolnavi, dar fără ei, nu putem să o facem...

OMUL 1: Exact! Dacă îmi permiteți, suntem dependenți unii de alții.

OMUL 2: *(sare în sus de bucurie, chicotește)* Ah... ce-o să ne mai distrăm!
Toți îl privesc indignați.

OMUL 2: Ok, ok. Hai, începem?

CEI DOI: Începem...

OMUL 1: Felicitări! Ați luat cea mai bună decizie!

Își strâng mâinile de parcă ar fi bătut palma pentru o afacere.

CLARK: Ce trebuie să facem?

OMUL 1: *(în timp ce repune scaunele în locul inițial)* Noi o să ne așezăm pe scaunele acestea iar voi ne legați de ele, la fel cum erați și voi.

OMUL 2: *(în timp ce se așază fiecare pe câte un scaun)* Am o rugămintă! Eu aș prefera să fiu legat la ochi.

OMUL 1: *(în timp cei sunt legați de scaune)* De ce vrei să fii legat la ochi? Că doar nu ne execută nimeni.

OMUL 2: Nu știu... vreau să îmi știu identitatea intactă legat de ce se va întâmpla.

OMUL 1: Iar te-au apucat întrebările filosofice?

OMUL 2: De data asta m-au ajuns răspunsurile din urmă.

OMUL 1: Fie, legați-ne pe amândoi la ochi...

Cei doi rup două fâșii din hainele lor zdrențuite sau scot batiste mototolite din buzunare și îi leagă pe torționari la ochi.

OMUL 2: Mamă, mamă, ce incitant! Vedeți, să nu dați la față, eu țin la dinții pe care îi am... mă spăl de două ori pe zi...

CLARK: Trebuie să vă lovim cu ceva anume sau... ?

MIRANDA: *(aparte)* Mai bine îi lovești doar tu...

OMUL 1: Simțiți-vă liberi să procedați cum poțiți!

OMUL 2: Wow... ce emoții am! O să doară rău? Nu ne interogați mai întâi?

CLARK: Să vă interogăm?

OMUL 1: Da, nu ar fi rău să trecem prin toate etapele prin care ați trecut și voi.

MIRANDA: *(aparte)* Cu asta te pot ajuta și eu. Dacă vrei, mă ocup doar eu și tu îi bați la urmă.

OMUL 2: Să începă distracția!

OMUL 1: Oricând sunteți gata, și noi suntem!

Cei doi dau târcoale de vreo câteva ori, încă revenindu-și și căutând parcă să înceapă cumva.

MIRANDA: Ia să vedem... domnilor... știți de ce vă aflați aici, nu? Clark îi face semn că a început bine.

OMUL 2: Ooo... se începe în forță!

OMUL 1: Păi... nu cred că știm... ce am făcut mai exact?

MIRANDA: Ați făcut... ce ați făcut... recunoașteți greșeală sau nu?

OMUL 2: *(chicotind)* Iertați-ne, vă rugăm...

OMUL 1: Noi suntem de părere că nu am făcut nimic rău... despre ce e vorba?

MIRANDA: *(își înfinge încet degetele în părul Omului 2)* Ce părere aveți despre... iubire?

OMUL 2: Uuu... iubirea... e o senzație ciudată...

MIRANDA: *(îi rotește capul ținându-l de păr)* Ciudat este că voi folosiți iubirea în semn de protest...

OMUL 2: Protest? Nu am protestat nimic, noi doar ne-am văzut de viața noastră... Îl plesnește nu foarte tare.

OMUL 1: Ups!

OMUL 2: Au!

MIRANDA: Domnilor, aici nu ne jucăm...

OMUL 1: Nu avem ce să recunoaștem, pentru că nu am făcut nimic special.

OMUL 2: Exact! Iar iubirea nu e cine știe ce... adică ne iubim, dar nu e ce credeți voi. Miranda ia un sac de pe jos și îl pune la gâtul Omului 1, ca și cum ar vrea să îl sugrume.

MIRANDA: Nu e ce credem noi... știți și ce credem noi... I-auzi colegul...

OMUL 2: Colegul e cam moale azi, e prima oară când lucrați împreună?

OMUL 1: Se pare că aveți mai mult curaj decât el, domniță...

CLARK: Tacă-ți fleanca, altfel nu vă văd bine!

OMUL 2: Tacă-ți fleanca, numai fleanca e de tine!

MIRANDA: Vă rog să aveți un ton cuviincios cu colegul meu! Noi suntem cei care dictează aici!

OMUL 1: Exact! Dumneata ești cea care dictează aici! Colegul e doar un papă-lapte!

CLARK: Sunteți prosti!

OMUL 2: *(îl imită și bufnește și în râs)* Suntem proști!

OMUL 1: Iartă-l, iubirea mea, nu a omorât un gandac în toată viața lui!

CLARK: (vizibil enervat) La dracu' cu toată tâmpenie asta de joc! Miranda, hai să le dăm drumul și gata!

MIRANDA: Încă puțin...

OMUL 1: Hei, hei, hei... nu așa ne-a fost vorba...

OMUL 2: Și începuserăți așa de bine... mi-a plăcut palma aia...

CLARK: Mă piș pe ea de tortură și inversare de roluri! Eu fie plec, fie vă dezleg!

OMUL 1: Nu dezlegi pe nimeni!

OMUL 2: Ești un distrus! Nici măcar să te prfeaci că agresezi nu poți!

MIRANDA: Clark, am zis că ducem la capăt ce am început, indiferent cât durează și ce presupune!

CLARK: Închideți-vă gurile alea spurcate!

OMUL 2: Oh, nu, o să se enerveze!

CLARK: GURAAA! *(o ia pe Miranda de mână)* Hai să fugim!

MIRANDA: Nu avem unde să fugim, o să ne găsească!

CLARK: Habar n-am... la dracu' să ia toată lumea asta!

OMUL 2: La dracu'... asta e tot ce poți?

CLARK: Am zis să tăceți!

OMUL 1: Mai aveți puțin și apoi ne oprim... Domniță, torturează-ne tu și salvează situația asta penibilă în care e soțul tău...

OMUL 2: Ce naiba ți-a plăcut la el?

OMUL 1: Cred că faptul că o lăasă în pace...

MIRANDA: Să vă fie rușine!

OMUL 2: Cred că faptul că nu stătea pe acasă și ea se bucura de vecini.

Clark sare ca ars și îl lovește puternic pe Omul 2, încât acesta se răstoarnă cu tot cu scaun.

CLARK: *(fuge lângă ea)* Te iubesc, Miranda!

OMUL 1: Va să zică a început?

OMUL 2: Ce mi-a dat-o nenorocitul...

Clark se repede și îl lovește și Omul 1. Apoi iar fuge către Miranda.

CLARK: Te iubesc din toată inima mea! Și dacă ar fi să îți mărturisesc asta cu tot sufletul, ar însemna să fim undeva în lumea asta singuri, lângă o apă sau pe un munte străin... Dar suntem aici.

Se repede și îi lovește sălbatic pe cei de jos. În tot timpul monologului îi lovește, îi bruschează, aceștia se vaită și câteodată cer ca acesta să se oprească.

CLARK: Iubirea noastră e o defăimare totală, Miranda!

MIRANDA: Clark, lasă-i!

CLARK: Gura!

OMUL 2: Omule, e suficient, dezleagă-ne și gata...

OMUL 1: Domniță, gata...

CLARK: Știți voi ce e iubirea și ce nu... ei aflați că eu chiar știu ce e și ce nu! Mai ții minte, Miranda? Mai ții minte că ne-am iubit într-o zi așa mult încât orașul a eliberat toți norii și a reapărut soarele pe cer până seara? Cine poate să ne spună nouă că iubirea nu are legătură cu vremea? Și cine cu ce are legătură și ce sau cum are legătură? *(îl lovește pe Omul 1 în mod repetat, până când acesta nu mai mișcă)* Te iubesc cum nu am iubit pe nimeni și, dacă ar fi vreodată să ne facem o casă, aş face-o de unul singur și în mijlocul ei aş presăra plante în ghivece, ca să ne amintească cât de vii și verzi suntem împreună. *(aleargă lângă ea, o prinde de mâini și îi vorbește astfel)* Într-o zi ne-am iubit în camera din apartament atât de mult încât ni s-a părut că apartamentul a căpătat un miros ciudat și era iarnă. Am decis să deschidem fereastra larg ca să intre aer curat și ne-a acoperit gerul ala năprasnic. Ți-aduci aminte că ne-am fi dorit atunci ca toți oamenii să ne înțeleaga iubirea și să deschidă cu toții ferestrele pe timpul iernii ca să se facă un pic mai cald pe străzi pentru câinii vagabonzi. Sau pentru boschetarii în care ne regăseam și ni se părea că așa vom fi noi, dacă ne vor prindeăștia. *(arată spre ei)* Aștia! Trebuie să murim pentru iubire. Și o să fii regina mea, Miranda. Vezi ce rege colosal și de nepătruns ochiului sunt? Vezi? *(aleargă către Omul 2, îl prinde de guler)* Eu sunt regele întregii puteri de care dispuneți voi, pentru că iubirea mea vă instituționalizează crimele voastre odioase!

OMUL 2: Tu ești crima unei societăți în care iubirea nu-ți vorbește decât dacă oprirea te socotește demn!

CLARK: *(îl plesnește repetat în fața și-n restul corpului, dar îl ține și drept cât să îi spună ce are de spus)* Crima este o parte a iubirii care îi dă viață, iar voi ucideți pentru a lua viața din ea!

OMUL 2: Voi nu aveți nici un fel de viață, abia numai moartea vă mai poate face vii!

CLARK: Eu sunt Napoleonul și Dumnezeuul și puterea! Pentru că inima mea este a ei! *(arată spre Miranda)* Ea este unica mea iubire și o iubesc! Pentru că eu vreau să mor! Pentru că vreau să mor pentru ea ca să rămân cu ea în mine prin toate raiurile posibile din câmpul ăsta de luptă! *(urla vertiginos și îl lovește până nu mai mișcă)* Lucrarea armatei sentimentale se infiripă în colțurile gândurilor și când spun că sunt rege Miranda este regina mea... *(o privește)* Ești regina mea... *(aleargă către ea, o prinde de mână și o aduce lângă cei care sunt jos, se așază în fund lângă ei)* Uite re-

gina mea, regele tău ți-a adus jertfă și ardere de tot. Prinosul și arderea de tot aduce aburul iubirii mele și transformă sângele și carnea în apă și plaje întinse de ocean. Privește... *(îi arată în față)* Pescărușii zburătăcesc pe deasupra brizei călduțe și încearcă să agațe câte un peștișor. Ici, colo, câte o barcă modifică insesizabil valul ce mai că s-ar întoarce, în loc să vină spre mal. Soarele ni se așază în ochi și ne orbește ca să clipim mai des și să știm că e pe bune. Am să-ți culeg fructe! *(adună în grabă toate obiectele de tortură și sacii și i le așază în față, apoi se așază și el lângă ea)* Unei zeițe, îi șade bine cu fructe și ofrande de tot felul. *(Arată spre obiecte)* Ananas, nuci de cocos, banane, Kiwi și, mai ales, vânat proaspăt. *(trage de fiecare din cei doi de jos și îi pune în linie lângă ei)* Ar fi bine să ne înfruptăm din acest vânat până nu ne atacă băștinașii. Se zvoneste că sunt canibali. Nouă nu ne plac canibalii. Vrem să supraviețuim. *(își apropie buzele de ale ei)* Te iubesc! O să avem un prânz minunat și apoi o să facem dragoste. Aici *(arată spre public)* pe plaja asta, de față cu soarele. Și apoi o să călătorim. O să descoperim insula.

OMUL 2: *(cu greu, respiră greu)* În inima iubirii stă neputinta omului... omul a eșuat legându-și dependența de coastele consoartei lui, față de care trebuie să moară... când moare, ea prinde strălucire și soarele se răzbună ascunzând insulele... *(se ridică cu greu, orbecăind în genunchi și vorbește așa)* Confesiunea legăturii nu ne face mai stăpâni, ne alungă în surghiun, totemul jurământului necesită o justiție dreaptă care să ne pedepsească în lipsă... o moarte cu executare... *(încearcă să se ridice; cei doi îl privesc nedumeriți)* Populația este numeroasă și apele mării au vrajba secetei și o provoacă doar pe alocuri! Câtă vreme stăm închiși în propria minte, iluzia se răsfrânge doar asupra ei și iubirea, fir-ar ea să fie de tâmpenie, are orice formă poate... *(tipă)* De la iepure, la castane. De la prinți și prințese, la capete de stânci cu mușchi verde și sarpe încolăcit la rădăcini. *(se prăbușește; pare că aiurează)* Sunt letargic, dați-mi o mână de iubire ca să îmi ascund lipsa... Populația globului este de umplutură! Numai globul poate să distrugă omenirea!

Clark se repede, îi sucește gâtul și apoi, din profil, i se adresează Mirandei.

CLARK: Vânatul acesta încă se mai zbătea. O mică eroare tehnică. Dacă nu răsucești cutitul în gâtulejul pradei, aceasta ajunge să mai muște de câteva ori. Acesta nu a apucat decât să-și inghita sângele. *(se așază lângă Miranda)* Ce zi am avut, domniță. Ai devenit regină în numai o fracțiune de secundă și acum stăm și domnim împreună pe jilturile astea. Cine să mai schimbe conducerea? Nimeni. O să domnim până ne vom plictisi și vom inventa iubirea. Ca apoi să avem de ce să ne plictisim din nou. Nu?

MIRANDA: Eu zic că... ai dreptate... știi ce? Dacă tot zici că sunt regină, și dacă tot spui că suntem rege și regină, se cade să luăm lucrurile ca atare și să ni le asumăm. *(se duce și pregătește cei doi saci, cât să le vină potrivit ca niște căciuli pe cap)* Regii și reginele, dragul meu Clark, trebuie să poarte coroane. *(îi pune un sac pe cap și îl poartă bine)* Te încoronez, măria ta, Clark, în rangul de rege al insulei! Fie ca de azi să stăpânești fiarele copacilor, târătoarele pământului și zburătoarele aerului! Oamenii să-ți cadă grămadă în genunchi, iar tu să fii drastic și să le domnești asupra dorințelor. Voința lor va fi a ta, iar tu îi vei învăța să iubească. Trăiască regele Clark!

CLARK: Trăiască regele Clark! *(ia și el celălalt sac și îl așază pe capul ei)* Vă încoronez, alteța voastră Miranda, la rangul de regină a insulei! Fie ca pruncii pântecelui tău să fie mai puternici decât tatăl lor și distrugător cu inamicii! Sa împânzească limitele minții și zbaterele sufletului! Să pui sub alinare mâna bărbatului tău și să fii mereu acolo unde el cade, că tu așezi scara pe care el se ridică la același nivel cu tine! Privirea ta

frumoasă să împlânzească oceanul și zeii, iar ploaia să fie numai rodul bunăvoinței tale, pentru că fructele vor zămisi dulceața vorbelor rostite de tine. Trăiască regina Miranda!

MIRANDA: Trăiască regina Miranda! Te invit, dragul meu rege, să ne așezăm în patul nuptial și să zămislăm copii! *(cei doi îi așază pe cei de jos unul lângă altul și se așază peste picioarele lor; Miranda vorbește spre public)* Am să zămislisc un copil cu pântecul meu de femeie din sămânța bărbatului meu care mă va sfinți în puterea facerii. Copilul va zâmbi odată cu mine, va mânca odată cu mine, va iubi odată cu mine, va fi și el rege la rândul său. Cântecelul care se vor auzi în această lume vor fi din oasele mele unite cu ale lui, războaiele omenirii care se vor da se vor da pe brațele mele, facându-mi răni mie și omorându-mă pe mine de fiecare dată. Am să fiu mamă pentru fiecare om, pentru fiecare vulcan și pentru fiecare ceață. Când o să se rotească mamă, o să tresar și o știu că sunt de vină cu ceva. Am să hrănesc câinii. Am să dezvelesc pietrele, am să anulez banii și blămurile. Când se vor auzi sunete vom asurzi cu toții, când se va face liniște, moartea și iubirea se vor contopi, iar ceea ce ne va mai guverna va mai fi doar amintirea urii și a timpului. În timp ura se va stinge și cuvântul mamă va căpăta o crustă calcaroasă numită bătrânețe. Am să cer un pahar cu apă și mă voi sătura. Apoi am să mor. Și o să fac cadou cuvântul mamă unei alte regine căreia i se va pune coroană. Trăiască regina fără coroană! Își așază mâinile cât să-i cuprindă capul lui Clark, iar acesta face la fel.

CLARK: Trăiască regele fără regină!

MIRANDA: Trăiască regina fără coroană!

Își trag unul altuia sacii peste față și se sufocă și se zbat împreună. Vor muri întinși peste trupurile celorlalți doi tortionari morți deja. Se aud clopote.

SFÂRȘIT

GHIDUL SAU CE SE ÎNTÂMPLĂ?

IONESCU DORIN-EUGEN

Premiu special

PERSONAJE:

Ghidul
Femeia veselă
Femeia blazată
Fratele lui Jesus

Acțiunea se petrece într-un oraș foarte cunoscut și vizitat.

1. Dimineața.

Ghidul: Lume, lume, am deschis înscrierile pentru minunatul tur al acestui mirobolant oraș. Nu mai stați pe gânduri. Domnule, doamnă, domnișoarelor, voi toți, nu vă sfiți să cumpărați un bilet pentru minunatul tur al acestui mirobolant oraș. Vă vom oferi o experiență unică: relicve, morți vii, vii morți, politici, apolitici, locuri nemaivăzute, fapte nemaizuite; toate acestea dacă cumpărați un bilet pentru minunatul tur al acestui mirobolant oraș. Haideti, nu ezitați, veniți și cumpărați!

Veniți și cumpărați!
Fie că aveți, fie că nu aveți bani
Veniți și cumpărați!
Nu vă sfiți să cheltuiți,
Un bilet să cumpărați!
Dați tot ce puteți să dați,
Doar veniți și cumpărați!
Veniți și cumpărați!
Pentru asta ați fost chemați
Un bilet să cumpărați!

Ghidul: Buna ziua, doamnă!

Femeia veselă: Bună ziua domnule, haha!

Ghidul: Cu ce vă pot ajuta?

Femeia veselă: Aș dori să știu mai multe informații, hihi!

Ghidul: Despre ce anume mai exact?

Femeia veselă: Despre biletul pe care îl vindeți, haha.

Ghidul: Vă ascult!

Femeia veselă: În primul rând, aș vrea să știu dacă odată cu cumpărarea acestui bilet voi primi și anumite lucruri de care sunt direct interesată, haha.

Ghidul: Veți primi multe lucruri odată ce cumpărați un bilet pentru minunatul tur al acestui mirobolant oraș.

Femeia veselă: Dar eu sunt interesată în mod special de un anumit lucru.

Ghidul: Cum ar fi?

Femeia veselă: Cum ar fi... hihi.

Ghidul: Hihi? Treceți la subiect, doamnă, căci mai am și alți vizitatori, toată lumea așteaptă să cumpere un bilet pentru minunatul tur al acestui mirobolant oraș.

Femeia veselă: Bine, haha... aș dori să știu dacă odată cu cumpărarea unui bilet pentru minunatul tur al acestui mirobolant oraș primesc și putina fericire?

Ghidul: Fericire?

Femeia veselă: Mulțumire, bucurie, satisfacție, euforie, norocire, beatitudine... haha.

Ghidul: Doamnă, cred că vi s-a mai spus că fericirea este relativă, dar eu zic că veți primi ceea ce căutați. Depinde de dumneavoastră să fiți deschisă și să înțelegeți că fericirea ne înconjoară... mă rog... Trebuie doar să deschideți ochii și să o priviți și apoi să o îmbrățișați.

Femeia veselă: Minunat spus și minunat împachetat. Cumpăr! Cât costă?

Ghidul: 100!

Femeia veselă: Cât?

Ghidul: 100!

Femeia veselă: 100, haha, cam mult!

Ghidul: Nu e mult deloc. E un bilet cu reducere, ultimul din această categorie!

Femeia veselă: Bine, cumpăr.

Ghidul: Foarte bine faceți.

Femeia veselă: Dar sigur îmi va oferi fericire?

Ghidul: Dacă cumpărați, o să aflați.

Femeia veselă: Domnule, eu vreau să mă asigur că biletul conține 100% fericire pentru că:

Fericirea-i o bucată
De căpșună aromată
Fericirea-i prea mărire
Și o viață în uimire
Fericirea-i o pastilă
Modelată din argilă
Fericirea-i o flotilă
Ce se vede cu-o lentilă
Fericirea-i o bucată
De căpșună aromată
Doar mirosul te îmbată
Fericirea-i parfumată
Și vrei să o ai pe toată
ShumbaTralaFashaLaNaNa!!!

Ghidul: Vă asigur sută la sută!

Femeia veselă: Atunci, uitați 100, pentru că biletul conține 100% șanse, dar aveți grijă, sunt cu ochii pe dumneavoastră.

Ghidul: Pofțiți biletul! Următorul...

Femeia blazată: Buna ziua, domnule, ce se întâmplă aici?

Ghidul: Aici se oferă bilete pentru un tur ghidat al acestui mirobolant oraș.

Femeia blazată: Bine, dar ce se întâmplă?

Ghidul: Tocmai v-am spus ce se întâmplă!

Femeia blazată: Dar nu mi-ați spus ce se întâmplă!

Ghidul: Cum să nu, de aici puteți cumpăra bilete pentru un tur ghidat...

Femeia blazată: Și ce se întâmplă?

Ghidul: Vizitați orașul.

Femeia blazată: Dar ce se întâmplă?

Ghidul: Doamnă, sunteți surdă?

Femeia blazată: Nu, aud chiar foarte bine și vreau să știu ce se întâmplă!

Ghidul: Vreți să știți ce se întâmplă. Ce se întâmplă?

Femeia blazată: Cum adică ce se întâmplă? Se oferă bilete pentru minunatul tur al acestui mirobolant oraș.

Ghidul: Ați văzut că știți și singură ce se întâmplă.

Femeia blazată: Știu, dar nu știu ce se întâmplă după ce cumpăr un bilet... ce se întâmplă?

Ghidul: Vizitați...

Femeia blazată: Dar ce se întâmplă?

Ghidul: Vizitați...

Femeia blazată: Dar ce se întâmplă?

Femeia veselă: Doamnă, e foarte clar, vizitați orașul, primiți multe lucruri, poate fericiți, așa că fiți înțeleghătoare pentru că întârziați începerea turului, haha.

Femeia blazată: Și ce se întâmplă?

Femeia veselă: Nu se ajunge la timp.

Femeia blazată: Unde?

Femeia veselă: La destinație, în brațele fericirii!

Femeia blazată: Și ce se întâmplă?

Femeia veselă: Femeia asta e nebună!

Femeia blazată: Și ce se întâmplă?

Ghidul: Doamnă, cumpărați sau nu cumpărați?

Femeia blazată: Cumpăr... și dacă cumpăr ce se întâmplă?

Ghidul: O să vedeți!

Femeia blazată: Bine, cumpăr... ce se întâmplă? Ce se întâmplă? Doamnă, ce se întâmplă? Domnule, ce se întâmplă?

Ghidul: V-am tipărit biletul.

Femeia blazată: Cât costă?

Ghidul: 60.

Femeia veselă: 60? Și atunci eu de ce am plătit 100?

Ghidul: Pentru că dumneavoastră ați cumpărat ultimul bilet din altă categorie, un bilet cu reducere.

Femeia veselă: Pai poate voiam să cumpăr un bilet de 60.

Ghidul: Atunci nu se putea.

Femeia veselă: Spuneți-mi, care este diferența între cele două bilete?

Ghidul: Prețul!

Femeia veselă: Cum, și deținătorul biletului care valorează 100 nu primește nimic în plus față de deținătorul biletului de 60?

Ghidul: Nu.

Femeia veselă: Păi și atunci de ce costă mai mult, haha, de ce nu au același preț, haha, că mă întristez, deși nu îmi stă în fire.

Ghidul: Pentru că sunt emise de o companie aviatică.

Femeia veselă: Măcar să conțină fericire...

Femeia blazată: Doamnă, gata, încetați, nu vedeți că era rândul meu, dacă aveți bilet ce tot mai bombăniți... ce se întâmplă?

Ghidul: Trebuie să plătiți!

Femeia blazată: Plătesc și ce se întâmplă?
Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?
Simt cum îmi zvâcnește o tâmplă?
Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?
Simt cum îmi explodează-n bilă
O amplă scârbă de fosilă și o panică subtilă
Dublă, triplă, chiar sextuplă, frica mea este multiplă
Bombe, tunuri, mitraliere și orice mică armă utilă
Vor scăpa de sub control și vor trage fără milă.
Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?
Simt cum îmi zvâcnește o tâmplă?
Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?
Simt cum îmi explodează-n bilă
O istorie ambiguă ce se scrie pe-o tabelă
Cu cerneală roșie și apoi ștearsă de pe o filă
Lupta dusă în zeci de ani, fără nici o candelă
Și mă sperii de o acvilă, și-o copilă în gherilă.
Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?
Frica mea este adâncă.

Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?
Simt cum îmi zvâcnește o tâmplă.
Deci, ce se întâmplă?

Ghidul: Primiți un bilet, următorul! Oh, dar este el, este fratele lui Jesus.

Femeia veselă: Cine mai e și asta, haha?

Femeia blazată: Ce se întâmplă?

Ghidul: Fratele lui Jesus ne onorează cu minunata lui prezentă, la minunatul nostru tur al acestui mirobolant oraș.

Fratele lui Jesus: Așa este, așa fac, vă onorez cu minunata și, prin fratele meu, divina prezentă.

Ghidul: Doriți un bilet pentru turul care va începe în curând?

Fratele lui Jesus: Da, enoriașule, doresc. Dar vreau să mă asigur că vei face referire la cele sfinte în acest tur.

Ghidul: Adică să îmi modific discursul turistic?

Fratele lui Jesus: Poate...

Ghidul: Păi și de ce să fac asta, nici ministrul turismului nu are un discurs așa de bine scris precum este al meu.

Femeia veselă: Trebuie să faci asta pentru că trebuie să ai clienți fericiți.

Femeia blazată: Trebuie să faci asta ca să nu ai clienți dezamăgiți.

Fratele lui Jesus: Trebuie să faci asta ca să ai clienți spovediți, împărtășiți și inițiați în cele sfinte.

Ghidul: Pai, așa, pe loc?

Fratele lui Jesus: Răbdare, răbdare, așa cum zicea și fratele meu, „Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre.”

Ghidul: Prea târziu, domnule, turul va începe...

Fratele lui Jesus: Atunci dați-mi un bilet, vreau să fiu martor!

Ghidul: Martor?

Fratele lui Jesus: Da, dar nu acel fel de martor care crede că doar 144.000 de bărbați și femei vor merge la cer pentru a guverna ca regi și preoți alături de fratele meu, ci unul tăcut, însă atotștiutor.

Ghidul: Bine, poftiți un bilet.

Fratele lui Jesus: Cât mă costă?

Ghidul: Nu vă costă nimic, pentru dumneavoastră este gratis.

Femeia veselă: Gratis, cum adică gratis?

Fratele lui Jesus: Femeie, ce nu ai înțeles, pentru mine este gratis!

Femeia veselă: Dar de ce?

Femeia blazată: Ce se întâmplă?

Femeia veselă: Acest domn bărbos a primit un bilet gratis pentru vizitare.

Femeia blazată: Cum adică? Ce se întâmplă?

Fratele lui Jesus: Femeilor, de ce nu vă vedeți de strachinile și ulcelele voastre?

Femeia veselă: Pentru că nu se poate, îhî... domnule ghid, de ce acest domn a primit un bilet gratuit?

Ghidul: Pentru că trebuie să susținem cele sfinte și oricum era la promoție.

Femeia blazată: Și noi de ce nu am beneficiat de promoție?

Ghidul: Pentru că nu aveți potențial turistic.

Femeia blazată: Cum adică?

Ghidul: Adică nu aveți potențial de moaște, pelerinaj, proslăvire; lucruri care scot bani frumoși și în secolul acesta.

Fratele lui Jesus: Acum că v-ați lămurit, femeilor, calmați-vă, pentru că întârziati începerea turului.

Femeia blazată: Ne calmăm și ce se întâmplă?

Ghidul: Începem turul, pentru că s-au ocupat toate locurile. Pe aici, vă rog!

2. La prânz. Turul.

Ghidul: În fața dumneavoastră se află un exemplar de senascârț.

Femeia blazată: Ce se întâmplă? Ce este acela un senascârț?

Ghidul: Senascârțul este un reprezentat al legii care nu prea ne reprezintă, de aici și terminația: scârț! După cum vedeți, el posedă o mașină demnă de „ete scârț banii statului” cu care se plimbă pe străzile acestui mirobolant oraș, evident, însoțit de o coloană de securiscârți.

Femeia veselă: Haha, ce sunt securiscârții, hihi?

Ghidul: Persoane care respectă legea după propriul plac.

Femeia veselă: Interesant!

Fratele lui Jesus: Dar acela ce este?

Ghidul: Este un deputatofag.

Fratele lui Jesus: Cu ce se ocupă un deputatofag?

Ghidul: Vedeți, pe durata traseului nostru vom întâlni și câteva exemplare de deputateu. Ei bine, un deputatofag mănâncă un deputateu. De obicei, deputatofagii lucrează în media, unele trust-uri sunt controlate de duputatei.

Femeia blazată: Și atunci ce se întâmplă?

Ghidul: Acei deputatofagi nu pot mânca decât deputateii care se află în opoziție.

Femeia veselă: Hihi, și există deputatofagi necontrolați?

Ghidul: Există, dar sunt rari. Cel pe care îl vedeți acum este un fals. A fost pus de firma

noastră de turism pentru a împiedica preluarea necurată a afacerii noastre.

Fratele lui Jesus: Bine, dar nu ne-ai spus ce este un deputateu...

Ghidul: Deputatele este acel reprezentat al legii, ales de popor, dar care nu crede în ideea de a construi o țară mai bună. De obicei, el preferă să își vadă de propriile interese și neagă tot ce ține de stat.

Femeia veselă: Interesant, haha, interesant, dar tot ceea ce mi-ai arătat până acum nu m-a făcut fericită!

Ghidul: Vă ofer informație, ceea ce ar trebui să vă facă fericită. Cunoașterea înseamnă fericire.

Femeia blazată: Ce tot vorbiți acolo? Și chiar așa, ce se întâmplă? Și eu vreau să mi se schimbe starea de spirit. Dacă îmi tot prezentați amănunte politice, se va înrăutăți. Credeți că vreau să fiu toată viața o femeie blazată?

Ghidul: Doamnă, aveți răbdare, abia am început.

Fratele lui Jesus: Nici eu nu sunt mulțumit de tur până acum. Nu ați prezentat nimic din cele sfinte.

Ghidul: Ce nevoie mai avem de amănunte religioase când vă avem pe dumneavoastră aici ca mărturie.

Fratele lui Jesus: Dar...

Ghidul: Bun, mă lăsați să continui?

Fratele lui Jesus: De data asta da, însă aveți grijă mai tarziu și nu uitați, „cel ce îl va mărturisi pe fratele meu în fața oamenilor îl voi mărturisi și eu în fața tatălui meu care este în ceruri.”

Ghidul: Nu văd nimic...

Femeia blazată: Nici eu...

Femeia veselă: Nici eu, haha...

Fratele lui Jesus: Este înnorat.

Ghidul: Mergem mai departe. În fața dumneavoastră aveți clădirea Scârțamentului. Cred că nu mai este nevoie să vă spun că aici se adună pentru a corupe legi toți deputateii și toți senascârții.

Femeia blazată: Totuși ne-ai spus!

Ghidul: Pentru a fi sigur... și oricum sunt obligat prin contract să menționez.

Femeia blazată: Încep să mă enervez și nu mai pot. Ce se întâmplă?

Fratele lui Jesus: Femeie, în lume necazuri vei avea; dar îndrăznește. Fratele meu a biruit lumea.

Femeia blazată: Și ce sugerezi, bărbate?

Fratele lui Jesus: Să mai așteptăm puțin.

Femeia blazată: Și apoi ne cerem banii înapoi... dar stai, că tu nu ai plătit. Să înțeleg că ai un interes ascuns cu un înțeles adânc?

Fratele lui Jesus: Poate, dar, femeie, de ce te amesteci în interesele unui bărbat superior?

Femeia blazată: Pentru că m-ai tras deoparte. În plus, mă atragi cu superioritatea ta.

Fratele lui Jesus: Atrasă fiind, stai departe.

Femeia blazată: Domnule spune drept: ești deputatofag sau deputateu?

Fratele lui Jesus: Unul din doi. Dar tu, femeie, ești deputatofagă sau deputatee?

Femeia blazată: Una din trei?

Fratele lui Jesus: Deci faci un joc triplu?

Femeia blazată: Pentru a face față unui joc dublu.

Fratele lui Jesus: Sunt cu ochii pe tine!

Femeia blazată: Și eu pe tine!

Ghidul: Hei, voi doi, deranjați turul!

Femeia veselă: Așa este, deranjați, iar eu mă concentrez să simt fericirea din jurul meu. Sunt dependentă de ea.

Ghidul: Da, da, concentrați-vă, concentrați-vă! Doamnelor și domnilor, continuăm turul nostru cu vizitarea primului obiectiv de pe listă. Și anume-cred oricum că v-ați prins deja după miros-vom vizita Calenariumul.

Femeia blazată: Ce se întâmplă?

Ghidul: Vom vizita Calenariumul.

Femeia veselă: Calenariumul?

Ghidul: Întocmai!

Femeia veselă: Ce nume vesel, hihi.

Fratele lui Jesus: Și ce se poate vedea în Calenarium?

Ghidul: O să vedeți.

Fratele lui Jesus: Dar vreau să știu înainte să vad.

Ghidul: Domnule, trebuie să credeți că o să vedeți și apoi o să știți. Sau Fratele lui Jesus este de fapt Toma necredinciosul?

Fratele lui Jesus: Fie...

Ghidul: Evident, vizitarea se face contra cost.

Femeia veselă: Iar ne cereți bani?

Ghidul: Nu eu, Calenariumul! Dar merită, calenele ne pot spune multe.

Femeia blazată: Dar ce este aceea o calenă?

Ghidul: Un cal combinat cu o balenă.

Femeia blazată: Interesant...

Ghidul: Interesant, mirobolant... deci pentru vizitare, taxa unică, 400!

Femeia veselă: 400??? Haha...

Ghidul: Atât costă!

Femeia veselă: Totuși, 400? Este mai scump decât turul pe care îl faceți.

Ghidul: Nu eu am făcut prețurile acestea, doamnă.

Fratele lui Jesus: Evident, eu nu trebuie să plătesc, nu-i așa?

Ghidul: Ba din contră, trebuie!

Femeia blazată: Dar faceți exact ca toate agențiile de turism. Spuneți un preț și apoi, în realitate, costul este altul.

Ghidul: Dar în același timp vă înștiințăm și pe site, și pe pliante, și pe bilet că taxa pentru obiectivele turistice nu este inclusă. Trebuie doar să citiți.

Femeia blazată: Doamnă, domnule, vă cumpărați bilet, vizitați?

Fratele lui Jesus: Cred că da...

Femeia veselă: Și eu, haha...

Femeia blazată: Deci nu protestăm?

Fratele lui Jesus: Nu...

Femeia veselă: Deși se poartă?

Fratele lui Jesus: Nu...

Femeia blazată: Bine domnule, toata lumea vrea în Calenarium.

3. Calenariumul

(Personajele vor purta măști de cai si cozi de balenă)

Ghidul: Pofțiți în Calenarium atunci.

Femeia veselă: Wow, haha, ce cap mare am!

Femeia blazată: Sunt și eu o calenă acum. Sper să merite experiența și mai ales prețul biletului.

Fratele lui Jesus: Suntem cu toții calene acum. Nu vi se pare cumva ciudat?

Femeia blazată: Ba da, ce se întâmplă?

Fratele lui Jesus: Arătam cu toții la fel. Acesta este un loc comunist!

Ghidul: Nu, nu arătăm cu toții la fel. Calena mea este diferită.

Femeia veselă: Calena mea, deși arată ca a voastră, este de fapt un inorog fericit și îndestulat care se hrănește cu plancton.

Fratele lui Jesus: Calena mea, deși este la fel ca a voastră femeilor, este un mascul puternic. Sângele apă nu se face, dar apa se face vin, iar masculul meu este un pur sânge calenă albastră.

Femeia blazată: Calena mea, deși arată la fel ca ale voastre, se poartă după chipul și asemănarea femeii orcă ce sunt.

Ghidul: Calena mea este specială.

Femeia veselă: Ba a mea este specială, poate să zboare cu gândul peste mări și țări. Face concurență tuturor companiilor aviatice care, de când am apărut, își măsoară

puterea motoarelor în calenă-putere.

Femeia blazată: Calena mea poate să citească viitorul: în palmă, în cafea și în ziare la rubrica horoscop. Pofțiți Calenevenimentul de azi. *(Scoate și aruncă un ziar.)*

Fratele lui Jesus: Calena mea ridică biserici și mănăstiri după fiecare ușurare. De asta se spune că ies ca ciupercile.

Femeia veselă: Calena mea poate să vadă că ale voastre sunt necurate.

Ghidul: Calena mea simte pericolul chiar și acolo unde el nu există.

Fratele lui Jesus: Calena mea se ușurează-n sus și contra curentului.

Femeia blazată: Calena mea este curentul în sine.

Femeia veselă: Calena mea este orice curent de la antichitate încoace.

Fratele lui Jesus: Calena mea este curentul electric.

Ghidul: Calena mea mănâncă ovăz și somon afumat.

Femeia veselă: Calena mea mănâncă o substanță specială numită HIV. Laboratoarele nu au mai făcut față calenei mele și atunci au dat și la oameni.

Femeia blazată: Calena mea se hrănește cu prostie. În felul acesta ea nu este flămândă niciodată.

Fratele lui Jesus: Calena mea poate supraviețui doar cu hrană spirituală.

Ghidul: Calena mea trăiește din artă. Arta se plătește cu prețul sângelui.

Femeia blazată: Calena mea este sângele din venele calenei tale.

Femeia veselă: Calena mea este stomacul în care se află calenele voastre.

Fratele lui Jesus: Calena mea se va răstigni pentru calenele voastre păcătoase.

Ghidul: Calena mea este planeta pe care țopăie, înoată și pasc fericite calenele voastre.

Femeia veselă: Calena mea are orgasm, a auzit cuvântul fericire.

Fratele lui Jesus: Calena mea face pârț!

Femeia blazată: Calena mea este un exemplu de bun simț și bună creștere.

Ghidul: Calena mea s-a cam săturat de calenele voastre.

Femeia veselă: Calena mea vrea mai mult. Nu e niciodată mulțumită cu un milion, preferă să facă zece și apoi o sută și tot așa. Calena mea se reprezintă pe sine în juriile de specialitate; adică este în același timp concurentă, jurată, uneori și organizatoare.

Femeia blazată: Calena mea începe să își pună întrebări serioase.

Fratele lui Jesus: Calena mea este însăși semnul întrebării.

Ghidul: Calena mea s-a plictisit de repetiția cuvântului calenă.

Femeia veselă: Calena mea a mințit mai devreme. Calena mea nu e niciodată fericită. Calena mea nu este un inorog care se hrănește cu plancton. Calena mea este tot timpul în căutare.

Fratele lui Jesus: Calena mea galopează spre revoluție.

Femeia blazată: Calena mea începe să își pună insistent o întrebare, și anume: ce se

întâmplă?

Ghidul: Calena mea tace.

Femeia veselă: Și calena mea tace.

Fratele lui Jesus: Și a mea la fel.

Femeia blazată: (*Își scoate masca*) Eu nu mai sunt calenă acum. Sunt eu cea de dinainte și cea de după calenă. Adevărul este că eu lucrez sub acoperire. Eu sunt de fapt o deputatofagă și mă aflu aici pentru că simt că se întâmplă ceva necurat în cadrul acestei agenții de turism. Ajung eu la adevăr sau poate adevărul va ajunge la mine. (*Își pune masca*) Calena mea tace!

Fratele lui Jesus: Calena mea se roagă.

Femeia veselă: Calena mea caută o stare de mulțumire sufletească intensă și deplină, adică definiția fericirii, substantiv simplu, comun, genul feminin, declinarea a 3-a, numărul singular-deși eu o vreau la plural, cazul dativ... haha...

Femeia blazată: Calena mea încearcă să tacă și din gânduri, cu toate că are spirit caragialesc. Deci îi este cam greu să tacă din gânduri.

Ghidul: (*Își scoate masca*) Eu nu mai sunt calenă acum. Sigur unul dintre ei este deputateu. Probabil că a venit aici să lichideze firma de turism. Dar sincer nu-mi pasă decât de personajul meu. Autorul, zis și CalAutorul, a pus în ADN-ul meu un instinct grozav de supraviețuire. Cred că sunt reîncarnarea unui vânzător care vindea de toate, dar care a fost omorât pentru că nu putea să ofere o pâine amară și alte prostii. Ciudat... Trebuie să am grijă să nu se mai întâmple asta. Cine știe ce bilet de aur, bilet norocos, bilet cu surprize mi se va cere... (*Își pune masca*) Calena mea tace!

Femeia blazată: Calena mea stă ca pe jar, dar suportă!

Femeia veselă: Calena mea a înțepenit!

Fratele lui Jesus: (*Își scoate masca*) Eu nu mai sunt calenă acum. Femeia asta blazată a mirosit ce hram port. Mă acuză de joc dublu, are dreptate! Dar nu e ușor să fii senascârț. Trebuie să mă prefac: o să o țin tare și în sus cu cele sfinte. Să le arăt contrariul a ceea ce cred ei și să le spun o vorbă de duh, gen: „cel ce este credincios în foarte puțin și în mult e credincios...” și apoi să fac referire la ea cu o altă vorbă de duh-deși știu că mă cam descriu pe mine: „...și cel ce este nedrept în foarte puțin și în mult e nedrept.” În plus, nu trebuie să îi pierd din vedere pe ceilalți doi. S-ar putea să mă concentrez prea mult pe femeia dezabuzată și cumva să fiu ars din altă parte. În orice caz, unul din ei are altă culoare politică față de mine. Nu mă las până nu aflu. Trăiască toți senascârții din scârțștid! (*Își pune masca*) Calena mea abuzează de tăcere!

Ghidul: Calena mea este o prințesă. Prințesele se căsătoresc cu prinți. Lumea e fericită în basme. Toate basmele sunt scrise de calene. Toate basmele sunt frumoase. Calenele scriu basme frumoase.

Femeia blazată: Calena mea se întreabă iar ce se întâmplă. Ce se întâmplă?

Femeia veselă: (*Își scoate masca*) Eu nu mai sunt calenă acum, dar tot sunt ceva, sunt deputate. Vreau să pun mâna pe agenția de turism. Agenția de turism aduce bani, aduce fericirea, chiar dacă se zice că banii nu aduc fericirea. Vorba asta este greșită! Banii aduc fericirea. Dar până atunci trebuie să îmi lichidez adversarii. Unii dintre ei se pot afla chiar printre oamenii aceștia. (*Își pune masca*) Calena mea tace!

Ghidul: Toate calenele tac!

Fratele lui Jesus: Tăcerea este folosită de înțelepți.

Femeia blazată: Calenele sunt sau nu sunt înțelepte.

Femeia veselă: Sau poate știu sau nu știu să tacă.

Ghidul: Doamnelor și domnilor, eu zic că am terminat cu Calenariumul. Vă propun să ieșim și să continuăm turul.

Femeia blazată: Sigur și ce se întâmplă?

Ghidul: Continuăm turul și dacă mă întrebați ce se întâmplă vă spun că vizităm și mai multe locuri și dacă tot mă întrebați ce se întâmplă vă spun că vizităm cu mult mai multe locuri...

Femeia blazată: Dar nu vă mai întreb ce se întâmplă.

Ghidul: Nu mă mai întrebați ce se întâmplă?

Femeia blazată: Nu...

Ghidul: Atunci continuăm...

Femeia blazată: Și ce se întâmplă?

Fratele lui Jesus: Femeia asta a gustat infernul bucată cu bucată până a ajuns parte din el. Femeie, ești cumva reîncarnarea necuratului? Poate o exorcizare te va aduce cu picioarele pe pământ, femeie!

Femeia veselă: Subscriu. Această femeie ar trebui pedepsită cu dârzenie!

Fratele lui Jesus: Sunt și eu pentru pedeapsă!

Femeia veselă: Pedeapsă, pedeapsă, pedeapsă... hahaha!

Ghidul: Să ne calmăm și să mergem mai departe. Această femeie nu este primul vizitator recalcitrant pe care îl întâlnesc. Să mergem!

4. După-amiază

Fratele lui Jesus: Văd că în sfârșit ajungem și într-un loc care mă interesează pe mine.

Ghidul: Exact, după cum a observat și Fratele lui Jesus, am ajuns în fața catedralei scârțoșirii neamului. Este un edificiu foarte important despre care sunt sigur că știți deja multe lucruri. Desigur, ea este motivul pentru care putem răspunde astfel la următoarele întrebări: Autostrăzi? N-avem. Spitale? Nu avem! Școli? Nu avem! Drumuri? Nu avem! Agricultură? Nu avem! Turism? Nu avem!

Fratele lui Jesus: Stați, domnule, puțin, cum puteți spune că nu avem. Avem!

Ghidul: Și nu avem!

Fratele lui Jesus: Ba avem!

Femeia veselă: Evident că avem!

Femeia blazată: Dar am fi putut avea mai multe și mai bune!

Fratele lui Jesus: Femeie!

Femeia blazată: Barbate!

Femeia veselă: Femeie!

Femeia blazată: Muiere!

Femeia veselă: Huh!?

Ghidul: Mă bucur că sunteți încântați de turul meu interactiv. Îmi face o mare plăcere să vă văd cum dezbateti subiectul catedralei scârtoșirii neamului. După cum vedeți, ea nu este finalizată... încă. Vor mai trebui câteva sute de milioane. Desigur, sena-scârții vor oferi acești bani fără să stea prea mult pe gânduri, poate chiar mai mulți!

Fratele lui Jesus: Domnule, exagerați!

Femeia blazată: Iar dumneavoastra vă dați de gol!

Fratele lui Jesus: Să nu divagăm. Ceea ce vreau eu să spun este că biserica este corabia care-i ajută pe oameni să treacă de la viața pământească vremelnică la viața cerească veșnică!

Femeia veselă: Așa este: catedrala scârtoșirii neamului...

Ghidul: Scârtoșirii neamului!

Femeia veselă: Mă rog, haha, catedrala scârtoșirii neamului trebuie să se ridice cu ajutorul îmbelșugat al întregii țări și cu obolul darnic al fiecărui cetățean și fiu al bisericii noastre strămoșești, haha...

Femeia blazată: Aiurea! Alta care se dă de gol! Însuși fratele tău, domnule Frate al lui Jesus, a zis că, „cei ce au bogății, cât de greu vor intra ei în împărăția lui Dumnezeu!” Astfel, ce putem spune despre biserică? Că este bogată, nu? Nu este contrar filosofiei lui Jesus? Pentru că nu vorbim de catedrală, ci de mall. Ori nu Jesus i-a izgonit pe toți afaceriștii din templu, într-un moment de impulsivitate?

Fratele lui Jesus: Femeie, aiurezi și te mai aud și alți oameni.

Femeia blazată: Foarte bine, să mă audă! Că biserica este politică înțeleg, dar politica să fie biserică, nu înțeleg. Ce se întâmplă?

Ghidul: Haideti să aplanăm acest conflict. Nu ne dorim victime colaterale, victime care, de cele mai multe ori, sunt nevinovate. Așa că ar fi minunat să ne liniștim și să ne așezăm la masa tăcerii. Evident, aceasta este o copie după original, deoarece masa tăcerii se află amplasată în altă parte, nu în mirobolantul nostru oraș. Știe cineva de ce i se spune masa tăcerii?

Femeia veselă: Haha, reprezintă reuniunea familiei?

Ghidul: Corect, dar incomplet.

Fratele lui Jesus: Cina cea de taină susținută de fratele meu.

Ghidul: Corect, dar incomplet.

Femeia blazată: Un loc de meditație?

Ghidul: Corect și complet cu ceea ce vă voi spune acum: masa tăcerii reprezintă timpul.

Femeia veselă: Timpul?

Ghidul: Da, la masa aceasta, unul dintre noi nu va mai exista printre noi. La masa aceasta timpul va decide cine anume. La masa aceasta vom spune la revedere unui personaj.

Fratele lui Jesus: Dar cine spune asta?

Ghidul: Autorul!

Femeia veselă: Haha, dar cine este autorul acesta? Ce culoare politică are?

Ghidul: Nu știu ce să zic. Se pare că preferă să stea ascuns.

Femeia veselă: De ce? Este cumva vesel ca și mine?

Ghidul: Poate că vom afla, dar mai întâi să ne așezăm!

Fratele lui Jesus: Și dacă nu vrem?

Ghidul: Încercați să vă opuneți și veți vdea că veți sfârși așezați la masă. Este așa la fiecare reprezentatie... a turului...

Femeia blazată: Într-adevăr nu merge, se pare că nu avem încotro decât să stăm jos.

Femeia veselă: Am impresia că această femeie este înțeleasă cu acest așa zis autor.

Ghidul: Bun, și acum să vă zic regulile! Regula de bronz: toata lumea trebuie să acuze pe cineva. Regula de argint: toate persoanele acuzate au dreptul să se apere. Regula de aur: toate persoanele implicate au drept de vot și vor vota acuzatul care merită să părăsească masa tăcerii. Regula de platină: acuzatul cu cele mai multe voturi nu va mai fi printre noi. Am zis! Să înceapă acuzațiile!

Femeia veselă: Eu îl acuz pe domnul ghid!

Femeia blazată: Poftim, ce se întâmplă?

Fratele lui Jesus, Femeia veselă: Aha!

Femeia blazată: Am întrebat ce se întâmplă. Nu știam că domnul ghid participă.

Ghidul: Particip, normal că particip. Și de ce mă acuzați pe mine?

Femeia veselă: Pentru că ești un ghid corupt, cu siguranță ai culoare politică. Iar acum ne-ai surprins cu această masă a scârtoșirii, pardon, a tăcerii. Toate planurile noastre sunt date peste cap.

Femeia blazată: Planuri, măi să fiu a dracu'!

Femeia veselă: Ce treabă ai tu? Vezi-ți de acuzațiile tale!

Ghidul: Eu îl suspectez, prin urmare acuz pe Fratele lui Jesus!

Fratele lui Jesus: Poftim?

Femeia blazată: Aha!

Fratele lui Jesus: Dar ce, domnul ghid are drept să acuze?

Ghidul: Are! Sunt și eu un personaj.

Fratele lui Jesus: Și, mă rog, de ce mă acuzați pe mine, domnule?

Ghidul: De minciună!

Fratele lui Jesus: Tună pe lună!

Ghidul: De minciună, nu schimbați vorba, domnule. Adevărul este că nu ești Fratele lui Jesus! Treaba asta cu Jesus este doar o imagine pentru a atrage electorat credul. Este o mască, iar azi, domnule, o vei da jos!

Fratele lui Jesus: Minciuni, domnule, numai minciuni. Eu sunt Fratele lui Jesus așa cum preoții sunt reprezentanții lui Jesus de pe pământ. În fine, eu vreau să o acuz pe această femeie pentru că face un joc dublu, chiar triplu!

Femeia blazată: Te ascult, domnule. Ce ai de spus mai departe?

Fratele lui Jesus: Ești cumpărată, ești vândută, te îndrepti către cei care vor da mai mult. Vei face jocul persoanei care va cânta mai tare. Ești schimbătoare, ești multi-fațetată... ești o stricată.

Femeia blazată: Am înțeles... altceva... haha, ești speriat? Simți cum vei fi demascat. Cum te simți să îți dai seama că aliata ta, femeia aceasta, nu are aceeași culoare politică cu a ta? Că altfel ai fi avut aceleași acuzații. Dar nu, doamna este în opoziție, iar tu, domnule, la putere, dar nu pentru mult timp. Și mai grav pentru tine, domnule coroană de spini falsă, este faptul că și eu te voi acuza tot pe tine. Nu numai că nu ești Fratele lui Jesus, dar ești și bine înfipt în politică. Controlezi atât anelele, cât și suprarenalele și epifizele politicii, prin urmare trebuie să mori.

Femeia veselă: Cum adică, ce se întâmplă?

Femeia blazată: Aha, ia uite cum ai ajuns la vorba mea!

Femeia veselă: Păi da, ce se întâmplă?

Ghidul: Fratele lui Jesus va fi răstignit. Este clar că vei obține cele mai multe voturi, dar nu în sens pozitiv. Prin urmare propun să sărim peste regula de argint și să votăm! Eu îl votez pe Fratele lui Jesus!

Femeia blazată: Și eu la fel!

Femeia veselă: Și eu la fel.

Ghidul: Ați văzut, doamnă, că ați găsit fericirea.

Femeia veselă: Trebuie să joc și eu cum mi se cântă.

Fratele lui Jesus: Eu îl votez pe ghid, ba nu, pe femeia asta blazată, ba nu, pe tine că ești o trădătoare. Vă votez pe toți trei!

Ghidul: Imposibil. Deci vei fi răstignit! Femeilor, haideți să începem să facem pegătirile.

Fratele lui Jesus: Nu veți face nimic, mă opun!

Ghidul: Încearcă! Vei vedea că Autorul nu îți va da voie. Hai, fugi, să vezi dacă poți. Poți scăpa de destinul ce ți-a fost scris? Să vedem!

Fratele lui Jesus: Nu pot să fug.

Femeia blazată: Ți s-a mai spus!

Ghidul: Acum așază-te!

Fratele lui Jesus: Nici gând!

Ghidul: Dar nu eu ți-am comandat asta. Prin mine grăiește însuși Autorul. Se pare că sunt alesul.

Fratele lui Jesus: Nu mă pot opune...

Femeia veselă: Ți s-a mai spus!

Ghidul: Acum întinde mâinile și picioarele!

Femeia blazată: Fă ce ți se spune, pentru că oricum vei face ceea ce îți este scris.

Ghidul: Femeilor, legați-l cu l mic!

Fratele lui Jesus: Cu l mare, nu îmi puteți lua și asta.

Ghidul: Autorul face asta. Noi suntem doar executanți. Executanți fideli ai Autorului. Credem în el până la capăt. Adică ne putem opune, dar porunca ne este scisa în ADN. Și oricât am vrea să facem altceva, până la urmă nu se poate. Ar însemna să schimbăm piesa, ceea ce nu se află în puterea noastră.

Femeia blazată: Și când te gândești că religiile existente pe pământul asta au făcut atâtea crime fără să aibă înscris în ADN-ul propriu cuvântul omucidere.

Femeia veselă: Când te gândești că și-a făcut-o cu mâna lui.

Femeia blazată: Nu ai înțeles nimic: nu e mâna lui, este mâna Autorului.

Femeia veselă: Mâna cui o fi... haha!

Fratele lui Jesus: Oameni buni, opriți-vă! Nu sunt fratele lui Jesus! (*Își scoate peruca*)

Femeia blazată: Și nici eu precuvioasă!

Fratele lui Jesus: Este într-adevăr o mască, dar nu eu sunt cel ce par a fi. Adică arăt ca Fratele lui Jesus, dar nu sunt el. Sunt mascat precum el.

Femeia veselă: Sigur, sigur... haha... minciuni, minciuni născocite de unul care a făcut pipi pe el de frică. Tu nu ești Fratele lui Jesus, iar eu sunt maica stareță, hihi.

Ghidul: Vă dați seama că încercă să vă păcălească, să vă sensibilizeze, să vă seducă și tot așa.

Femeia veselă: Da, își joacă rolul foarte bine, dar nu ne poate păcali.

Femeia blazată: L-am ochit din prima clipă!

Ghidul: Sunteti deputatofagă?

Femeia blazată: Da, sunt!

Ghidul: Foarte bine! Sunteți deputatee?

Femeia veselă: Da, sunt!

Ghidul: Foarte bine! Acum, doamnelor, să îl lăsăm să își ispășească păcatele.

Fratele lui Jesus: Nu se poate, nu se poate, ajutor!!!

5. Noaptea

Ghidul: Doamnele mele, turul acestui mirobolant oraș se sfârșește aici. Sper că v-a făcut plăcere să vizitați alături de agenția noastră de turism această minunată metropolă care ne înconjoară și ocrotește cu zidul ei de poluare, ce produce mutații specifice care ne fac pe noi, locuitorii ei, să fim atât de speciali și inventivi.

Femeia blazată: A fost o plăcere, domnule!

Femeia veselă: Turul a fost presărat de obiective interesante și momente care potențează la maxim adrenalina, haha.

Femeia blazată: Acum, domnule, noi două ne-am gândit... că am merita un cadou din partea agenției dumneavoastră.

Femeia veselă: Având în vedere că facem parte din acea categorie de clienți și anume, haha, clienți fideli - cumpăram bilet la fiecare reprezentație - ne-am gândit că ar fi foarte frumos din partea dumneavoastră să ne oferiți un bilet norocos!

Ghidul: Un bilet norocos?

Femeia blazată: Un bilet de aur, un bilet cu surprize.

Ghidul: Un bilet cu surprize?

Femeia blazată: Exact, un bilet cu surprize.

Ghidul: Un bilet cu surprize, mă așteptam... un bilet cu surprize... stați să caut...

Femeia veselă: Cererea ne-a fost acceptată!

Femeia blazată: Cererea ne-a fost ascultată!

Femeia veselă: Cererea ne-a fost procesată!

Femeia blazată: Cererea ne-a fost aprobată!

Ghidul: Cererea v-a fost autorizată, dar lăsați-mă un minut să caut. Ar putea fi aici sau ar putea fi aici prin cutiile astea.

Femeia veselă: Faceți un bine și grăbiți-vă domnule ghid!

Femeia blazată: Suntem copleșite de emoție!

Femeia veselă: Știam că voi găsi fericire domnule, acum simt că și ea m-a găsit pe mine.

Femeia blazată: Și eu simt că mi se schimbă starea de spirit. Parcă nu mai sunt atât de blazată. Totdeauna mă bucur când primesc ceva pe gratis. De asta, când am timp liber, îmi place să mă așez la toate cozile posibile, firește, doar acolo unde pică din cer.

Ghidul: Din cer, din cer... ah, aproape că am găsit.

Femeia veselă: Ce face?

Femeia blazată: Ce se întâmplă?

Femeia veselă: De ce se îmbracă?

Femeia blazată: De ce își pune peruca? Domnule, dați-mi voie, ce se întâmplă?

Ghidul: Caut biletul... spuneai că ești deputatofagă?

Femeia blazată: Da, dar nu văd nici o legătură cu biletul de aur.

Ghidul: Ei, cum să nu, există o legătură și este mare. Și dumneavoastră sunteți deputatee?

Femeia veselă: Da, dar nu ne mai țineți atât de mult timp. Oferiți-ne biletele odata!

Femeia blazată: Am știut eu că ești deputatee!

Femeia veselă: Ce mai contează acum, amândouă vom fi norocite și vom primi câte

un bilet cu surprize!

Femeia blazată: Așa este! Să nu mă mai gândesc la politică, măcar atunci când sunt fericită, norocită...

Ghidul: Norocită ați spus?

Amandouă: Da, haideți cu biletul, haideți, haideți, hai, hai, hai... norocite, norocite, norocite...

Ghidul: Nenorocite! (*Le împușcă.*) Eu sunt Fratele lui Jesus!

SFÂRȘIT

CUPRINS

Festivalul - Concurs de Creație și Interpretare a Piese de Teatru într-un Act
„Mihail Sorbul” Ediția a XXVIII-a, 17-18 noiembrie 2022 pag. 5

Dalian Florentina-Loredana
MADAM CEHOVA pag. 7

Dinică Maria-Antonia
ARIPI pag. 22

Horonceanu Bernevic Tincuța
MIELUL pag. 32

Ababei Petru
COMÂNDUL pag. 41

Adam Rareș-Andrei
CLOPOTE pag. 51

Ionescu Dorin-Eugen
GHIDUL SAU CE SE ÎNTÂMPLĂ? pag. 62